

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 12 / IV legislatura / Primer període

Dimarts, 30 de juny de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 10 / Sessió plenària núm. 11

Primera reunió

SUMARI

Sessió plenària núm. 10

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts.

Debat sobre l'Informe de l'any 1991 presentat pel Síndic de Greuges (Reg. 34671) (Punt únic de l'ordre del dia.)

Exposició: *Síndic de Greuges* (p. 434).

Posició dels grups: *Sra. Montserrat (P)* (p. 435), *Sra. Oranich (IC)* (p. 437), *Sr. Pueyo (ERC)* (p. 439), *Sr. Abelló i Alfonso (S)* (p. 440) i *Sr. Viñas (CiU)* (p. 442).

La sessió s'aixeca a dos quarts de dotze del matí.

Sessió plenària núm. 11

La sessió s'obre a dos quarts de dotze del matí.

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el

SUMARI (2)

Projecte de llei de modificació parcial de les Lleis 13/1989, del 14 de desembre, i 26/1984, del 19 de desembre (Reg. 1170) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: Conseller de Governació (p. 445).

Article 1

Votat després (article 2).

Article 2

Apartat 2

Paràgraf primer

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de supressió)

Torn a favor: Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 445).

Torn en contra: Sr. Camps i Rovira (CiU), que tot seguit anuncia una esmena transaccional a les esmenes núms. 1 i 2 (p. 446), la qual és acceptada pel Sr. Guitart i Domènech (p. 446).

Paràgraf segon

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 2, de supressió)

Torn a favor: Sr. Ribó (IC). Tot seguit, anuncia la retirada de les esmenes núms. 2, 6 i 7 (p. 446).

El secretari primer llegeix l'esmena transaccional a les esmenes núms. 1 i 2 (p. 447).

Text del Dictamen

Votació de l'article 1: aprovat per 77 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 447).

Votació de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 1 i 2: aprovada per unanimitat (p. 447).

Text del Dictamen

Votació de l'article 2: aprovat per unanimitat (p. 447).

Article 3

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 447).

Article 4

Vot particular del G. Socialista (núm. 3, de modificació)

Torn a favor: Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 447).

Torn en contra: Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 447).

Vot particular del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 4, de modificació)

El Sr. Ribó (IC) el dóna per defensat (p. 447).

Votació dels vots particulars núms. 3 i 4: aprovats per unanimitat (p. 447).

Disposició addicional

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 5, de supressió)

Torn a favor: Sr. Ribó (IC) (p. 448).

Torn en contra: Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 448).

Votació: rebutjada per 28 vots a favor, 59 en contra i 6 abstencions (p. 448).

Text del Dictamen

Votació: aprovada per 59 vots a favor, 28 en contra i 6 abstencions (p. 448).

Disposicions finals

Votades després.

Exposició de motius

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 6 i 7, de supressió)

Retirades abans (esmena núm. 2).

Títol

Text del Dictamen

Votació de les disposicions finals, l'exposició de motius i el títol de la Llei: aprovats per unanimitat (p. 448).

Votació de la totalitat de la Llei: aprovada per 96 vots a favor, cap en contra i cap abstenció (p. 448).

Explicació de vot: Sr. Ribó (IC) (p. 448), Sr. Morera (ERC) (p. 449), Sr. Ros (P) (p. 449), Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 449) i Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 450).

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de suplement de crèdit i d'autoritzacions financeres per al 1992 (Reg. 1345) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: Conseller d'Economia i Finances (p. 450).

Article 1

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 451).

Apartat 3

Esmena del G. Socialista (núm. 2, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Gibert (S)*, juntament amb les esmenes núms. 3 i 11 (p. 451).

Torn en contra conjunt: *Sr. Codina (CiU)* (p. 452).

Votació de l'esmena núm. 1: *rebutjada per 7 vots a favor, 62 en contra i 24 abstencions* (p. 452).

Votació de l'esmena núm. 2: *rebutjada per 25 vots a favor, 58 en contra i 12 abstencions* (p. 452).

Text del Dictamen

Votació de l'article 1: *aprovat per unanimitat* (p. 452).

Text del Dictamen

Article 2

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat* (p. 452).

Article 3

Esmena del G. Socialista (núm. 3, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 4, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 452).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 5, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 453).

Torn en contra conjunt: *Sr. Codina (CiU)* (p. 454).

El Sr. Gimeno (IC) intervé per contradiccions (p. 454) i *el Sr. Codina (CiU) li respon* (p. 455).

Esmenes del G. Socialista (núms. 6 i 7, d'addició, 8, de modificació, i 9 i 10, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Gibert (S)* (p. 455).

Torn en contra: *Sr. Codina (CiU)* (p. 457).

El secretari primer llegeix una esmena transaccional a les esmenes núms. 6 i 12 (p. 459).

Votació de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 6 i 12: *aprovada per 89 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció* (p. 459).

Votació de les esmenes núms. 7 i 8: *rebutjades per 33 vots a favor, 59 en contra i 11 abstencions* (p. 459).

Votació de les esmenes núms. 3, 9, 10 i 11: *rebutjades per 38 vots a favor, 60 en contra i 6 abstencions* (p. 459).

Votació de les esmenes núms. 4 i 5: *rebutjades per 13 vots a favor, 60 en contra i 31 abstencions* (p. 459).

Text del Dictamen

Votat després.

Disposicions finals

Text del Dictamen

Votat després.

Addició d'una nova disposició final segona

Esmena del G. Socialista (núm. 11, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Exposició de motius

Esmena del G. Socialista (núm. 12, d'addició)

Decaiguda abans (esmena núm. 6).

Text del Dictamen

Votat després.

Annex i títol de la Llei

Text del Dictamen

Votació de l'article 3: *aprovat per 67 vots a favor, 5 en contra i 33 abstencions* (p. 459).

Votació de les disposicions finals, l'exposició de motius, l'annex i el títol: *aprovats per 90 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions* (p. 459).

Eleccions de quatre representants del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona, de tres representants al Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat de Barcelona i de dos representants del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya (Punts tercer, quart i cinquè de l'ordre del dia.)

El secretari primer llegeix l'article 4.1.g) de la Llei 26/84, de coordinació universitària, i tot seguit llegeix el nom dels candidats (p. 460).

Votació dels representants al Consell Social de la Universitat Autònoma: *són elegits la Sra. Lloïl Bertran, per 74 vots, el Sr. Jordi Porta i Ribalta, per 91 vots, el Sr. Joan Uriach i Marsal, per 89 vots, i el Sr. Rafael Suñol i Trepal, per 92 vots* (p. 460).

Votació dels representants al Consell Social de la Universitat de Barcelona: *són elegits el Sr. Pere Miró i Plans, per 93 vots, el Sr. Francesc Raventós i Torres, per 90 vots, i el Sr. Josep Pi i Sunyer, per 93 vots* (p. 460).

Votació dels representants al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya: *són elegits el Sr. Xavier Llobet i Colom i el Sr. Enric Mirambell i Belloc, per 69 vots*. (p. 460).

Eleccions de tres representants del Parlament de Catalunya al Consell Econòmic de la Universitat de Lleida, de tres representants del Parlament de Catalunya al Consell Econòmic de la Universitat de Girona i de tres representants del Parlament de Catalunya al Consell Econòmic de la Universitat Rovira i Virgili (Punts sisè, setè i vuitè de l'ordre del dia.)

Votació dels representants al Consell Econòmic de la Universitat de Lleida: *són elegits el Sr. Miquel Aixalà i Trilla, per 92 vots, el Sr. Josep Maria Sabaté i Pla, per 93 vots, i el Sr. Xavier Maurel i Castro, per 84 vots* (p. 460).

Votació dels representants al Consell Econòmic de la Universitat de Girona: *són elegits el Sr. Jordi Masgrau i Boschmonar, per 91 vots, el Sr. Ramon Coll i Figa, per 91 vots, i el Sr. Andreu Otero i Triola, per 83 vots* (p. 460).

Votació dels representants al Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili: *són elegits el Sr. Pere Lloret i Carbó, per 93 vots, el Sr. Tomàs Barberà i Monné, per 93 vots, i el Sr. Macià Mallol i Soler, per 88 vots* (p. 460).

La sessió se suspèn a dos quarts de tres del migdia i set minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dotze minuts.

Presa en consideració de la Proposició de llei sobre la creació del Consell Català de la Formació Professional (Reg. 767) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Cadevall (S) (p. 460).

Posició dels grups: Sr. Barceló (P) (p. 462), Sr. Gimeno (IC) (p. 462), Sr. Bargalló (ERC) (p. 463) i Sra. Bruguera (CiU) (p. 463).

El Sr. Cadevall (S) (p. 464), la Sra. Bruguera (CiU) (p. 465) i el Sr. Rañé (S) (p. 465) intervenen per contradiccions.

Votació: *rebutjada per 35 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció* (p. 465).

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals (Reg. 1184) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Roma (S) (p. 465).

Posició dels grups: Sra. Montserrat (P) (p. 466), Sr. Gimeno (IC) (p. 467), Sr. Portabella (ERC) (p. 468) i Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 469).

El Sr. Roma (S) intervé per contradiccions (p. 470) i el Sr. Padrós (CiU) li respon (p. 470).

El Sr. Portabella (ERC) intervé per contradiccions (p. 470), el Sr. Gimeno (IC) (p. 471) i la Sra. Martí i Conill (S) (p. 471) intervenen per al·lusions i el Sr. Camps i Rovira (CiU) els respon (p. 471).

Votació: *rebutjada per 41 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions* (p. 472).

Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi sobre el futur de la pagesia a Catalunya (Reg. 591) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Gimeno (IC) (p. 472).

Posició dels grups: Sr. Llorens (P) (p. 473), Sr. Pueyo (ERC) (p. 474), Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 475) i Sr. Parera (CiU) (p. 476).

Votació: *rebutjada per 28 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 477).

El Sr. Llorens (P) intervé per al·lusions (p. 477) i el Sr. Parera (CiU) li respon (p. 477).

Proposta de resolució per la qual es crea una comissió permanent de legislatura de medi ambient (Reg. 1418) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Gimeno (IC) (p. 477).

Posició dels grups: Sra. Montserrat (P) (p. 478), Sr. Portabella (ERC) (p. 479), Sr. Madueño (S) (p. 479) i Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 480).

Votació: *rebutjada per 30 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 481).

Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi sobre la situació a Catalunya de la immigració de treballadors estrangers (Reg. 2174) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Saura (IC) (p. 481).

Posició dels grups: Sr. Barceló (P) (p. 482), Sr. Rodri (ERC) (p. 482), Sr. Oliart (S) (p. 483) i Sr. Pa-

SUMARI (5)

drós (CiU) (p. 484).

Votació: aprovada per unanimitat (p. 486).

Proposta de resolució per la qual es crea la comissió d'estudi sobre les bosses de pobresa (Reg. 2295)
(Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sra. Mayol (IC) (p. 486).

Posició dels grups: Sr. Barceló (P) (p. 488), Sr. Bosch (ERC) (p. 488), Sra. Barenys (S) (p. 489) i Sr. Padrós (CiU) (p. 490).

Votació: rebutjada per 32 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 491).

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa la posposició dels punts quinze, setze, dissetè, dinovè, vint-i-tresè i vint-i-quatre de l'ordre del dia, la qual és acceptada per assentiment (p. 491).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de residus industrials (Reg. 1260) (Punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.)

El president en fa avinent la retirada (p. 491).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política d'implantació de grans superfícies comercials a Catalunya (Reg. 983) (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Ros (P) (p. 491).

Resposta: Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 492).

Rèplica: Sr. Ros (P) (p. 494).

El Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per al·lusions (p. 494).

Contrarèplica: Conseller (p. 495).

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i set minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 10

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Vintó.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

Punt únic: Debat sobre l'Informe de l'any 1991 presentat pel Síndic de Greuges (Reg. 34671).

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia, la seqüència de la qual es descabdellará d'acord amb l'article 144.3 del Reglament, sobre la tramitació parlamentària de l'informe anual del Síndic de Greuges. Aquest únic punt de l'ordre del dia és el debat sobre l'Informe de l'any 1991 presentat pel Síndic de Greuges.

Té la paraula l'honorable senyor Frederic Rahola i d'Espina, síndic de Greuges, per a presentar un resum del seu Informe.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES (Frederic Rahola): Molt honorable senyor president, il·lustres membres de la Mesa, senyores i senyors diputats, en compliment de la llei que regula la institució del Síndic de Greuges, dono compte avui de la meua actuació durant el vuitè any del meu mandat. Com ja vaig fer en la recent compareixença davant de la Comissió del Síndic, aprofito l'ocasió per felicitar els membres del Parlament per la seva elecció i els desitjo grans èxits en la seva labor legislativa.

Encara que l'estructura de l'Informe és similar a la dels dos exercicis anteriors, em permeto una breu síntesi, ateses les circumstàncies abans esmentades. L'Informe es compon de dos llibres, el primer dels quals segueix la divisió en deu apartats temàtics, que responen als àmbits en què s'organitza l'oficina de la institució. A continuació, figura l'esquema estadístic, que facilita la comprensió de la feina efectuada i la consulta ràpida de les dades. Pel que fa al llibre segon, ha estat dedicat a les limitacions i les perspectives de la llengua catalana en l'Administració pública.

El primer llibre, en la part expositiva de temes, queixes, seguint la divisió per seccions, presenta un recull d'actuacions portades a terme en relació amb els problemes plantejats pels ciutadans amb freqüència amb més entitat.

Destacaré alguns d'aquests apartats temàtics. Quant a la secció d'Administració general, han sovintejat les queixes dels opositors que no han superat les proves i que dubten de la transparència del procés de selecció. Aquesta opinió, que no compartim necessàriament, s'hauria de combatre des de la funció pública amb un sistema eficaç de revisió de proves o de resolució de recursos.

Les queixes relatives als problemes de la regularització de la situació dels estrangers no sobresurten pel seu nombre, però sí

per la seva entitat. Vull deixar constància, una vegada més, de la meua preocupació per la sort que corran els estrangers procedents del Tercer Món al nostre país. L'acord del Consell de Ministres que regulava la possibilitat de legalitzar l'estada d'estrangers temem que resulti insuficient per donar les solucions estables. Cal tenir en compte que hi ha uns ciutadans estrangers que porten tant temps en el país que presenten una adaptació i un arrelament comprovats. El fet que aquests col·lectius siguin declarats oficialment il·legals els impossibilita de l'accés a una feina remunerada, els aboca a la delinqüència i fomenta el rebuig per part d'alguns sectors dels nostres conciutadans a actituds xenòfobes. He denunciat aquesta situació al Defensor del Poble, Álvaro Gil-Robles, el qual, com sempre, s'ha mostrat receptiu a aquesta qüestió.

En tres seccions, urbanisme, consum i serveis socials, es tracta de greus problemes existents per la manca d'habitatge a preus proporcionats amb els ingressos de la població i de la patologia estructural dels edificis.

L'aprovació de la nova llei d'habitatge obre una nova etapa que caldrà seguir per avaluar els seus resultats.

Un important nombre de queixes es relacionen amb el preu de l'aigua. La incorporació dels tributs als rebuts de l'aigua ha suscitat una contestació important de la població. Recentment he rebut la visita d'alguns col·lectius de base representativa que prenitzen el rebuig del pagament d'aquests rebuts i conviden els ciutadans a seguir-ne l'exemple, que podria tenir un important ressò social.

Els problemes de la gent gran han estat tractats també en diverses seccions; en el tema sanitari, l'Informe ens recomana l'impuls de la figura del geriatre de capçalera. Pel que fa als problemes derivats de l'aplicació de la Llei d'amnistia del 1977, encara queden per resoldre. Quant al mandat constitucional de garantir la suficiència econòmica dels ciutadans durant la tercera edat, seguim rebent moltes queixes que palesen la insuficiència de les prestacions i l'escassa resposta de l'Administració als reptes socio-econòmics de l'envelliment de la població. Cal remarcar, a més, que com es fa constar en la secció de serveis socials, la insuficiència de places geriàtriques obliga els futurs usuaris a patir llargues llistes d'espera.

Les dues novetats de l'esmentada secció dels serveis socials responen a la publicació de sengles lleis del Parlament de Catalunya: la Llei sobre menors i adopció i la Llei de supressió de barreres arquitectòniques. A més, es tracta de temes recurrents d'altres exercicis, com són els problemes de la gent gran, dels disminuïts físics i psíquics, i de les expectatives creades —i frustrades— de les pensions no contributives.

L'Informe formula unes reflexions sobre els problemes d'adopció. El problema d'adopció resulta prou desconegut per als ciutadans i les notícies que salten als mitjans de comunicació solen recollir únicament els problemes de les llargues llistes d'espera.

Pel que fa a l'etapa d'acolliment prèvia a l'adopció, cal remarcar que es produeixen en un nombre de retorns, amb el consegüent trauma per als menors. Aquest fet obliga la Direcció General d'Atenció a la Infància a extreure les precaucions.

Dins la temàtica de l'ensenyament, encara que no se n'ha fet esment en l'Informe, vull expressar la meua preocupació per la manera com es durà a terme l'aplicació de la reforma de la formació professional.

En la secció corresponent a l'Informe, i per tercer any consecutiu, ens hem hagut de referir a les universitats catalanes per posar de relleu que, malgrat els esforços realitzats, es continuen presentant massificacions i dèficit de places. En aquest sentit, si bé se n'han creat dues de noves, a Barcelona la Pompeu Fabra, pública, i la Ramon Llull, privada, i tres més en total, situades a les ciutats de Lleida, Girona i Tarragona, no s'han pal·liat, de moment, les mancances alludides.

Volem fer una especial consideració a una implantació, aquest curs, del districte universitari compartit, que planteja dues qüestions importants: la incidència en el procés de normalització lingüística a les universitats i el conflicte amb el principi d'autonomia universitària.

Figura, com a darrera secció de l'Informe, la dedicada a justícia, on es destaquen, entre altres, els problemes derivats de l'aplicació tardana de les penes privatives de llibertat que comporten l'ingrés a la presó de persones que han refet la seva vida i que corren el risc de recaure en els antics hàbits de mala conducta. També es fa referència a la problemàtica —sempre vigent— del món penitenciari amb la malaurada consolidació i propagació de la sida. En aquest sentit es fa una especial menció a l'aplicació de l'article 60 del Reglament penitenciari per als reclusos amb malalties en fase terminal. Vull deixar constància de la iniciativa del Departament de Justícia que actualment compta amb algunes places en un centre assistit per a aquells que, havent obtingut l'aplicació dels beneficis esmentats, no poden ser acollits pels seus familiars.

Pel que fa al llibre segon, ha estat dedicat enguany a l'ús de la llengua catalana a l'Administració pública. Al cap de vuit anys de parlar en els meus informes de la normalització lingüística del país, he cregut que calia fer una recopilació d'allò que he anat dient al llarg del temps, i fer balanç de l'estat de normalitat lingüística. Com es desprèn de la lectura de la monografia, existeixen sectors de l'Administració que encara no utilitzen com a tònica general la llengua catalana. L'ensenyament, després del primer cicle, i l'Administració de justícia en el lloc que és de la seva competència, són els sectors més deficitaris pel que fa a l'Administració de la Generalitat. Quant a l'Administració perifèrica, tot i que s'hi han produït avenços, la integració lingüística plena encara és molt lluny. L'Administració local de les grans ciutats també pateix aquest dèficit. Entenc que el terme «normalització», a hores d'ara, només s'hauria d'aplicar a l'Administració perifèrica de l'Estat; a l'Administració catalana caldria aplicar-li l'expressió «normalitat» en l'ús de la llengua pròpia de Catalunya. A Catalunya parlarem de normalitat lingüística quan els procediments comuns i habituals es produeixin en català, però haurem de parlar de normalització mentre hi hagi ròssecs administratius en llengua castellana. Per això encapçala aquest segon llibre la cita de Mañé i Flaquer: «No som catalans perquè parlem català; parlem català perquè som catalans». El problema d'identitat nacional subsisteix un segle després. Aquesta és la raó per la qual acabem la monografia comparant les Bases de Manresa amb l'Estatut d'Autonomia.

D'aquest petit resum de l'Informe de les actuacions portades a terme l'any 1991, es desprèn que una gran part de les queixes rebudes deriven de les situacions de desigualtat social i de crisi de valors. Caldria, doncs, que els poders públics afrontessin aquest problema, i per això cal acceptar en primer lloc que ens

trobem davant uns reptes i unes necessitats socials als quals caldrà trobar solucions.

D'altra banda, també cal tenir en compte que l'actuació de l'Administració presenta tal llunyania i complexitat als ulls del particular que, fins i tot aquelles qüestions procedimentals que per al tècnic poden tenir la consideració de «petits entrebancs», es converteixen per a la gent del carrer en problemes de gran magnitud.

A tots els estats de dret s'està implantant la institució de l'Ombudsman, que porta per als ciutadans la immediatesa, l'agilitat i, si més no, el reconeixement del dret a ser escoltats. No cal, però, confondre la missió d'instrument jurídic-polític de garantir els drets humans amb les tasques purament assistencials i humanitàries, les quals han de ser exercides per l'Administració pública i que ho són també per entitats privades que realitzen feines molt meritòries.

Finalitzaré aquest informe expressant el meu reconeixement a totes les institucions catalanes, públiques i privades, que han col·laborat en la lluita contra la vulneració dels drets humans en el nostre país i arreu del món.

I novament vull reiterar que, al meu entendre, no n'hi ha prou que es promulguin noves normatives per solucionar els problemes que la societat té plantejats, sinó que en una societat moderna cal que l'Administració lluiti per combatre la rutina i la inèrcia, i per sobre de tot, cal inculcar l'esperit cívic als ciutadans i a la mateixa Administració, a través dels nous costums. Aquest esforç, que ja s'ha iniciat, ha de persistir per contribuir al veritable progrés, per situar Catalunya al lloc que li correspon a Europa.

Molt agraït per la vostra atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor síndic. El debat prosseguirà amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, les quals seran de quinze minuts, per a fixar llur posició.

Per ordre de menor a major, per tant, correspon en primer lloc al Grup Parlamentari Popular. Té la paraula la diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, un any més hem rebut l'Informe anual corresponent al 1991, i vull posar de manifest la valoració positiva del Grup Popular, i en nom del meu Grup agrair a l'honorable síndic, i síndic adjunt, i també a tot l'equip de la institució, el treball realitzat en el transcurs de l'any passat en defensa dels drets i les llibertats fonamentals del ciutadà.

Com ja ens té acostumats l'honorable síndic, ens presenta dos informes: un, els informes obligats i, l'altre, els informes volguts, titulat enguany *Les limitacions i les perspectives de la llengua catalana en l'Administració pública*. El síndic de Greuges formula un model de normalització lingüística que té com a objectius que tots els ciutadans, tota la ciutadania, es comuniqui habitualment en llengua catalana en totes les esferes de relació social. En la mesura que aquest objectiu no ha estat assolit, atès que un important sector de la societat catalana manté la seva fidelitat lingüística a la llengua castellana, el síndic considera que el procés de normalització no ha estat plenament acomplert. La cita de la frase de Mañé i Flaquer, recollida d'en Joan Maragall pel síndic de Greuges, i que acaba d'esmentar: «No som catalans perquè parlem català; parlem català perquè som catalans», reflecteix una identificació entre la condició de català i l'ús de

la llengua catalana, la qual cosa no reflecteix la realitat sociològica del nostre país. Per aquesta raó, la pluralitat lingüística no hauria de ser avaluada en sentit negatiu, ja que la veritable normalització lingüística de la llengua catalana residiria —al nostre entendre— en la incondicional llibertat d'ús dels ciutadans de qualsevol de les dues llengües oficials al país. Poden existir situacions puntuals on els drets lingüístics dels ciutadans no estiguin suficientment reconeguts, i el síndic de Greuges esmenta diferents exemples. Creiem que aquestes disfuncions s'aniran corregint sense traumes per la via del reconeixement de les administracions públiques de la realitat lingüística de la nostra societat. La sentència 82, del 1986, del 26 de juny, del Tribunal Constitucional, estableix que els poders públics radicats en una comunitat autònoma amb dues llengües oficials han d'adaptar-se a la situació de bilingüisme. En aquest sentit, l'article 19.2 de la Llei 30/84, de mesures urgents de la funció pública, preveu que es tindran en compte aquesta realitat lingüística en les convocatòries d'accés a la funció pública. La sentència del 28 de febrer de 1991, del Tribunal Constitucional, torna a reafirmar aquesta doctrina pel que fa a les administracions autonòmiques. Creiem, d'acord amb aquesta jurisprudència, que els problemes als quals es refereix el síndic de Greuges, o bé reflecteixen la realitat sociològica del país —per la qual cosa són realitats que cal assumir—, o bé són circumstàncies molt puntuals en procés de solució.

L'actitud del síndic de Greuges pel que fa a l'ús de la llengua catalana en l'ensenyament, parteix d'una avaluació que no compartim. S'afirma en l'Informe que la presència de professors que fan ús de la llengua castellana representa una limitació del procés de normalització lingüística del català en l'ensenyament a les assignatures pròpies de llengua i literatures catalanes, la qual cosa, tenint en compte la realitat sociològica del país, representa negar l'evidència que al nostre país existeixen dues llengües. Les valoracions del síndic de Greuges sobre l'entrada d'estudiants d'altres comunitats espanyoles a les universitats catalanes reflecteix una missió exclusivista —els estudiants catalans poden anar a universitats arreu de tot l'Estat, però no a la inversa—, en proposar que s'estableixin proves de coneixement lingüístic. Les recents declaracions d'un dels més grans escriptors en llengua castellana, en Mario Vargas Llosa, lamentant-se del tractament cultural experimentat a Catalunya els darrers anys, ens haurien de fer reflexionar molt seriosament.

En definitiva, l'Informe del Síndic, pel que fa a la normalització de la llengua catalana, es mou dintre d'un esperit tancat i poc realista, molt influït per una concepció romàntica i historicista de Catalunya.

Després d'estudiar les queixes publicades en l'Informe obligat, ben escollides, per cert, les introduccions i conclusions per cadascun dels deu àmbits o seccions, que són ni més ni menys que un repàs general de totes les àrees de la vida pública en què es desenvolupen els ciutadans, ampliades aquestes qüestions dubtoses en el debat en comissió del proppassat 3 de juny, prenem consciència una vegada més de les conclusions esmentades en l'Informe, per tal de continuar treballant i col·laborar a millorar tantes mancances que mitjançant aquest Informe hem anat detectant. Moltes d'elles repetitives any rere any com és el despreci de les administracions envers el ciutadà, que demana, reclama o exigeix el que li pertoca, i que per manca de voluntat

humana, de treball o política l'Administració no és eficaç: tarden a donar resposta, silencis administratius, en definitiva, una actuació poc àgil, que comporta molt sovint indefensió i iniciar en els ciutadans llargs procediments contenciosos, per tal de defensar els seus interessos davant administracions de la Generalitat i dels ens locals.

El Grup Popular volem destacar la preocupació generalitzada pel deteriorament dels serveis per part de les grans companyies: els telèfons, correus, l'aigua, el gas, l'electricitat, la Renfe i també els impostos que graven determinats serveis com els del subministrament de l'aigua. Els serveis públics de telèfon, correus o aigua han d'atendre les necessitats dels ciutadans amb una prestació qualitativament millor. Es tracta, doncs, que des de les institucions es promoguin les condicions indispensables perquè així sigui possible.

De les 1.641 queixes en tràmit i resoltes, ens preocupa la temàtica plantejada en les seccions de serveis socials, administració general i ordenació del territori, per ser les més nombroses; l'augment de les queixes en l'àmbit tributari, la manca d'informació als particulars a l'hora d'imposar contribucions especials, la manca de respecte al dret dels ciutadans a conèixer de forma individualitzada les seves obligacions tributàries i més quan es produeixen variacions essencials en els tributs. 248 queixes sobre menors, la infància, els minusvàlids, barreres arquitectòniques, la problemàtica en les adopcions dels infants, entre d'altres.

Enguany, en l'Informe, pràcticament no se'ns diu res dels col·lectius més marginats que són els pobres, els captaires. Una petita referència a aquest col·lectiu diu que, en la majoria dels casos, l'honorable síndic ha hagut de denunciar situacions reiteradament —reiteradament— tractades. Hem pogut constatar —crec— que molts de nosaltres, senyores i senyors diputats, ja que tots voltem per Barcelona o per d'altres indrets de Catalunya, veiem com hi ha gent gran, quantitat de gent dormint entre llençols de paper al carrer. Si en l'Informe de 1990 se'ns parlava de la queixa 1586, en l'Informe que avui ens ocupa és la queixa 845, titulada «Gent al carrer». Se'ns ha dit moltes vegades que a Barcelona i en altres ciutats i comarques hi hauria un pla d'acció, en aquest cas contra la indigència per un cantó, i un pla d'acció per resoldre aquestes situacions. Crec que coincidiran que els efectes pràctics no els veiem. I aquestes situacions són el termòmetre d'una societat que, com va anunciar el Consell de Ministres de la Comunitat Europea, va definir la pobresa com la situació en què es troben les persones que reben uns ingressos inferiors a la meitat de la renda mitjana d'una població. A Catalunya unes 700.000 persones es troben en aquest cas, aproximadament un 15% de la nostra població. Ens hem de felicitar de la proposta de resolució presentada per tots els grups parlamentaris en l'oposició, per la qual se sol·licita la creació d'una comissió d'estudi de les bosses de pobresa; esperem, doncs, que prosperi amb el suport del Grup de la majoria, de Convergència i Unió.

Les condicions de vida sempre precàries dels marginats, hem pogut veure hivern rere hivern com es van complicant, i més, a aquestes condicions, com s'hi ha anat afegint un nou contingent: els estrangers, els africans —magribins, guineans, nigerians—, sud-americans i immigrants de l'est. L'honorable síndic ha fet un reiterat toc d'atenció sobre la regularització de la situació dels treballadors estrangers, i ens indica que tots hem

de contribuir i harmonitzar urgentment la integració dels estrangers amb l'objecte d'evitar les conseqüències que produeixen les actituds racistes i xenòfobes i controlar futurs fluxos migratoris. Remarcant que, després de les promeses electorals, cal una política de l'habitatge digna i eficaç i adequada a les necessitats d'avui dia. Les llistes d'espera —com molt bé ha dit l'honorable síndic—, el problema sanitari de la sida, a les mans de vostès el Govern de la Generalitat, està poder apropar el servei al ciutadà per tal que la sanitat sigui eficaç, eficient i de qualitat.

Voldria destacar la denúncia de l'honorable síndic i el pessim funcionament i retard de l'aparell judicial. La denúncia reiterada, any rere any, de la injustícia d'entrar en presó vuit anys després d'haver comès un delictes, quan ja ha refet la seva vida és un exemple clar del nefast sistema operatiu. Són ara, i eren, les suggerències de l'honorable síndic. L'any 90 ens feia referència en l'Informe de l'any 1989, per tant no hem avançat i, fins i tot, manca coordinació de Justícia amb Benestar Social. Recollim també la reflexió sobre la discordança existent entre la majoria civil —18 anys—, i la majoria penal —els 16 anys.

Un últim aspecte que cal continuar comentant: la formació professional i ocupacional, a fi de reduir les taxes de desocupació i satisfer —encara lluny—, les exigències de competitivitat i necessitats en el desenvolupament de les empreses derivades de la consecució del mercat únic europeu.

No voldria oblidar la consulta diària. Ens consta i valorem molt positivament la tasca desenvolupada del dia a dia, molt efectiva i a la vegada divulgativa per als mateixos afectats, que acudeixen a la Sindicatura de Greuges i en surten molt satisfets per la informació i l'orientació rebudes.

Finalment, vull recordar, il·lustres senyores i senyors diputats, que ara fa tres anys aquest Parlament aprovà per unanimitat la Proposició de llei de modificació de la Llei 14, de 1984, article 34, de designació del càrrec d'adjunt al síndic, per a la defensa dels drets dels infants, que assumia les funcions d'investigació que per la resolució d'una queixa o d'un expedient sobre els drets dels infants li encomanà o li deleguà el síndic de Greuges. Els infants són, sens dubte, un dels grups socials més indefensos que existeixen avui dia a la nostra societat, sota la tutela dels adults, desamparats la majoria de vegades per unes lleis que no estan fetes pensades en ells, els menors estan a mercè de la voluntat dels altres. Davant el nombre de queixes que la secció de serveis socials —248— de nens, i tenint en compte estudis realitzats del tipus de maltractaments, bé siguin psíquics, físics, explotació laboral, maltractament prenatal, submissió i explotació sexual, com hem pogut veure aquests darrers dies a la premsa de redades contra la prostitució infantil i a les recomanacions del síndic, el Grup Parlamentari Popular creiem que seria bo, interessant, i aportaria dades a la tasca encomanada, i si ho creu oportú l'honorable síndic, per a l'any vinent, de poder gaudir d'un informe específic sobre la investigació al llarg d'aquests anys en defensa dels drets dels infants.

Des de l'oposició intentarem gestionar, mitjançant propostes, per tal de fer possibles les recomanacions que des de l'Informe se'ns indica, bé sigui en el Govern de la Generalitat, el local o el Govern central, perquè l'any vinent per aquestes dates els problemes que avui ens ocupin no siguin repetitius.

Sols em resta manifestar el nostre reconeixement al treball i el nostre suport a la tasca que ve desenvolupant la Sindicatura

de Greuges. Res més i moltes gràcies, senyores i senyors diputats, gràcies senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat.

Pel Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputada senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres diputats i diputades, en primer lloc el Grup d'Iniciativa per Catalunya voldria felicitar el síndic de Greuges per l'Informe que ha fet durant tot l'any; també, molt especialment, felicitar tot l'equip del Síndic, molt especialment el síndic adjunt, senyor Elies Rogent. Estem totalment d'acord amb el que diu el Síndic al seu Informe i entenem que és positiva la seva tasca, no només pel que tracta, per aquest Informe, sinó també per la tasca diària que realitza amb les queixes que rep.

De l'Informe voldríem destacar, i això és dels punts que considerem més positius, que tracta per una banda temes generals de la societat que afecten tota la població i temes que també afecten minories de la nostra societat, que no per ser minories no mereixen la nostra atenció.

Divideix el Síndic l'Informe en dos apartats: un relatiu a les queixes, i ha fet aquest any un llibre especial relatiu a l'ús de la llengua catalana. No podem tractar amb el temps que disposem cada un dels punts de què parla el Síndic, però sí farem esment dels punts que considerem més importants i més punyents de la realitat social de Catalunya.

En tractar els primers punts, el Síndic de Greuges fa menció a un tema que entenem que avui també és de total actualitat al nostre país. El Síndic diu textualment que «a cap persona mínimament informada se li pot escapar que d'un temps ençà va creixent entre la joventut el sentiment de rebuig a les armes i, conseqüentment, l'oposició al compliment del servei militar obligatori. Aquesta circumstància, el nombre de queixes rebudes que mostren la disconformitat amb el tractament que l'Administració dona als objectors de consciència, ha motivat que en aquest Informe ens hàgim permès transcriure un seguit de reflexions sobre l'objecció de consciència.»

Volem dir que estem molt satisfets de les queixes que fa el Síndic de Greuges i de les seves pròpies reflexions, que són les nostres, tant és així que aquest Parlament va aprovar per majoria una Proposició de llei que s'anirà a defensar al Parlament de Madrid en el mateix sentit que el Síndic de Greuges expressa aquí el seu problema. Des que el mateix Síndic va fer l'Informe, cada vegada més, aquest rebuig és més creixent. Hem anat i hem assistit amb altres companys diputats d'aquesta cambra a judicis a joves insumisos; darrerament, i aquests darrers dies, també altres joves deixaran el compliment del servei substitutori quan acabi el temps mateix que seria pel servei militar. També donarem suport a aquests joves, perquè entenem que aquest és un dels temes fonamentals de la nostra queixa a l'actual Llei d'objecció de consciència. Per tant aquest és un dels punts principals pels quals voldríem felicitar el Síndic i dir-li que compta absolutament en les seves reflexions amb el nostre ajut i suport.

Podríem seguir amb molts dels altres punts, el Síndic ha fet menció de problemes de la societat, d'aquests problemes que jo he anomenat en començar, més minoritaris. Ha fet menció avui també quan ha fet el resum i molt especialment, perquè també és un problema d'actualitat que ens hauria d'avergonyir a tota una societat que es vol dir democràtica, al creixent, al fort creixement d'una certa xenofòbia i com s'han aplicat les mesures

del Govern, quant al reconeixement de la nacionalitat, de la residència, als immigrants estrangers que a vegades no compleixen en absolut el que és el mínim dels drets humans en el nostre país. Entenem que aquest és un tema punyent, del qual també voldríem parlar.

Tema de menors: també en fa referència. Diu que, de menors, n'hi ha hagut aquest any poques queixes. Entenem que això és degut al fet que els menors per ells mateixos no arriben potser a poder-se queixar, però, com ha fet menció la companya del Grup Popular que ha parlat abans que jo, aquest és un tema punyent i ens apuntaríem també al fet que el Síndic per a l'any que ve creés una comissió en el sentit d'estudiar el tema i els problemes dels menors.

Hi ha altres temes dels quals el Síndic fa menció, que ja he dit que un a un no els podríem anar estudiant, però sí dir de manera especial que el Síndic diu que en el nostre país no es compleix el dret constitucional d'un habitatge digne per als ciutadans d'aquest país: crec que aquesta també és una denúncia punyent.

També fa menció a les denúncies que fan els usuaris a la manca de respecte de determinades administracions amb els usuaris i concretament en un punt que també és d'actualitat avui dia, que és el tema dels rebuts de les aigües. Tal com s'han aplicat les taxes en aquests rebuts, hi ha hagut un creixent rebuig social a aquesta situació, hi ha una problemàtica concreta en el nostre país i, per tant, demanaríem al Govern de la Generalitat que demanés un diàleg social en aquest sentit, per tant, amb els grups que es queixen; hi ha un creixent rebuig —ja ho he dit— al no pagament dels rebuts de l'aigua per les taxes que s'hi apliquen. Entenem que aquest és un problema social que també en aquest Parlament hi hauria d'haver un diàleg per modificar l'actual situació que provoca aquest rebuig social.

També fa menció el síndic a una qüestió que considerem molt important, que és el tema del traspàs de competències de l'Inem al Govern de la Generalitat. Fa anys que hem demanat aquest traspàs de competències i avui hi voldríem insistir.

En el tema de la sanitat, que estudia el síndic de manera molt extensa, fa una menció especial al tema de la sanitat penitenciària, fa menció, també, el síndic, a la diferent aplicació que els diferents jutges de vigilància penitenciària fan del Reglament de presons, i ha fet menció també avui aquí, quan davant d'aquest Parlament ha parlat d'aquesta problemàtica, dels presos que en fase terminal, que a punt de morir gaudeixen de determinats beneficis de sortir en llibertat i no tenen on anar. Ha fet el síndic menció que s'estan habilitant determinades dependències per a aquest tema. Això és així, s'ha de fer i —cal dir-ho— de vegades amb una certa —cal dir-ho—, amb una certa, diríem, no publicitat, perquè aquests presos realment no tenen on anar.

El tema de les qüestions dels jutges de vigilància penitenciària ha sigut, fins i tot, objecte que aquest Grup Parlamentari, concretament aquesta diputada, demanés la compareixença —que espero que així ho vulguin tots els altres grups— del director general de Serveis Penitenciaris, perquè expliqui a aquest Parlament quin és el problema que té el director general amb els jutges de vigilància penitenciària. És clar que parlar avui del tema dels jutges de vigilància penitenciària és quelcom que em posa, fins i tot, la pell de gallina, després dels darrers successos que hi han hagut a altres llocs de l'Estat espanyol, amb llibertats que es donen que no s'haurien de donar i, en canvi, hi han

uns criteris que segurament ens haurien de fer fer una reflexió important perquè no succeïssin temes tan greus i tan punyents, com és el que ha succeït darrerament a una nena morta i violada, amb una llibertat vigilada concedida després que altres vegades havia passat, tantes vegades havia comès el mateix fet.

Hi ha un punt en què tinc especial interès i que el síndic n'ha fet menció, i també la companya que n'ha parlat abans, que és el tema de la justícia. El síndic un any darrere un altre any explica que la justícia no funciona en aquest país, i ens diu en un lloc que no és estrany, tal com està tot establert, que vagi malament, sinó que fins i tot és estrany que la justícia arribi a funcionar. I el síndic fa menció especial a quelcom que també hi tinc un especial interès, que és els drets de les víctimes. El síndic ens diu que les víctimes queden, amb la nostra legislació, absolutament sense drets i absolutament sense cap protecció. Cert és que l'Ajuntament de Barcelona ha creat una comissió d'ajuda a la víctima i informació, però que en general la víctima no en té suficient.

Quan el síndic va comparèixer a la Comissió del Síndic de Greuges, d'aquest mateix Parlament, a preguntes d'aquesta mateixa diputada que si pensava realment el síndic que quelcom nou i d'actualitat avui dia, que són els anomenats judicis ràpids, ajudarien més a defensar els drets humans del justiciable i molt especialment de la víctima, i va contestar-nos el síndic que realment no creia que això ajudés a defensar els drets de la víctima, sinó que n'era francament pessimista de com aniria el tema dels judicis ràpids. Això ha suposat que aquest Grup Parlamentari, juntament amb el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, demanéssim un dictamen al Consell Consultiu perquè ens digui si pot tenir certs punts d'inconstitucionalitat l'anomenada Llei de reformes urgents, feta de pressa i amb alguns punts que realment entenem que podrien ser inconstitucionals. En aquest sentit, el síndic ens diu, i crec que ens crida l'atenció, quan ens recorda que el problema no és anar legislant, sinó legislar bé, i aquest és un punt que de vegades s'oblida, s'oblida de fer, i es fan lleis de pressa i corrents i que després no tindran, normalment en el camp de la justícia, l'efectivitat suposada.

Per últim, hi ha el tema de l'ús de la llengua catalana. En aquest punt els voldria dir que el nostre Grup coincideix amb l'anàlisi que fa el síndic quant a l'ús de la llengua catalana, i que es pot arribar a limitar la llibertat d'expressió dels catalans quan no ens podem expressar davant totes les administracions amb la nostra llengua, i en aquest sentit cal dir que, bé que donem suport al síndic totalment, estem absolutament en una postura contrària al que ha dit la il·lustre diputada que ha parlat abans, del Grup Popular: en el nostre país no cal en aquests moments defensar la llengua castellana, que és la majoritària en determinats estaments de l'Administració, sinó que el que cal defensar en aquests moments és el dret dels catalans a poder expressar-nos en la nostra pròpia llengua.

El síndic expressa i en fa menció a diferents tants per cents de com ens podem expressar els catalans i de com es tracta el tema de la llengua catalana a la universitat i a la justícia, estudia especialment aquests dos camps. En el camp de la justícia diu —i és cert, i així ho podem constatar els juristes que normalment hem acudit durant anys als jutjats— que s'arriba a utilitzar més el llatí en els jutjats que la pròpia llengua catalana. Aquest és un fet que ja es va dir en una ponència en unes jornades sobre l'ús de la llengua a la justícia.

També el síndic fa especial menció a quin és l'ús de la llengua catalana a les universitats. I, en aquest sentit, voldríem dir que són especialment decebedores les xifres que ens dona el síndic, diu concretament que hi ha algunes..., només el 56% de les classes de la Universitat de Barcelona es fan en llengua catalana. En aquest sentit, també el síndic fa menció d'algunes queixes d'estudiants quant a la imposició del districte únic compartit, que això pot suposar, en determinats casos, que la llengua catalana no pugui ser usada a la universitat.

Diu també el síndic, i en aquest sentit crec que fa un toc d'atenció important, que hi ha una certa apatia a la societat catalana, tant a nivell privat com a nivell públic, quant a l'ús de la llengua, des d'aquest Grup voldríem donar les gràcies al síndic que faci aquest crit d'atenció que hi ha una certa apatia. El síndic fa en aquest sentit, també, dues proposicions: una, que es creés una comissió en aquest Parlament de seguiment de la Llei de normalització lingüística, tema al qual, evidentment, ens hi voldríem apuntar. I diu també el síndic i crida l'atenció que caldria potser ara ja, després de bastants anys d'estar vigent la Llei de normalització lingüística, fer-li algunes modificacions perquè en un futur pugui realment ser cert que hi ha una normalització lingüística total, és a dir, que els catalans podem utilitzar i ser contestats en català sempre a l'Administració i en el nostre país.

En aquest sentit, jo crec que voldríem felicitar el síndic i dir-li, per acabar aquest Informe, que no pot ser que ell vingui cada any, expliqui i faci un informe i ens digui quines són les desgràcies, de vegades punyents, que hi ha a la nostra societat, que això sigui només un tema que es tracti de manera sense donar-li, potser més importància, que l'any vinent torni a parlar de les mateixes queixes i que no es faci, per part dels poders públics, res per solucionar aquests problemes.

Per tant, agrair-li al síndic que amb el seu Informe ens expliqui coses que de vegades saben greu de sentir, però que són certes, i sobretot que desperti una mica la consciència d'aquest Parlament i de la societat catalana quant a aquesta certa apatia que hi ha en el tema de l'ús de la llengua.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en l'inici de la valoració que fa Esquerra Republicana de Catalunya de l'Informe de l'honorable síndic, voldríem començar, com ja és habitual, agraint la presència del síndic saludant-lo, saludant la relació fluida amb el Parlament, entre el Parlament i la Sindicatura, i dir que naturalment hem llegit atentament l'Informe, l'hem debatut en la comissió corresponent, l'hem estudiat i avui el tornem a plantejar aquí en el plenari d'aquest Parlament.

D'entrada, hem de dir que —com ho vam manifestar en la comissió corresponent i com ja hem manifestat públicament— el valorem molt positivament, que valorem molt positivament aquest Informe de 1991, així com, en general, la tasca del síndic, la tasca de la Sindicatura com a col·lectiu; també voldríem citar d'una manera especial el senyor Roger, en el síndic adjunt, tot l'equip de la Sindicatura, que ens consta que treballa amb rigor, amb dedicació, amb il·lusió, valorem molt aquesta il·lusió, aquest treball, il·lusió i treball que sovint s'imposen, sovint han

de passar per damunt de determinades mancances estructurals i, fins i tot, de recursos de la institució.

Hem trobat en l'Informe de 1991 el rigor, la prolixitat, la bona estructura a què ens té acostumats el síndic en els seus informes anyals. Hem trobat un cop més en aquest Informe el que podria ser una mena de radiografia social acurada, detallada i construïda, en un contacte molt immediat i molt directe amb la realitat, de quina és la situació a la societat catalana, sobretot a la societat catalana en relació amb els poders públics, amb relació a l'Administració en aquests moments.

En l'Informe de 1991, com en d'altres anteriors, hi ha, entre altres coses, una miscel·lània, com deia fa un moment, prolixa i detallada de queixes, gestions, situacions, reclamacions, petits i grans conflictes, drames, situacions, tragèdies personals i col·lectives de ciutadanes i ciutadans d'aquest país, i, entre d'altres coses, entre d'altres coses, únicament la revisió general de la temàtica ens fa pensar fins a quin punt la complexitat administrativa, la duplictat, la triplicitat administrativa en aquest país incrementa encara més la situació sovint d'indefensió de ciutadans i ciutadanes.

En relació amb els temes, dels molts que l'honorable síndic ha tocat i que analitza amb més detall i amb més profunditat en l'Informe, naturalment no farem una revisió, una reexplicació d'aquest Informe, però sí que hi ha alguns temes que ens agradaria de destacar i que ens agradaria de recalcar. La temàtica, per exemple, de la sort dels estrangers a partir de l'aplicació de la Llei d'estrangeria, nosaltres compartim també plenament la inquietud de la Sindicatura per aquest tema, i lamentem, precisament en aquests darrers dies, que s'han produït determinats fets, no en el marc estricte i precís d'aquesta comunitat autònoma, però sí en espais que, per a nosaltres almenys, ens són extraordinàriament propers, com a la ciutat de Fraga, situacions en què la brutalitat, la por a la diferència, la reacció davant de la pobresa, la incomprensió generen violència, generen una violència absolutament inexplicable i absolutament rebutjable.

Ens agradaria destacar també aquesta anàlisi que fa el síndic arran de tota la temàtica relacionada amb el servei militar, amb l'objecció de consciència, amb la insubmissió; no detallaré, no detallaré novament quina és la posició d'Esquerra Republicana sobre aquest particular, perquè no és aquest el moment de fer-ho, però he de dir que nosaltres també valorem molt positivament aquest innegable clima social de rebuig a les armes, de rebuig al servei militar obligatori, i, en definitiva, de ple suport a una objecció de consciència, a una objecció de consciència i a un servei substitutori no discriminatori i, per tant, aquelles actituds d'insubmissió.

Voldríem destacar, també, fins a quin punt un tema que ha estat gairebé estel·lar en els darreres setmanes, en els darreres mesos en aquest Parlament de Catalunya, i també al carrer, com és el preu de l'aigua, en aquests moments el preu fruit d'una tributació que nosaltres considerem excessiva i desproporcionada, és de remarcar com aquest ha estat i continua sent un dels temes, una font de queixes nombroses adreçades també a la Sindicatura de Greuges.

Destacar un cop més la radiografia que es desprèn de la situació de la gent gran en aquest país, també dels menors..., en definitiva, d'aquells sectors que socialment i com a col·lectiu són més dèbils en una societat —i aquesta és una responsabilitat, també, dels poders públics—, en una societat que cada cop

aplaudeix més el triomf, sovint a qualsevol preu, la lluentor dels diners i una filosofia fins a cert punt darwiniana de predomini del poderós, del fort, del que brilla en un moment donat —sigui a través del camí que sigui— sobre el dèbil per qualsevol motiu.

Alguns altres temes que ens agradaria recalcar, també, i aplaudir o subratllar especialment en relació amb un informe que ja he dit, d'entrada, que el valorem molt positivament, és la problemàtica dels traspàsos, del no-traspàs de l'Inem, la problemàtica de la sanitat penitenciària, la situació aquesta dramàtica de persones en situació terminal que, un cop posades en llibertat, com deia la senyora Oranich fa un moment, no tenen literalment on anar, i també tot el món de la justícia, que és un d'aquells mons on els ciutadans i ciutadanes tenen més la sensació de trobar-se a mercè d'uns ritmes, d'unes dinàmiques —o d'unes manques de ritme, molt sovint— que no tenen gaire a veure..., que ells no controlen, que ells no comprenen.

Justícia tardana, en general, ingressos retardats a presó, criteris erràtics en determinades concessions de llibertat vigilada defineixen o dibuixen un país —i aquí és evident que, com en les queixes dels ciutadans, no estem delimitant estrictament quines són responsabilitats o competències de l'Administració de la Generalitat, o responsabilitats o competències dels ajuntaments, o responsabilitats o competències de l'Administració perifèrica—, però un país, en general, que tot sovint produeix l'efecte —i això es transparenta en l'Informe de la Sindicatura—, produeix l'efecte que no funciona o que no funciona prou bé, i on, sobretot, els serveis —sobretot, els serveis— són molt valorats negativament pels ciutadans.

En el segon llibre que presenta el Síndic, en aquesta pràctica que ja adquireix una certa tradició i que nosaltres aplaudim i valorem, aquest segon llibre, sobre les limitacions i les perspectives de la llengua catalana en l'Administració pública, apareix en un moment, el discutim en un moment en què encara ressonen, entre d'altres declaracions singulars, la del nostre admirat Mario Vargas Llosa, admirat essencialment com a escriptor, no pas tant com a polític..., bé, en definitiva, com a polític, probablement és un afer dels ciutadans peruans, però no pas tant com a especulador... Bé, fins a cert punt, perquè... Especulador ideològic, especulador ideològic... Recordaran vostès la nostàlgia amb què el senyor Vargas Llosa recordava fa poc el que ell en deia aquesta Barcelona més oberta, més rica, més cosmopolita, la Barcelona del franquisme, en definitiva, i no sabem exactament quina mena de nostàlgia sentia el senyor Vargas Llosa, si era la del règim policial, si era la d'aquell entorn que empresonava els discrepants, la d'aquell règim que no permetia ni tan sols l'exhibició de la llengua del país... Pensem, fins a cert punt, que probablement la nostàlgia del senyor Vargas Llosa era similar a la nostàlgia que algunes persones experimenten a distància per les bestieses que han hagut de patir durant el seu servei militar i que, vistes a través del vapor dels anys, doncs, la nostàlgia predomina sobre l'anàlisi objectiva. I això ens duu a plantejar-nos si en aquest hipotètic debat sobre si realment, doncs, el progrés o els processos, el relatiu progrés en la normalització de la llengua catalana compromet o posa en qüestió els drets dels ciutadans; això ens duria a plantejar-nos si hi ha una sola queixa —no dic ja cent, cinc-cents, mil o mil cinc-cents, sinó una sola queixa— d'algun ciutadà o ciutadana que hagi tingut alguna mena de problema, no ja derivat de l'acció adminis-

trativa o de l'acció de l'Administració de Justícia, o de l'acció de l'Administració perifèrica, sinó ja, fins i tot, en la mateixa vida quotidiana, dic, si hi ha una sola queixa, una sola reclamació d'algun ciutadà o ciutadana que hagin sofert, que hagin tingut problemes pel fet d'usar la llengua espanyola en un moment donat. Jo crec que difícilment en trobaríem algun. A l'inrevés, em sembla que no caldria ni tan sols fer-nos la pregunta, perquè és òbvia i evident.

En aquest sentit, no cal dir que renovem també el nostre suport absolut a l'Informe del Síndic, a aquest segon llibre, a les conclusions, a la necessitat reiterada any rere any, mes rere mes, setmana rere setmana, pel meu Grup Parlamentari de la reforma de la Llei de normalització lingüística de Catalunya, una reforma, una necessitat de reforma que ens plau de veure compartida pel Síndic.

Aplaudim igualment i, com deia abans la senyora Oranich, ens solidaritzem plenament amb l'oportunitat de la creació d'aquesta Comissió de seguiment de la Llei de normalització, i creiem que és summament important que aquest segon llibre, precisament, aparegui, doncs, en uns moments que hi ha un procés, en alguns sectors de la vida política i social catalana, d'ideologització rabiüda, de forta reacció contra la llengua catalana, de bel·ligeràncies explícites contra els modestíssims progressos que hagi fet en la seva recuperació social. Entenem que aquest poble i aquesta comunitat tenen, continuen tenint el dret a la normalitat també des del punt de vista lingüístic. Convé que no es prengui l'efecte per la causa, i amb aquestes reflexions sobre el segon llibre voldríem acabar el posicionament del Grup d'Esquerra Republicana recalcant un cop més la nostra valoració molt positiva, global, la nostra simpatia per la tasca realitzada pel síndic, per la Sindicatura i pel seu equip de col·laboradors.

Senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Parlamentari Socialista té la paraula l'il·lustre diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha llegit amb atenció l'Informe del Síndic de Greuges que ens ha presentat en aquest Parlament, i també l'ha escoltat, en el que fa referència a l'any 1991.

Nosaltres creiem que aquest Informe va més enllà del text escrit i que, sens dubte, incideix en tots aquests aspectes que afecten profundament la societat catalana i també l'Administració de Catalunya. Nosaltres estem convençuts que aquest Informe pot servir —o, en tot cas, hauria de servir— per fer una radiografia de la nostra societat, de les relacions dels ciutadans amb l'Administració i també del comportament de l'Administració autonòmica. Nosaltres creiem que si la institució connecta amb la realitat del país haurem de comparar el contingut d'aquest Informe amb els esdeveniments més importants que han succeït a la societat catalana l'any 1991. És evident que un informe d'aquestes característiques, que aborda tota la problemàtica de la nostra societat i de l'Administració, necessita prioritzar-se i, per tant, el nostre Grup ha escollit quatre o cinc temes que creiem que són suficientment importants, tant des del punt de vista de l'Informe com també des del punt de vista de la societat.

En primer lloc, nosaltres voldríem assenyalar la qüestió que fa referència a l'habitatge. Nosaltres creiem que el fet que el

Síndic hagi de denunciar, any darrere any, tot un conjunt de queixes que li arriben —és a dir, les diferències constructives en els habitatges de protecció oficial, els retards en la concessió de subvencions i la irregularitat en els procediments d'adjudicació d'habitatges— denota que el problema de l'habitatge és un problema que continua, un problema molt real a Catalunya. En l'Informe se'ns diu que les reclamacions més importants fan referència a problemes en pisos inhabitable, a famílies amb pocs ingressos per accedir a l'habitatge, i també en aquest any s'introdueix una qüestió nova, que fa referència a queixes en edificis afectats per patologies estructurals, fonamentalment —la més coneguda— l'aluminosi. En tot cas, aquesta problemàtica de l'habitatge és evident que s'agreuja quan parlem d'aquests sectors més desfavorits —la gent gran, les famílies amb pocs recursos econòmics, les persones amb disminucions i els immigrants estrangers procedents, fonamentalment, del tercer món. Per tant, nosaltres coincidim amb l'Informe quan es diu que el que fa falta és un esforç per elaborar de veritat una política social de l'habitatge, en què l'Administració pública es planteja, realment, una sortida a curt termini d'aquest problema; i també la segona qüestió, que per a nosaltres és molt important, que fa referència que les administracions, en general, elaboresin plans de caràcter més estable per aconseguir que tant l'activitat privada com l'Administració es coordinin en les seves polítiques de l'habitatge.

El segon aspecte en què nosaltres voldríem incidir és el que fa referència a l'aigua. És evident que en aquest any han augmentat considerablement les queixes dels ciutadans referents a l'increment de l'import total del rebut per consum d'aigua a causa de la incorporació de diferents conceptes tributaris i de preus públics. Les queixes procedeixen d'un ventall molt obert, des d'usuaris fins a associacions de veïns —per tant, entitats col·lectives i també persones individuals. Nosaltres voldríem destacar algunes qüestions a la vista de l'Informe que ens ha presentat el Síndic. En primer lloc, quant a l'increment de la tarifa de sanejament, se'ns diu que el desplegament legislatiu és absolutament confús i contradictori, i també se'ns diu que el procediment de liquidació i recaptació no s'ajusta al que les normes de procediment de gestió tributària estableixen i es produeix, per tant, una vulneració de dret. Quant al cànon d'infraestructura hidràulica, se'ns diu, en el mateix Informe, que la llei que va aprovar aquest Parlament l'any 1990, d'aquesta no s'arriba a deduir finalment quina entitat gestiona el cànon referit i que, a més a més, aquest cànon s'aplica a cadascun dels blocs de consum d'aigua, que així resulta doblement gravat.

Per tant, a partir de les reflexions que es fan en aquest Informe és evident que se'n treuen una sèrie de conclusions. La primera és que manca informació als ciutadans; la segona, que la naturalesa jurídica de la mateixa tarifa de l'aigua, com a categoria de preu públic, és almenys susceptible d'emetre altres interpretacions jurídiques, com és el fet que es tracta d'una taxa; en tercer lloc, que es vulneren els principis de publicitat d'aquestes normes i, finalment, com es diu en el mateix Informe, que es poden vulnerar principis constitucionals que han de regir l'actuació de l'Administració. Per tant, a partir d'aquest Informe, nosaltres, el que voldríem fer és dues preguntes o, en tot cas, obrir dos interrogants que no van ser aclarits quan nosaltres els vam plantejar a la Comissió del Síndic de Greuges: la primera és les gestions que s'han fet des del Síndic de Greuges

davant de l'Administració de la Generalitat per abordar la problemàtica de l'aigua, i en segon lloc si, com es diu textualment en aquest Informe, es poden vulnerar principis constitucionals, quines actuacions ha emprès o pensa emprendre la institució per protegir, precisament, el dret dels ciutadans. Creiem que són dues qüestions importants, que en aquest Informe es troben reflectides.

El tercer aspecte en què el nostre Grup vol fer incís fa referència als serveis socials. En concret, en primer lloc voldríem abordar la qüestió que fa referència als menors. Hi ha tres o quatre dades que creiem que són importants: la primera és que el major nombre d'expedients de tots els departaments, quant a queixes de departaments de l'Administració de la Generalitat, fa referència a la problemàtica de menors, tant des del punt de vista de protecció de la infància com des de menors ja adolescents i, per tant, amb una problemàtica diferent.

En segon lloc, se'ns diu que manquen els equips professionals d'atenció a la infància i a l'adolescència i, en tercer lloc, en què es diu, textualment, en aquest informe que se'ns presenta per part del síndic, que la situació de la infància i l'adolescència d'alt risc social continua essent essencialment greu en les zones on els factors de risc social són més presents i tenen més freqüència. Nosaltres estem totalment d'acord amb aquesta qüestió que es planteja, amb aquestes darreres paraules, però creiem que, precisament en coherència amb aquestes qüestions que es plantegen en l'Informe, hauríem d'abordar dues qüestions: la primera és que el nostre Grup reclama l'absoluta prioritat de la creació de la figura de l'adjunt al síndic de Greuges, aquest Parlament va modificar per unanimitat, precisament, aquesta Llei —hi va haver unanimitat de tots els grups parlamentaris—, i, per tant, en aquests moments, després de més de tres anys que vam modificar aquesta Llei, encara no s'ha creat aquesta figura.

Des del nostre Grup, ho trobem bastant inexplicable, en la mesura que ens trobem davant un col·lectiu, el dels infants, que, sens dubte, des del punt de vista dels diferents col·lectius socials, és el més desvalgut, perquè és evident que li manca la possibilitat de defensar els seus drets. Per tant, aquesta és una qüestió que per al nostre Grup és prioritària.

I, després, una altra qüestió que també voldríem plantejar és la que fa referència a la necessitat que des de la institució, des del Síndic de Greuges, es presentés a la Comissió i, per tant, a aquest Parlament el treball que ha desenvolupat en el darrer any al voltant de les visites realitzades als centres de menors. Nosaltres ja vam manifestar en el seu moment que era important aquest treball, però el que voldríem és que aquest treball es materialitzés en la presentació d'un informe monogràfic, perquè pogués ser debatut i discutit en aquest Parlament.

La darrera qüestió que voldríem plantejar en l'apartat que fa referència als serveis socials seria la problemàtica dels geriàtrics. Aquí el nostre Grup voldria una actitud molt més activa per part de la institució del Síndic en tots aquests aspectes que fan referència a les residències geriàtriques. És evident que ens trobem, tot sovint, davant de sectors que tenen greus problemes a l'hora de defensar els seus drets, de les persones grans, i que en aquest darrer any la manca de residències, les condicions d'algunes d'elles, creiem que han vulnerat greument algun dels drets fonamentals de què han de gaudir totes les persones i, evidentment, en aquest cas les persones d'edat més avançada.

Per tant, nosaltres creiem que la institució hauria d'actuar d'ofici en aquells casos en què s'han vulnerat aquests drets i també creiem que, des del nostre punt de vista, seria interessant que la mateixa institució, amb un treball més aprofundit, pogués presentar també en aquest Parlament un informe en el qual abordés la problemàtica de la gent gran, sobretot en l'aspecte que fa referència a les residències geriàtriques.

El quart aspecte que el nostre Grup vol aprofundir fa referència al món penitenciari. El món penitenciari ha estat abordat en diferents informes per part del Síndic de Greuges; fa tres anys va poder dedicar un informe especial i, per tant, el segon volum de la presentació d'aquest Informe abordava tota la problemàtica penitenciària a Catalunya.

Nosaltres aquest any l'hem estudiat i hem aprofundit en les dades que se'ns ha donat i hem de dir, en primer lloc, que no compartim l'optimisme que fa en el seu informe el síndic respecte a la situació penitenciària a Catalunya. És evident que el nostre Grup reconeix que hi ha hagut algunes millores en els darrers anys, cosa que resultava inevitable donada la greu situació penitenciària que hi havia a Catalunya, però també és cert que manquen solucions a molts problemes que resten pendents a les nostres presons. Estem convençuts que hi ha tot un conjunt de dèficits; en moltes de les presons encara hi ha massificació, per tant, manquen centres penitenciaris, nous centres penitenciaris a Catalunya; hi ha dèficit d'assistència sanitària, en algunes presons la situació de les dones internes no creiem que reuneixin les condicions necessàries a què tenen dret les persones que estan internades en els centres penitenciaris, i el mateix podríem dir en el cas dels joves a les presons i també de la situació del treball penitenciari, que no arriba a molts interns; que hi ha una part molt important de la població penitenciària que no té dret a aquest treball penitenciari.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que hi ha alguns aspectes de la situació penitenciària a Catalunya que s'haurien d'haver trobat molt més reflectits en aquest Informe.

Finalment, algunes reflexions sobre el llibre segon, que porta per títol «Les limitacions i les perspectives de la llengua catalana en l'Administració pública a Catalunya». En l'Informe que se'ns ha presentat se'ns diu que el ciutadà no es pot relacionar en la seva llengua amb certs sectors de l'Administració pública, en concret assenyala el sector de la justícia i l'ensenyament, sobretot el que fa referència a l'ensenyament secundari i també a la universitat, i també ens parla de les forces de seguretat i d'Hisenda. En canvi, en aquest Informe reconeix els avenços que hi ha hagut en la normalització lingüística en l'Administració autonòmica i en l'Administració local.

En l'Informe hi ha un suport explícit a la iniciativa de modificar la Llei de normalització lingüística. Nosaltres voldríem plantejar dues qüestions en aquest fet puntual però molt important des del nostre Grup, quan des d'una institució tan rellevant com és el Síndic de Greuges es dona suport a aquesta iniciativa de modificar la Llei de normalització lingüística. En primer lloc, el que nosaltres ens preguntem: si no caldria, abans d'iniciar un procés d'aquestes característiques, molt complex i que en el seu moment va tindre un suport unànim del Parlament de Catalunya, esgotar totes les possibilitats que ofereix la mateixa Llei de normalització lingüística, en concret nosaltres ens preguntem si no seria millor abans acabar tot el desplegament legislatiu per la via reglamentària i de decrets que contempla la

Llei de normalització lingüística i que, fins al moment, en alguns aspectes d'aquesta no s'han presentat.

I, en segon lloc, que és evident que un procés d'aquestes característiques necessita un consens molt ampli i, per tant, abans d'abordar una qüestió de la rellevància d'aquesta, és indubtable que s'han d'esgotar, com dèiem abans, totes les àmplies vies que ofereix aquesta.

Finalment, el nostre Grup no hi ha dubte —com sempre ha fet— que dona suport a la institució; també vol dir que és necessari que es faci un esforç des de la mateixa institució i també des d'altres institucions perquè la institució del Síndic de Greuges sigui àmpliament coneguda a Catalunya i, per tant, pugui complir aquesta funció que li va ser atorgada a partir de l'article 35 del mateix Estatut, que és la defensa de les llibertats dels ciutadans i la defensa dels seus drets enfront de les diferents administracions públiques.

Finalment, el nostre Grup vol valorar —com sempre ha fet—, des del punt de vista positiu, el treball de la institució, la presentació d'aquest Informe, i, per tant, des d'aquest punt de vista, no hi ha dubte que, tenint en compte alguns aspectes crítics que hem mostrat en aquest posicionament, la nostra valoració global de la institució i de l'Informe és positiva.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Viñas.

El Sr. VIÑAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc el nostre Grup volem també agrair a l'honorable senyor síndic i al seu equip la presentació de l'informe que ens presenta cada any. Aquest és el vuitè informe anual del Síndic de Greuges, i, com ja va fent des de fa uns tres anys, el compon, el divideix en dos llibres. El primer és dividit de forma molt ben sistematitzada, amb seccions temàtiques, amb conclusions i amb els annexos estadístics, on, d'un cop d'ull, es pot tenir una visió global de tot el conjunt d'actuacions.

Sobre el llibre segon, que, de fet, representa el gruix de la filosofia del síndic i del seu equip, hem de destacar molts i variats aspectes. Quant a la normalització lingüística, els avenços obtinguts en aquesta matèria són posats de manifest en l'Informe, tant pel que fa a la normalització en general com a l'Administració autonòmica i a l'Administració local. Creiem aquest aspecte altament positiu, però queden encara alguns punts sense resoldre; són uns aspectes residuals —diria jo— i molt concrets, com l'Administració de justícia i els que afecten, específicament, l'Administració perifèrica radicada a Catalunya: forces de seguretat i funcionaris d'Economia i Hisenda.

Una de les qüestions plantejades al síndic i que més ressonància ha tingut és la que fa referència al procés de regularització d'estrangers, la Llei d'estrangeria; ha tornat a sortir el tema de la Llei d'estrangeria, que nosaltres, globalment, varem acceptar, però que a la pràctica la regulació no ha funcionat de la manera que volíem; no ha funcionat com esperàvem. Nosaltres creiem convenient obrir un nou termini de regularització de tres o quatre mesos més o els que facin falta, essent conscients que hi haurà col·lectius que no podran regular mai la seva situació, puix que porten moltes vegades documentació falsa. Creiem que en l'actualitat aquest tema ens depassa i s'hauran d'establir mecanismes d'acord amb els altres estats europeus. Tot Europa

ha de fer un nou replantejament del tema; es fa del tot necessari sensibilitzar la gent respecte als estrangers; procedir a la seva alfabetització, a la seva educació..., totes aquestes coses ja s'estan fent, però s'haurien de fer més.

D'altra banda, coincidim amb el plantejament que fa el síndic sobre la situació dels objectors de consciència, el reconeixement de la condició dels quals és rebutjada i sovint es dona la imatge que es tracta més d'un càstig que no d'un servei. Cada dia caldria organitzar, raonablement, la prestació substitutòria i, tota vegada que s'ha fomentat la noció que els objectors són insolidaris, donar una bona informació del que és l'objecció i també del que són i del que pretenen els objectors.

Quant a la incorporació de tributs en els rebuts del consum de l'aigua, certament que és un tema punyent, i en aquests moments puc assegurar que es mantenen converses entre els estaments corresponents i entre les forces polítiques representants.

També considerem altament positiva la valoració que fa el síndic quan aborda les reformes sanitàries a Catalunya; s'ha avançat en el camp de l'assistència primària i ha millorat també tot el que fa referència a la salut mental i a l'assistència psiquiàtrica, en general. No obstant això, he de fer referència novament, igual que hem fet en anys anteriors, que la millora en la

salut mental en la seva atenció i en l'assistència psiquiàtrica, així també com en el tractament i en l'atenció dels drogaaddictes i els malalts de sida, evidentment que és un problema institucional però hem de ser plenament conscients i hem de recalcar que difícilment podrà solucionar-se aquest problema si no hi ha, paral·lelament, una sensibilització per part de tota la societat.

Volem també recalcar com en la secció de serveis socials, quan es parla de la problemàtica dels menors, posa de relleu l'aprovació pel Parlament de Catalunya de la Llei sobre mesures de protecció als menors desemparats i de l'adopció. En aquesta mateixa secció de serveis socials dedica també un ampli comentari a la recentment aprovada Llei de promoció de l'accessibilitat i de supressió de barreres arquitectòniques.

És per tots aquests motius que el meu Grup valora positivament i agraeix al senyor síndic i al seu equip tota la presentació d'aquest vuitè informe al Parlament.

Res més. Moltes gràcies. Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Viñas.
S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts de dotze del matí.)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 11.1

La sessió s'obre a dos quarts de dotze del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Vintró i el Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme, i de Benestar Social.

Ordre del dia

1. Debat i votació del dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de modificació parcial de les Lleis 13/1989, del 14 de desembre, i 26/1984, del 19 de desembre (Reg. 1170).

2. Debat i votació del dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de suplement de crèdit i d'autoritzacions financeres per al 1992 (Reg. 1345).

3. Elecció de quatre representants del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona (arts. 4.1.g) i 7.1 de la Llei 26/1984, de 19 de desembre, de Coordinació Universitària i de Creació de Consells Socials).

4. Elecció de tres representants del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat de Barcelona (arts. 4.1.g) i 7.1 de la Llei 26/1984, de 19 de desembre, de Coordinació Universitària i de Creació de Consells Socials).

5. Elecció de dos representants del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya (arts. 4.1.g) i 7.1 de la Llei 26/1984, de 19 de desembre, de Coordinació Universitària i de Creació de Consells Socials).

6. Elecció de tres representants del Parlament de Catalunya al Consell Econòmic de la Universitat de Lleida (art. 6.4.g) de la Llei 34/1991, del 30 de desembre, de Creació de la Universitat de Lleida).

7. Elecció de tres representants del Parlament de Catalunya al Consell Econòmic de la Universitat de Girona (art. 6.4.g) de la Llei 35/1991, del 30 de desembre, de Creació de la Universitat de Girona).

8. Elecció de tres representants del Parlament de Catalunya al Consell Econòmic de la Universitat Rovira i Virgili (art. 6.4.g) de la Llei 36/1991, del 30 de desembre, de Creació de la Universitat Rovira i Virgili).

9. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre la creació del Consell Català de la Formació Professional (Reg. 767).

10. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals (Reg. 1184).

11. Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi sobre el futur de la pagesia a Catalunya (Reg. 591).

12. Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió permanent de legislatura de Medi Ambient (Reg. 1418).

13. Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi sobre la situació a Catalunya de la immigració de treballadors estrangers (Reg. 2174).

14. Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi sobre les Bosses de Pobresa (Reg. 2295).

15. Interpellació al Consell Executiu sobre els Jocs Olímpics de Barcelona del 1992 (Reg. 2381).

16. Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament de la LOGSE respecte als ensenyaments musicals (Reg. 2411).

17. Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament de la LOGSE en relació amb les necessitats educatives especials (Reg. 812).

18. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'implantació de grans superfícies comercials a Catalunya (Reg. 983).

19. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de recuperació de la qualitat de les aigües dels rius de Catalunya (Reg. 984).

20. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de defensa dels consumidors i dels usuaris (Reg. 1132).

21. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de reconversió turística (Reg. 1133).

22. Interpellació al Consell Executiu sobre la protecció dels espais d'interès natural (Reg. 472).

23. Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de les previsions de la LOGSE (Reg. 626).

24. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la LOGSE a Catalunya (Reg. 985).

25. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de residus industrials (Reg. 1260).

26. Interpellació al Consell Executiu sobre les exposicions universals (Reg. 1424).

27. Debat i votació del dictamen de la Comissió d'investigació sobre el Cas Casinos.

28. Control del compliment de la Resolució 160/III del Parlament de Catalunya, sobre la construcció d'enllaços amb l'autopista A-7 des de Gelida (Reg. 2221).

29. Control del compliment de la Resolució 165/III del Parlament de Catalunya, sobre la implantació de panells informatius de la comarca de l'Alt Penedès a les autopistes A-2 i A-7 (Reg. 2222).

30. Control del compliment de la Resolució 166/III del Parlament de Catalunya, sobre la implantació de panells informatius de la comarca del Bages a l'autopista Terrassa-Manresa (Reg. 2223).

31. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat de les indústries químiques (Reg. 1083).

32. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat dels polígons petroquímics (1079 i 1906).

33. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general dels geriàtrics de Catalunya (Reg. 1645 i 1920).

34. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació professional ocupacional (Reg. 741).

35. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària (Reg. 1261).

36. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atur a Catalunya (Reg. 425).

37. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple i també els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa la presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les 10 hores de demà, dia 1 de juliol.

**Projecte de llei de modificació parcial
de les Lleis 13/1989, del 14 de desembre,
i 26/1984, del 19 de desembre**

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de modificació parcial de les Lleis 13/1989, del 14 de desembre, i 26/1984, del 19 de desembre, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Un membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? (*Pausa.*) Doncs, té la paraula l'honorable conseller de Governació, senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, l'acció de govern de la Generalitat de Catalunya ha de donar resposta en cada moment a aquelles demandes socials que mereixen una atenció preferent. En aquest sentit, la Llei 13/89, del 14 de desembre, de l'organització, el procediment i el règim jurídic de la Generalitat de Catalunya, és inspirada en el principi bàsic de l'atenció al ciutadà a través d'una gestió àgil i eficaç, reflex dels principis constitucionals que han de presidir en tot moment l'actuació dels seus òrgans i agents.

L'esperit que encarna l'esmentada norma i que va propiciar la seva aprovació per un ampli consens de membres d'aquesta cambra, justifica ara el desenvolupament d'aquelles mesures que, ja previstes en aquest marc legal, facin possible l'actualització de l'estructura, l'organització i la gestió de l'Administració de la Generalitat per donar les respostes puntuals que demana la nostra societat. És per això que el present Projecte de llei limita el seu abast a introduir modificacions per tal de flexibilitzar l'organització i facilitar l'exercici de la potestat d'autorització que correspon al nostre Govern.

D'acord amb aquests principis, els objectius d'aquest Projecte de llei es poden resumir en els següents: primer, completar la configuració de la figura del comissionat i possibilitar que se li pugui atribuir l'exercici de certes competències, en concret, de les facultats recollides en els articles 12, 13 i 14 de la Llei abans esmentada, i que fan referència a les que són pròpies dels consellers, secretaris generals i directors generals.

Segon, possibilitar al Govern de la Generalitat la creació de les secretaries sectorials, amb rang de Secretaria General, quan l'especificitat o la complexitat tècnica i organitzativa d'un determinat àmbit ho requereixi.

I, tercer, completar el marc legal pel que fa a les expropiacions a realitzar per altres administracions públiques en interès de les universitats, mitjançant la incorporació d'una disposició addicional a la Llei 26/84, del 19 de desembre, de coordinació universitària i creació de consells socials.

En aquest sentit, i referent al primer article del Projecte que ara es presenta, s'ha vist en el dret comparat que existeixen figures similars a les que ara desenvolupem, que acrediten la seva operativitat i eficàcia, sense que això signifiqui, d'altra banda, cap modificació de les funcions que corresponen als alts càrrecs de l'Administració.

Els criteris d'eficàcia i celeritat que han de presidir l'actuació d'una administració moderna inspiren la creació de les secretaries sectorials, i introdueixen les corresponents previsions per tal d'evitar que, per raons organitzatives, es faci necessari legislar sobre un sector específic.

En relació amb l'últim article del Projecte, el tractament que correspon donar a l'àmbit universitari, atesa la seva nova configuració i la magnitud aconseguida, fa necessari dotar-lo d'uns instruments legals i operatius per a la instal·lació, ampliació i millora dels seus serveis i equipaments mitjançant l'exercici de potestats expropiatòries.

Senyores i senyors diputats, agraeixo sincerament les aportacions que han estat presentades a través de les corresponents esmenes, i tinc el ple convenciment que aquest Projecte de llei que ara es presenta serà mereixedor del mateix consens que al seu dia va permetre l'aprovació de la Llei 13/89, i que farà possible l'actualització del marc jurídic dins del qual s'han de desenvolupar les competències que corresponen a la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable conseller.

Hi ha algun diputat encomanat per la Comissió per defensar... (*Pausa.*) Doncs, d'acord amb l'article 111.1 del Reglament, l'aprovació d'aquesta Llei requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final. La votació de totalitat tindrà lloc a partir de les dotze d'aquest matí.

I abans d'entrar en el debat, he d'informar la cambra que hi ha dues esmenes tècniques que ja han estat repartides als grups, i que s'entendran incorporades al Dictamen del Projecte de llei.

Comencem el debat del Projecte de llei. Hi ha reservades diverses esmenes a l'articulat. La primera esmena és a l'article 2, apartat 2, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre diputat senyor Xavier Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor president. L'article 2 del Projecte de llei conté dos elements importants: un, el primer, és el manteniment d'una figura administrativa que ja existeix, que és la Secretaria General Adjunta, i que es va aprovar al seu moment quan es va discutir la Llei de règim jurídic de la Generalitat de Catalunya. L'altra, la segona part, és la creació d'una nova figura, la creació de secretaris sectorials.

Bé, doncs, el nostre Grup vol manifestar que, si bé està d'acord amb la segona part d'aquesta proposta —és a dir, en la creació de secretaries sectorials—, en el sentit que probablement, no, amb tota seguretat, modernitzen l'Administració, la verticalitzen, i per tant, ho poden fer més àgil i permeable en la mesura que nosaltres creiem això, hi votarem a favor. No, en canvi, en el manteniment de la Secretaria General Adjunta, tal com

ens hi vam oposar al seu dia quan es va discutir fa uns anys en aquest mateix Parlament. Entenem que la figura de la Secretaria General Adjunta que en aquests moments existeix, és una figura innecessària, no se sap ben bé quina és la seva comesa, que burocratitza, probablement... És un element que pot contribuir a la burocratització del Govern de la Generalitat i que, per tant, és una figura a treure del nostre organigrama administratiu i polític. En aquest sentit, doncs, és la nostra esmena, la de suprimir la figura jurídica del secretari general adjunt.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart.

Torn en contra? Té la paraula l'illustre diputat senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor president. A aquestes petites modificacions que el Projecte contempla hem arribat, afortunadament, gràcies a la bona comprensió dels diversos ponents, a un gran acord sobre la figura dels comissionats. Jo crec que estem encara en condicions d'arribar a un gran acord en la figura dels secretaris sectorials; de fet, l'oposició és només d'un grup, concretament del Grup d'Iniciativa, al qual em dirigeixo a l'hora de fer el torn en contra al Grup Socialista.

Nosaltres pensem que la Llei que es va aprovar per unanimitat —o pràcticament per unanimitat— al seu dia, valdria la pena que en aquests moments també aquesta modificació gaudís d'una unanimitat o d'un amplíssim consens. Per què? Perquè és una llei institucional, i perquè jo he ofert —i ofereixo en aquest moment— una transaccional que em sembla que pot donar realment suport a unes aspiracions de racionalització de l'Administració de la Generalitat. Es tractaria del següent, es tractaria de, tot mantenint els secretaris sectorials que s'innoven en aquesta disposició, i que crec que la millor defensa l'ha feta el meu company, el senyor Guitart, reduir les possibilitats de burocratització de l'Administració, simplificant la possibilitat —o anul·lant la possibilitat— de creació de secretaries generals adjuntes. És a dir, mantenir únicament aquella que en l'actualitat existeix, que és l'única que s'ha creat, que és la de Presidència, i que crec que té una explicació bastant lògica: el Departament de Presidència té una multiplicitat sectorial prou important i prou embalum —només fa falta recórrer a quines són les diverses direccions generals, els diversos departaments, millor dit, que s'inclouen dintre del mateix Departament de Presidència, per entendre-ho—; per tant, la transaccional diria el següent: «A cada departament hi ha una secretaria general, i les direccions generals imprescindibles que exigeixen els serveis especialitzats que s'integren dins d'aquells. Al Departament de Presidència hi pot haver, a més, una secretaria general adjunta.» És a dir, es limitaria la Secretaria General Adjunta només al Departament de Presidència, que és la que ja existeix.

Aquesta esmena transaccional compta amb el suport de pràcticament tots els grups, però en falta un, el d'Iniciativa. Jo, des d'aquí, aprofito per demanar una vegada més que es vulgui afegir a aquest amplíssim consens de l'esmena transaccional que jo poso a disposició de la Mesa.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé. La posició del Grup d'Iniciativa la sabrem al moment de votar. Ara, el que sí que s'ha de pronunciar és el Grup Socialista en relació amb l'acceptació d'aquesta transaccional.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Sí, senyor president. Acceptem aquesta transaccional i, per tant, retirem la nostra esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart.

També a l'article segon hi ha una esmena del Grup d'Iniciativa. Per a la seva defensa té la paraula l'illustre diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Gràcies, senyor president. El senyor Camps fa una apel·lació molt directa al consens institucional. El senyor Camps, que porta tants anys en aquesta cambra com el que actua en aquests moments de portaveu d'Iniciativa per Catalunya, sap perfectament que no ha estat el Grup d'Iniciativa per Catalunya el que ha trencat el consens en temes institucionals. Podria recordar-li lleis molt importants, com les lleis d'ordenació territorial de Catalunya, on el consens va brillar per la seva absència, o li podria recordar lleis molt puntuals, com la de les facultats del president de la Generalitat per dissoldre aquesta cambra, que no solament no van tenir consens, sinó que van anar per via d'urgència amb telegrams de quaranta-vuit hores per ser aprovades. Per tant, senyor Camps, no llueixin molt de consens, perquè, quan es tracta d'institucions, que el Grup d'Iniciativa per Catalunya sempre ha apostat pel consens, vostès ho han fet anar a mercè de les seves preferències partidistes. I li he citat dos exemples prou esclatants com per veure quin ús —quan els convé— fan vostès del consens, sobre temes molt de fons o per al país —la d'ordenació territorial— o molt de fons per a les institucions —com és la facultat de dissoldre aquesta cambra.

Nosaltres considerem que aquesta Llei —que és una llei institucional, i per això el senyor president del Parlament ens ha anunciat que hi haurà una votació final en la qual no només hi ha d'haver hora fixada, sinó un quòrum determinat— és un símil d'una llei orgànica. Essent una llei institucional, és també una llei excepcional, i no ho considera el Grup d'Iniciativa per Catalunya, ho considera el text que ens tramet el Govern: diverses vegades fa servir l'expressió «excepcional» i diverses vegades fa servir l'expressió «amb caràcter temporal», o sigui, ens trobem en la necessitat —ens diuen, senyors del Govern, i ho acaba de dir el senyor conseller de Governació—, l'excepcionalitat i la temporalitat, i fins i tot podríem entrar més amb precisió pels requeriments que apunten per a aquesta Llei, com és un possible comissionat d'universitats, o un possible secretari sectorial de joventut.

Fixin-se vostès que, objectivament tots, i Iniciativa per Catalunya, també, en el moment de la Llei corresponent va votar a favor del comissionat, fem un exercici d'inflació sobre l'Administració; una administració que té consellers, que té secretaris generals, que té directors generals, secretaris generals adjunts, secretaris generals sectorials i comissionats, seria una administració bastant més inflacionada que l'actual, amb un perill, fins i tot, de situar-nos en el cantell de transgredir aquell principi constitucional de l'eficàcia, que està a l'article 103.1, quan es parla de com l'Administració hauria de ser eficaç, multipliquem l'Administració. Una administració com la nostra que, com els hem dit moltes vegades, nosaltres confiàvem que naixeria no pas multiplicant-se, sinó reduint-se. I no són vostès els principals responsables, senyors de la majoria, que l'Administració a Catalunya s'hagi multiplicat, de vegades, perquè abans de res falta una política del Govern central de simplificar les adminis-

tracions. Però també en la pròpia Administració estem caient en part en el defecte de la seva multiplicació. En aquest sentit, considerem que, com ha dit molt bé el senyor Guitart —i com ha dit molt bé el senyor Camps en aquests moments—, és positiu que, si més no, fem desaparèixer un d'aquests nivells: la Secretaria General Adjunta.

Volem confiar, senyor Camps —i quedi el *Diari de Sessions* com a testimoni—, que estem en l'excepcionalitat i la temporalitat; que, si hem de multiplicar per catorze les secretaries generals adjuntes, ens estimem més multiplicar per un o per dos els secretaris generals sectorials. Per tant, nosaltres reiterem l'esmena número 2, la número 6 i la número 7, i ens afegiríem a l'esmena transaccional pel consens, senyor Camps.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Ha dit la número 2, 6 i 7, senyor...? Moltes gràcies. Doncs, queden retirades aquestes esmenes i ara el senyor secretari procedirà a donar lectura a l'esmena transaccional.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena transaccional a l'apartat 2 de l'article 11, que implica la retirada de les esmenes 6, del Grup Socialista, i 8, del Grup d'Iniciativa per Catalunya: «Dos. A cada departament hi ha una secretaria general i les direccions generals imprescindibles que exigeixin els serveis especialitzats que s'integren dins d'aquell. Al Departament de Presidència hi pot haver, a més, una secretaria general adjunta.» I la resta de l'article continua igual.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari. Passem a votar. Votarem, en primer lloc, els articles 1 i 3, que no tenen cap esmena.

(El Sr. Guitart i Domènech demana per parlar.)

Sí, el senyor Guitart?

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Senyor president, per votar l'article 3, nosaltres preferiríem que es votés primer la transacció perquè en l'article 3 es parla de «secretaries generals adjuntes». En cas que s'aprovi l'esmena transaccional, lògicament...

El Sr. PRESIDENT: S'hauria de posar en singular.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: S'hauria de posar en singular. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Demanaríem votació separada dels dos articles, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, molt bé, procedirem. El senyor Ribó, volia demanar el mateix? Molt bé; m'ha semblat que demanava la paraula; ah! Molt bé, doncs, votem l'article primer, que no té cap esmena.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació...

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. CAROD-ROVIRA: ...em sembla que no ha estat aprovat per unanimitat.

El Sr. PRESIDENT: Així hi ha hagut un error visual. Per consegüent, votarem de nou: la repetirem; queda anul·lada l'anterior manifestació de la presidència.

Vots a favor de l'article primer?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 77 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena transaccional a l'article segon, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es vota l'article segon, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

L'article segon ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació es vota l'article tercer, amb l'esmena gramatical, a què abans ha fet referència el senyor Guitart.

Vots a favor?

L'article tercer ha quedat aprovat per unanimitat.

A l'article quart hi ha l'esmena socialista, la número 3; per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor president. És un vot particular; és a dir, en realitat el que pretenem és tornar al text original del Projecte i no vull fer massa èmfasi en el contingut d'aquest vot particular, perquè en realitat es tracta, per part nostra, de creure que el redactat era millor, més clar i més simple en el text original que en el text tal com està, diguem-ne, acceptat en el Dictamen de la Comissió.

Per tant, sense cap èmfasi, senyor president, desitjaríem que es mantingués el text original. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra, el senyor Camps?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: A vegades la recerca dels consens fa que depassis els límits i fruit d'una transacció amb el Grup Popular va ser l'existència d'aquell nou text. Nosaltres hem parlat amb el Grup Popular, amb qui vam transaccionar el tema, i estem d'acord que és possible que la redacció del Projecte sigui més afortunada, i encara que pugui semblar exòtic, per part nostra i suposo que també per part del Grup Popular —ho diran ells, evidentment, amb els seus vots—, votarem a favor d'aquests dos vots particulars que són coincidents i retornarem el text del Projecte.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. El Grup d'Iniciativa considera que el seu vot particular és exacte que el del Grup Socialista?

El Sr. RIBÓ: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Senyor...

El Sr. RIBÓ: I per no evitar l'exotisme de la majoria, que tant de bo s'estengui, nosaltres donem per defensat el nostre vot particular.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Doncs, procedim a la votació d'aquests vots particulars.

Vots a favor?

Els vots particulars han quedat aprovats per unanimitat.

Es vota l'article quatre, del text del Dictamen.

Vots a favor? (Remor de veus.)

Substituint, perfectament, doncs, l'article quart ha quedat aprovat en la forma amb què queden redactades segons els vots particulars que s'han estimat.

A la disposició addicional hi ha una esmena, la número 5, del Grup d'Iniciativa. Per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Bé, gràcies, senyor president. Em deia un conseller que el senyor Camps era com el màgic Andreu, que amb el consens feia autèntiques meravelles. Aquesta també és una meravella, la disposició addicional d'aquesta Llei; és ben atípic. En aquesta disposició addicional se'ns ve a dir que allò que correspondria al Departament d'Ensenyament, la universitat —i seria la recerca també; en aquest cas la recerca depèn de Presidència—, es pot referir també al departament competent. O sigui, el Projecte del Govern, perquè ho entenguin, senyores diputades i senyors diputats, ens ve a dir: «universitat i recerca dependrà del departament que el Govern decideixi, quan es creï la figura del comissionat». Això és atípic; vostès ja ho han practicat en la funció pública i, aleshores, hi va haver una discussió en aquesta cambra, on es va assenyalar per part dels grups de l'oposició que era una mica rar que no hi hagués una adscripció departamental. Així i tot, hi va haver una acceptació tàcita que el tema de funció pública, donat que travessava tots els departaments, tenia una certa lògica.

Ara, vostès, en un text legal ens demanen que hi votem a favor, però per unes matèries tan específiques, senyor conseller, com universitats i recerca. Em sembla que fan el «trajo» massa a mida. Estan anant massa lluny en la discrecionalitat, pensant no en la legislació universal, sinó pensant en les persones i en les necessitats més immediates. I això no és un bon camí per legislar institucionalment sobre l'edifici institucional; estan creant figures atípiques que després no s'emplenin tant la boca quan critiquen l'endarreriment o la singularitat, en negatiu, dels responsables d'altres administracions.

Mirin, vostès, que amb això que ens fan votar avui —i que passarà aprovat per la majoria d'aquest Parlament, atès que vostès tenen majoria— creen una inseguretat jurídica per al Parlament i per als administrats; no hi ha cap certesa sobre la previsió de l'òrgan ni el procediment; és evident que tenen poder discrecional per fer-ho, però s'allunyen d'allò que dèiem: eficàcia i racionalitat de l'Administració; s'allunyen d'allò que tan sovint hem sentit dir als portaveus de la majoria, que estan per una administració àgil i eficaç.

Aquesta indeterminació creiem que quedaria superada si vostès s'avinguessin al fet que el mateix que diu la disposició addicional, ho remetessin a la Conselleria d'Ensenyament. Sabem que hi ha temes de recerca que avui no depenen d'Ensenyament; però ens sembla més lògic fer-los dependre tots, a partir d'ara, que no pas, amb aquesta possible excusa de mal pagador, agafar ara tot el paquet d'universitats, junt amb la resta de recerques, i situar-ho allà on més convingui, però no ja on més convingui al país, ni a la coordinació del Govern, ni a la bona obra de l'Administració, sinó allà on més convingui a les necessitats partidistes de la majoria. És per això, senyor president, que nosaltres mantenim l'esmena a la disposició addicional.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ribó. Torn en contra, el senyor Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Sí, aquest és lamentablement l'únic punt en què no ha estat possible arribar a l'acord. Certament, jo li he de reconèixer que el contingut és necessari als efectes de possibilitar la modificació en matèria d'adscripció —vaja—, en matèries d'ensenyament i recerca; és molt possible que vagi per aquí. I també li he de dir, doncs, que, d'altra banda, aquesta disposició addicional és exactament la mateixa que

es troba en la Llei 4/1991, de 22 de març, la de creació del nou departament de medi ambient; és cert.

Ara, en canvi, amb el que no estic d'acord és amb la inseguretat jurídica. Escolti'm, en el cas, què em ve a dir, vostè? Que universitats és possible que depengui de la Presidència. Home!, que no és un departament controlable, el de Presidència? Exactament igual que els altres departaments. Les interpellacions que fan vostès les fan al Consell Executiu, no les fan al conseller d'Ensenyament o al conseller; no escapen en absolut al control parlamentari i... No veig la inseguretat. Que és possible que amb una mentalitat més racionalitzadora es vulguin adscriure... És possible que aquí és doni un pas a la discrecionalitat del Govern? No em sembla que aquest pas comporti més enllà, doncs, potser, d'una no-adscripció clara des d'un principi, però tampoc em sembla, en canvi, en absolut, que pugui representar inseguretat jurídica.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. Procedirem a la votació d'aquesta esmena del Grup d'Iniciativa a la disposició addicional d'aquest Projecte de llei.

Vots a favor de l'esmena?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 28 vots a favor, 59 en contra i 6 abstencions.

A continuació es vota la disposició addicional, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La disposició addicional ha quedat aprovada per 59 vots a favor, 28 en contra i 6 abstencions.

A continuació votarem, si no se'm demana votació separada, en un sol bloc, les tres disposicions finals, l'exposició de motius i el títol de la Llei.

Vots a favor?

Les tres disposicions finals, l'exposició de motius i el títol han quedats aprovats per unanimitat. Ja són les dotze; per consegüent es pot procedir a fer la votació de totalitat. Cal la majoria absoluta?

Vots a favor del Projecte de llei?

(Pausa.)

Vots en contra?

Abstencions?

La Llei ha quedat aprovada per 96 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Per consegüent, s'ha assolit el quòrum requerit i ha quedat aprovada la Llei.

Cap explicació de vot. Algun grup...? Senyor Ribó, pel Grup d'Iniciativa, té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari vol expressar la congratulació per haver aprovat aquesta Llei per unanimitat de la cambra, que emana d'una figura que va ser aprovada també per unanimitat de la cambra, que és la figura del comissionat, d'això que nosaltres estiguem sorpresos d'alguna votació que s'ha produït avui sobre aquesta figura quan tots creiem que era un camí per potenciar l'Administració, i més quan sabem que en el cas concret de les universitats hi ha hagut una demanda social en aquesta mateixa direcció.

Estem convençuts que els futurs secretaris generals sectorials i el futur comissionat —i a més en aquest cas, si el senyor Camps no s'ha de molestar, imaginem que podem endevinar la previsió que té el Govern al respecte—, estem convençuts que faran un excel·lent ús d'aquesta Llei per complir amb una tasca tan necessària per a aquest país com és el desenvolupament universitari. Lamentem, senyor Camps, que el Departament al qual estarà adscrit el comissionat ningú de nosaltres el coneix. Si això no és insegurat, senyor Camps, que som el legislador, no sé com ho explicarà.

De totes formes, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ribó. *(El Sr. Morera demana per parlar.)* Sí, explicació de vot.

El Sr. MORERA: Sí, senyor president, voldríem explicar l'abstenció del nostre..., a l'article primer, que hem fet nosaltres. Aquesta abstenció es motiva, bàsicament, per la motivació de la modificació que no és per cobrir un problema general i greu que l'anterior redactat no arribava a cobrir, sinó que només cobreix i soluciona una qüestió concreta i determinada.

I també voldríem explicar a l'article segon per què hem votat favorablement, i és perquè per a nosaltres era una qüestió problemàtica important la potenciació administrativa i política en el terreny de la joventut, que efectivament es pot donar en la creació d'una secretaria sectorial específica.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Pel Grup Popular té la paraula l'illustre diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular està d'acord amb la creació de les noves universitats públiques a Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona i la posada en funcionament de la Universitat privada Ramon Llull. Han modificat tant quantitativament com qualitativament el panorama de l'ensenyament universitari a Catalunya i fa necessària la creació de la figura del comissionat sota la direcció superior del conseller, tot respectant el principi d'autonomia universitària que exigeix i fa possible que dos-cents investigadors i estudiants compleixin amb les seves respectives responsabilitats.

Pel que fa a la satisfacció de les necessitats educatives, científiques i professionals de la nostra societat, la necessitat de dinamitzar el món universitari, no només en l'àmbit docent sinó també en el de la recerca, fa que eines legals com la potestat expropiatòria en interès de les universitats, tant públiques com privades, es configuri en aquest Projecte de Llei com un instrument que permet l'ampliació i la millora dels serveis i els equipaments universitaris.

No vull deixar de fer esment a les esmenes que el Grup Parlamentari Popular va presentar en aquest Projecte de Llei amb la voluntat de fer-hi aportacions en positiu, i que han estat recollides ja en el dictamen avui a debat. Malgrat això, una segona reflexió a la llum de les discussions de la ponència i una anàlisi acurada del text original del projecte ens han fet arribar a la conclusió que aquest respon plenament a la voluntat del Grup Popular que les universitats, amb independència de la seva titularitat, puguin exercir les seccions contemplades en l'article 4. I per això votarem favorablement els vots particulars que en aquest sentit han presentat altres grups de la cambra.

El fet d'introduir en la modificació de l'article 11, apartat 2, de la Llei 13 del 89, d'organització, procediment i règim jurídic

de l'Administració de la Generalitat, la possibilitat de crear secretaries sectorials amb rang orgànic de secretaria general ha estat acceptada pel nostre Grup Parlamentari per la limitació que recull la mateixa redacció del text en l'article 2, en fixar el límit per una tal creació de les disponibilitats pressupostàries del Departament en el qual s'inscriguin i sempre que s'ha especificat o la complexitat tècnica o organitzativa d'un determinat àmbit material així ho requereixi, tot i que el Govern no ha donat precisament mostres de contenció a l'hora de crear una administració pública que, com ja hem denunciat repetidament, es troba hiperburocratitzada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat... *(El Sr. Guitart i Domènech demana per parlar.)* Vol explicar el vot el senyor Guitart?

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Si m'ho permet sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, té cinc minuts per fer-ho.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Molt breument. Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup, en el debat d'aquest Projecte de Llei, ha intervingut relativament poc i en canvi ha intervingut més en el tràmit de ponència i de comissió quan hem estat discutint les setze esmenes que hi havíem presentat i que han estat incorporades en el text, o bé en bona part transaccionades i, per tant, també definitivament incorporades.

Volem expressar la nostra satisfacció per l'aprovació consensuada d'aquest Projecte de Llei —d'aquesta Llei, ja—, i voldríem explicar breument el nostre vot favorable —perquè entenem que és important— en les modificacions que s'han introduït en el Projecte de Llei.

Les modificacions que nosaltres hem presentat i que han estat finalment acceptades són bàsicament quatre, la primera és la de concretar que el comissionat en qualsevol cas sempre s'ha de crear per decret o per llei. La segona, entenem que el Projecte de Llei era un text, relativament, que deixava la figura del comissionat d'una manera molt difuminada; entenem que aquest decret o aquesta llei que crea la figura del comissionat li ha d'encomanar una tasca sempre molt específica i mai genèrica, i aquesta concreció ha de venir, ha de figurar concretament en el text normatiu que creï la figura del comissionat. Una tercera aportació que ens sembla important és el caràcter de la temporalitat, que no figurava..., sí, figurava en l'exposició de motius, però no en el text articulat del Projecte de Llei; s'ha aprovat que el comissionat, quan es creï, tindrà una duració màxima, un període de sessions, probablement prorrogable si aquell mandat específic no havia exhaurit el seu objecte, però en tot cas aquest caràcter de temporalitat era absolutament fonamental. I un altre tema molt important: es preveia en el Projecte de Llei que el comissionat podia accedir amb normalitat a les reunions del Consell Executiu; es va transaccionar que només hi podrà acudir quan així se'l sol·liciti expressament per donar algun tipus d'informació i, per tant, amb un caràcter realment excepcional. Ens sembla aquesta incorporació també molt important perquè ve a precisar d'una vegada qui pot acudir a les reunions del Consell Executiu, ja que es produeixen altres supòsits de presències de ciutadans, diputats al Parlament de Ca-

talunya que acudeixen a reunions del Consell Executiu sense que cap títol els empari en les seves reunions. En aquest cas, bé, aquest Projecte de llei, com a mínim, regula que el comissionat hi pot assistir quan se'l cridi per alguna qüestió molt concreta.

Aquestes són les reflexions pel que fa al primer bloc temàtic. El segon és molt breu i no el repetiré perquè ja n'hem parlat d'una manera més que suficient quan hem parlat de les secretaries generals adjuntes, que s'han suprimit i que hi donem molta importància.

I la tercera és la votació —que ens ha sabut greu— en contra de la disposició addicional. Aquesta disposició addicional permet que el tema d'universitats no depengui de la Conselleria d'Ensenyament; vol dir això que nosaltres no sabem, com deia molt bé el senyor Ribó, quina conselleria o quin departament podrà ser el titular d'aquest possible comissionat d'universitat i vol dir això que quan aquí en el Parlament algú vulgui a interpellar-lo no sabrem mai quin conseller —perquè el Consell Executiu és col·legiat— serà el que donarà resposta a les preguntes que li puguem formular. Lògicament, això és així però crea una certa inseguretat; és a dir, que el que ens explicava el senyor Ribó en tant que queda una via possible de control per al comissionat, que és la via de la compareixença. Efectivament, el Parlament pot en qualsevol moment demanar la compareixença del comissionat al Parlament, però aquest dret que té el Parlament sempre està condicionat al fet que la majoria l'accepti i, per tant, el control que el Parlament de Catalunya pot exercir directament sobre el comissionat està sempre supeditat a la voluntat de la majoria en el Parlament i no d'una manera automàtica, com succeeix amb la resta de membres del Consell Executiu. Aquests són els motius fonamentals pels quals nosaltres hem votat en contra de la disposició addicional.

Res més, i agrair a tots els ponents la participació i molt especialment —jo crec que és de justícia dir-ho— la disposició del representant, del senyor Camps, del Grup de la majoria, que ha fet possible la incorporació d'aquestes esmenes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor president. Molt breument, l'explicació de la Llei ha estat feta, els articles s'han votat, les esmenes, també, d'aquesta vintena d'esmenes, excepte una totes han estat admeses. Aquest és un projecte, per tant, institucional; és un Projecte que no correspon únicament al Govern, correspon a tots els grups de la cambra, fins i tot a aquells que no hi havien presentat esmenes, com el cas d'Esquerra, però que també ha intervingut activament en el debat. Per tant, d'aquesta paternitat compartida és que jo em felicito i agraeixo a tots els ponents, a tots ells, les grans facilitats que han donat per arribar a aquest acord. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. Passem ara al segon punt de l'ordre del dia, debat i votació del dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de suplement de crèdit i d'autoritzacions financeres per al 1992 i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple. La Comissió d'Economia, Finances i Pressupost ha acabat els seus treballs hi ha emès dictamen.

Algun membre del Consell Executiu vol presentar el projecte? Té la paraula l'honorable conseller senyor Macià Alavedra.

Projecte de llei de suplement de crèdit i d'autoritzacions financeres per al 1992

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Senyor president, senyores i senyors diputats, el projecte de llei que ara presento té com a finalitat la d'ampliar la capacitat pressupostària i financera inicialment prevista per al 1992 en tres àrees concretes, integrants del pla econòmic del Govern: la instrumentació del crèdit públic de la Generalitat mitjançant l'Institut Català de Finances, concessió d'aval per potenciar la realització d'inversions de forta incidència en el desenvolupament econòmic del territori i, finalment, el reforçament de les inversions en establiments penitenciaris.

Abans d'entrar en l'exposició d'aquestes actuacions és important assenyalar la coherència que tenen amb les eixos de la política dissenyada a la Llei de pressupostos de 1992, donat que tant la millora de la competitivitat de les nostres empreses com de les infraestructures i equipaments articulaven el contingut del dit pressupost. No es tracta, doncs, d'un projecte de llei que introdueixi nous camps d'activitat per al Govern, sinó que potencia i reforça els que ja està executant.

El mateix títol del Projecte de llei subratlla aquesta característica, donat que suplementa les actuacions d'acord amb el procediment que a tal fi estableix la Llei de Finances Públiques de Catalunya.

Des de la perspectiva formal pressupostària, la norma que ara es presenta a l'aprovació de la cambra conté tres operacions diferenciades. En primer lloc, la concessió d'un suplement de crèdit al pressupost de 1992, per import de 926 milions de pessetes, dels quals 600 s'aporten a l'Institut Català de Finances i 326 es destinen a la construcció i obres de reforma de centres penitenciaris que es finançaran amb el producte de l'endeutament de la Generalitat. En segon lloc, suplementar el crèdit per a la concessió de préstecs per part de l'Institut Català de Finances en 2.100 milions de pessetes, dels quals 600 provenen de l'aportació de la Generalitat i 1.500 del producte de l'endeutament d'aquest organisme autònom financer, és a dir, l'Institut Català de Finances; i finalment s'inclouen les autoritzacions financeres necessàries per ampliar la capacitat d'aval de l'Institut Català de Finances amb 1.500 milions de pessetes, i la de la Generalitat referida a les operacions de crèdit que l'empresa adjudicatària del centre recreatiu turístic de Vilaseca i de Salou, Gran Península SA, concerta per a finançar les inversions previstes en el projecte per un import màxim de 10.000 milions de pessetes.

En els termes exposats, aquestes operacions i, en concret, les que es financen mitjançant el producte de l'endeutament estan contemplades d'acord amb la normativa aplicable, donat que la càrrega financera resultant té a la Generalitat un percentatge sobre ingressos corrents allunyat del límit que, en aquest respecte, estableix la LOFCA: davant del 25% establert per la Llei, la nostra situació és del 5,7%. D'altra banda, la incidència dels interessos que produeixin aquestes operacions en el resultat no financer del 1992 no és d'especial rellevància, donat que, com a màxim, significaran una despesa d'uns 60 milions de pessetes.

Quant a l'endeutament de l'Institut Català de Finances, ha de subratllar-se que el seu producte es destina a inversions financeres, per la qual cosa, en una gran part, serà objecte de recuperació.

Des de la perspectiva del pla econòmic del Govern, ja he assenyalat que el Projecte de llei suplementa les polítiques que ja vénen desenvolupant-se. En primer lloc, la potenciació del crèdit públic que la Generalitat instrumenta mitjançant l'Institut Català de Finances. La Llei de pressupostos va preveure una capacitat creditícia per a 1992 de 8.079,5 milions de pessetes, dels quals 6.079,5 milions corresponien a préstecs i 2.000 milions a operacions d'aval. En l'horitzó de maig de 1992 les sol·licituds de préstecs superaven en un 38% les possibilitats i les d'aval, en un 144%. Aquesta situació, que s'ha anat agreujant des de la tramitació del Projecte de llei, respon a la problemàtica actual de l'economia catalana davant l'impacte negatiu que té en les decisions empresarials d'inversió l'alentiment en el creixement de l'economia i la política monetària.

Alhora, és necessària una millora del nostre aparell productiu per fer front al repte del mercat únic per fer la nostra economia més competitiva. Per això l'Institut Català de Finances ha de jugar un paper dinàmic en el manteniment del ritme inversor que permetrà l'aproximació de la nostra economia als nivells de competitivitat d'Europa, mantenint dintre de límits raonables la seva activitat. En total la seva capacitat es veu augmentada, mitjançant aquest Projecte de llei, en 3.600 milions de pessetes, dels quals 2.100 seran per a la concessió de préstecs i 1.500 milions es destinaran a operacions d'aval.

En segon lloc, la concessió de garanties de la Generalitat a favor de l'empresa adjudicatària del centre recreatiu turístic de Vila-seca i de Salou s'ha de situar en el context de les polítiques de desenvolupament econòmic i de reestructuració i especialització de l'oferta turística. És important assenyalar que l'import de la inversió a realitzar fins a 1995 assoleix la xifra de 48.319 milions de pessetes, dels quals 20.250, és a dir un 41,9%, es finançaran amb recursos propis i 28.069, el 58,1% restant, amb l'apel·lació al crèdit. En conseqüència, els avals de la Generalitat afectaran el 20,8% del total de la inversió i el 36% de l'endeutament. Des de la perspectiva financera s'ha de ressaltar l'equilibri de les fonts i la importància que entre aquestes tenen els recursos propis. Estem davant un gran projecte pel qual la Generalitat aposta decidivament per tractar-se d'un model d'oferta de lleure que estem segurs que impactarà positivament en el sector del turisme, donat que les previsions actuals situen el nombre de visitants en uns tres milions anuals.

D'altra banda, la incidència en la creació d'ocupació induïda es quantifica en 1.500 llocs de treball entre 1992 i 1995, que es mantindrà durant el període d'expansió, i d'una ocupació directa, corresponent a l'explotació del centre, de 400 persones fixes i de 2.500 contractacions temporals anuals. Per últim, s'ha de subratllar que aquests avals estan íntimament vinculats a l'execució del projecte d'inversió, per la qual cosa la seva formalització s'efectuarà al llarg del període de construcció de la primera fase del centre, respecte al parc temàtic d'atraccions, i d'acord amb el Decret 73/1992, de 9 de març, i finalitzarà el 31 de desembre de 1995.

La tercera actuació d'aquest Projecte de llei que ara presento suplementa les inversions en els centres penitenciaris que són manifestament insuficients per atendre les necessitats de màxima seguretat ciutadana durant la celebració dels Jocs Olímpics. Davant la urgència de donar puntual resposta a les majors despeses derivades de l'augment de la capacitat dels centres, s'amplia la inversió en 326 milions de pessetes. D'aquest import, 34

milions corresponen a inversions que s'utilitzaran temporalment i els 292 milions restants, destinats a la construcció de nous mòduls a la presó de Quatre Camins, permetran descongestionar els altres centres penitenciaris de Catalunya.

Resumint, acabo la presentació d'aquest Projecte de llei reiterant la seva necessitat per potenciar tant la política d'augment de competitivitat de les nostres empreses com l'estímul als grans projectes d'inversió que equilibrin el nostre país i, també, la capacitat inversora de la Generalitat de 1992.

Per tot això, senyor president, sol·licito el vot favorable de la cambra. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Comença el debat del Projecte de llei. Hi ha reserves diverses esmenes a l'articulat. La primera és a l'article primer, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana a Catalunya; és una esmena de supressió. Per a la seva defensa té la paraula...

El Sr. CAROD-ROVIRA: Bargalló, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Per tercera vegada en una intervenció d'aquest Ple.

Bé, aquesta esmena de supressió ve fonamentada, senyor president, senyores i senyors diputats, per la impressió que ens trobem davant d'una manca de previsió i, per altra banda, també ens trobem davant d'una actuació temporalment poc clara. Si els mitjans d'informació que els senyors diputats estan llegint en aquest moment no els informen malament, avui falten vint-i-cinc dies per aquests propers esdeveniments esportius que en el preàmbul d'aquesta Llei s'esmenten: aquests propers esdeveniments esportius dels Jocs Olímpics. Si realment aquests 326 milions s'han d'utilitzar per realitzar obres d'aquí a vint-i-cinc dies, per un cantó. Per l'altre, nosaltres creiem que evidentment a Catalunya fa falta una inversió més forta en el tema dels serveis penitenciaris, una inversió més forta que passa per un pla de necessitats penitenciàries i, en tercer lloc, molt ens temem que alguns d'aquests 326 milions facin cap al castell de Figueres, a la utilització com a presó durant els Jocs Olímpics del qual el nostre Grup Parlamentari hi és radicalment contrària.

Per aquests tres motius és pels quals demanem aquesta supressió d'aquest apartat d'aquest article. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Torn en contra; el senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Si em permet, senyor president, com que hi ha una altra esmena, en aquest cas del Grup Socialista a l'article primer, faria la intervenció acumulant les dues intervencions.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, pel Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Gibert.

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Amb el seu permís, senyor president, defensaria conjuntament les esmenes números 2, 3 i 11 de l'informe de la ponència. Pel que fa referència a la número 2, el que voldríem és estimular l'estalvi en lloc del nou endeutament. El divendres passat el senyor Alavedra, a Rialp, a la III Trobada del Pirineu, parlava de compromisos, de reducció de la despesa corrent, d'una forma paral·lela a la que farà el Govern central, és a dir, decantada cap al final del període. Ho trobo raonable; nosaltres suposo que faríem el mateix; però així i tot ens sembla

que un cert hàbit o un cert entrenament no aniria malament, i que estalviar 926 milions en aquest mig any que queda de l'exercici 92 és relativament fàcil. Joestic segur que no necessiten, per trobar aquests 926 milions, el nostre ajut, però en qualsevol cas si el necessitessin els ajudaríem a buscar-los.

Pel que fa a les esmenes números 3 i 11, el que es proposa en el cas de la 3 és que hi hagi una consulta prèvia abans dels avals a les associacions empresarials i sindicals, i en el cas de l'11 el que es proposa és que els criteris de l'Institut Català de Finances per concedir aquests crèdits passessin, s'exposessin, a la Comissió d'Economia i Finances d'aquest Parlament.

Ens sembla que, donat que històricament hi ha hagut potser una taxa de ferides en temes d'avals i de crèdits superior a la que seria raonable, ens sembla que potser seria bo que aquestes consultes es fessin. Aquest és el sentit d'aquestes tres esmenes que acabo de defensar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gibert. Torn en contra; el senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Sí, gràcies, senyor president.

Primer pel que fa a l'esmena d'Esquerra Republicana, jo crec que en el fons no estaríem en desacord, però la preocupació que ens pot portar, no només al seu Grup i al que jo represento en aquest moment, a Convergència i Unió, el fet que les presons a casa nostra es puguin, doncs, per una banda, condicionar millor del que estan i que després la seguretat que aquest esdeveniment esportiu, a què feia referència el diputat d'Esquerra, concretament els Jocs Olímpics, encara que no vulguem segur que aportarà nous ingressos, nous internaments de gent, i el fet que la política penitenciària que vostè titlla de manca de previsió —nosaltres no ho compartim—, sinó que la situació que actualment tenen les nostres presons convé de totes totes que es faci aquest esforç que en cap cas segur que en el fons estaríem en desacord. Per tant, jo penso que la forma potser no la podem compartir entre els interessos defensats per Esquerra i per nosaltres mateixos, però en canvi en el fons estaríem absolutament d'acord, tot i entenent que ell mantingui en nom del seu Grup la seva esmena.

Pel que fa a les esmenes del Grup Socialista, ha anunciat la 2, la 3 i l'11; bé, senyor Gibert, vostè sap més bé que jo —o com a mínim com jo— que l'esmena número 2 si anés en la línia que vostè proposa, que seria en definitiva el traspàs d'un compte a l'altra, primera, hi hauria unes certes dificultats des del punt de vista del que és la Llei de pressupostos, que vostè coneix perfectament, que els passis d'un a un altre departament, doncs, tenen unes certes dificultats, per una banda, i, per altra banda, no caldria haver fet una Llei de crèdit, en aquest cas una llei especial, perquè si es pogués fer, si hi hagués la possibilitat de fer-ho a través de traspassos dels mateixos capítols del pressupost, doncs, no caldria. La voluntat és una altra; és que en aquests moments les conveniències, tal com ha explicat el conseller, fan que ho hagin de plantejar a través del crèdit extraordinari.

Fa referència..., l'esmena número 3, i la número 11, plante-gen dues situacions que ni estan plantejades, per una banda, ni a la Llei ni a les lleis del Parlament ni, tampoc, al que en podríem dir la vida quotidiana de les entitats financeres, i és que el que proposa l'esmena del Grup Socialista és que hi hagi una consulta prèvia als sindicats, per una banda, i a les organitzacions empresarials, per una altra. No hi ha cap entitat creditícia, cap entitat de tipus bancari, caixes, etcètera, que per fer operacions

bancàries les hagi de consultar ni a les entitats ni a les organitzacions sindicals ni a les entitats empresarials. Seria entrar en una dinàmica que ens sembla que està reservada, en tot cas, a altres accions, en aquest cas tant sindicals com empresarials, però no a la possibilitat d'intervenir en judicar si un préstec està en condicions de poder-se oferir o de no poder-se oferir.

I, finalment, el que demana l'esmena número 11 és que la Comissió d'Economia i Finances del Parlament conegui, abans que es produeixi qualsevol modificació, qualsevol, en aquest cas, doncs, aportació, sigui per la via de l'aval o per la via del crèdit, que sigui coneguda per la Comissió específicament d'Economia i Finances.

El pressupost està discutit i votat pel Ple d'aquesta cambra; les comissions..., la Comissió d'Economia i Finances i, especialment, la Sindicatura de Comptes poden fer el control que creguin adient per a tot el que siguin les despeses relacionades, en aquest cas, amb el pressupost, i ens sembla que demanar, doncs, que sigui la Comissió d'Economia i Finances que cada vegada que es produeixi una situació d'aquest tipus s'hagi de pronunciar, seria devaluar, en molt bona part, seria devaluar la funció d'aquest mateix Ple.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Procedirem a les votacions d'aquestes esmenes. En primer lloc, l'esmena número 1, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, a l'article primer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 7 vots a favor, 62 en contra i 24 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació l'esmena número 2, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 25 vots a favor, 58 en contra i 12 abstencions.

A continuació, es vota l'article primer, segons el Dictamen.

Vots a favor?

L'article primer ha quedat aprovat per unanimitat.

Es vota, a continuació, l'article segon, que no té esmenes.

Vots a favor?

L'article segon ha quedat aprovat per unanimitat.

Continuem amb les esmenes a l'article tercer, i dic «continuem» perquè ja n'hi ha una de defensada pel Grup Socialista. La número 4, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. L'esmena aquesta va dirigida a suprimir l'aval dels 10.000 milions per a la creació del Centre Recreatiu Turístic de Vila-seca i Salou, i els motius són diversos. Aquest centre va tindre una tramitació extraordinàriament àgil, per part no sols del Parlament, sinó també del Consell Executiu, ja que des del febrer del 89, que es va debatre i aprovar la Llei, fins a l'adjudicació a l'empresa Anheuser Busch Company i altres, mitjançant un decret en què s'aprovava l'oferta d'aquesta empresa, van transcórrer menys de cinc mesos, i es plantejava que era una actuació prioritària, urgent, molt beneficiosa...; pràcticament les mateixes paraules

que ens ha dit el conseller d'Economia. En aquest Decret 152, de l'any 89, de 23 de juny, es declarava d'interès turístic i social, a l'article 3, el Centre Recreatiu Turístic, i es definien les característiques de destí del sòl. Cal dir, molt breument, que aquí es plantejava que el parc temàtic i els serveis propis havien de ser de 192 hectàrees, que hi havia una àrea residencial i hotelera de 63, i una àrea esportiva i d'espais lliures de 213; en total, 468 hectàrees, més un mínim de 50 a cedir a l'ajuntament, o ajuntaments, en aquest cas. I que tot això era la primera fase, que comprenia 33.400 milions de pessetes, dels quals 20.000 eren per al parc temàtic exclusivament, i que l'obra —deia aquest Decret— s'acabaria el 31 de desembre del 92. Hi ha hagut una paràlisi pràcticament de tres anys —del 23 de juny del 89 fins a avui hi ha tres anys—, i aquesta paràlisi no es pot dir que sigui únicament i principalment pel conflicte de la segregació de Salou, com s'ha vist posteriorment, sinó que més aviat aquest temps ha servit per una reorganització financera, un canvi d'adjudicatari, que va estar reflectit, com ha dit el conseller, al Decret 73, de 9 de març d'enguany, en el qual s'autoritza l'empresa Becin, SA, no a Gran Península, SA, per quedar com a única adjudicatària dels drets i les obligacions d'aquestes empreses.

Però aquest Decret diu altres coses bastant curioses. Diu que, també per circumstàncies imprevisibles i sobrevingudes, es prorroga el termini d'execució fins al 31 de desembre del 92 —tres anys justos. I l'article primer, punt 4, «s'aprova» —i diu així, només diu això— «el programa d'actuació del projecte actualitzat», sense especificar què significa el «projecte actualitzat». Quines dades té aquest projecte actualitzat? Evidentment, al Decret no consta, ni en cap document oficial del Govern consta, però sí que consta a la documentació que Gran Península, SA ha lliurat als mitjans de comunicació i al públic en general. I la modificació és substancial, perquè no hi ha un parc temàtic, sinó que hi ha tres parcs temàtics: un és el parc Busch, que diu que es dirà Tibigardens, un altre és sobre el món del cinema, i el tercer és sobre la ciutat de la ciència i el futur —canvi notori. Però és que també hi ha un canvi important quant als costos: el parc Tibigarden, primera fase, que abans valia, només el parc, 20.000 milions, val 31.226, i la resta d'àrees, que abans valien 13.400 milions, ara es concreta en un camp de golf, un hotel i dues-centes «vivendes», per un valor de 17.093 milions, que sumen, els 31 i els 17, els 48.319 que diu el conseller.

Però és que també hi ha un altre canvi notori. Segons diu el document aquest fet públic per Gran Península, això afectarà, aquesta primera fase dels 48.000 milions, 243 hectàrees, no les que deia el projecte inicial o el decret inicial, de 468 més les cedides als ajuntaments.

Altre canvi no sols del projecte i de propietari, sinó també del finançament. Com ha dit el conseller, hi ha una aportació, per a aquest finançament dels 48.000 milions, de 20.250 dels accionistes i 10.000 d'obligacions dels mateixos accionistes. Això, amb aquests 30.250, pràcticament, pràcticament es podria construir el projecte actualitzat del parc temàtic, la qual cosa vol dir que la resta, els 15.000 de crèdit hipotecari avalats pel Govern de la Generalitat, són per a finançar la construcció d'un camp de golf, d'un hotel i de dues-centes «vivendes». I això és, pensem, prou *sui generis*, és a dir, prou original, perquè altres avals que estableix la Llei de pressupostos d'enguany és, segons l'article 38, a gestió d'infraestructures, per valor màxim de

5.900 milions, a autopistes de Terrassa a Manresa, per valor de 5.567, o a Consorci del Teatre del Liceu, per un màxim de 1.703. Però, en canvi, resulta que aquest aval sobrevingut enguany, dintre de l'exercici pressupostari, és més gran que qualsevol d'aquests avals a empreses constructores d'infraestructures, i és, bàsicament, per a aquestes activitats, lloables, però que evidentment són negocis privats, de construir camps de golf, hotel i «vivendes».

Evidentment —ja ho ha dit també el conseller—, sembla que el projecte aquest és la nineta dels ulls del Govern. Ens ha dit que és una actuació «decisiva» del Govern —entenc que devia ser «decidida», però s'haurà equivocat, però ho ha dit així—, però pensem, des d'Iniciativa, que no s'han d'establir precedents, que no és convenient avalar negocis privats, que no és usual de fer favoritisme des del Govern, amb aquestes quantitats tan importants, que és una arbitrarietat notable, deguda a aquests canvis tan importants del projecte, i que si el Govern té una confiança cega en el projecte, que més aviat ja és allò de la fe, des d'Iniciativa no podem ni volem avalar aquest projecte d'aquestes maneres.

Per això votarem en contra de l'article, si s'aprovés, i en demanaríem la retirada per part del Govern.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El senyor Codina deu voler agrupar totes les esmenes per poder fer el torn en contra. La següent esmena és la número 5, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. El senyor Bargalló té la paraula per a defensar-la.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats, els arguments del nostre Grup són molt semblants als arguments que acaba d'exposar el diputat Gimeno, per raons evidents: entre altres perquè hi estem absolutament d'acord en el seu plantejament, que són, a més a més, els plantejaments també nostres, en aquest sentit.

Voldria deixar clar, en tot cas —perquè no es malinterpreti la nostra postura, i suposo que tampoc la mateixa postura del diputat que s'ha expressat anteriorment—, que nosaltres estem a favor de l'augment de qualitat i de quantitat dels serveis turístics, que estem a favor que aquest augment de qualitat i de quantitat sigui en zones turístiques del nostre país que estaven patint una minva en els darrers anys i, fins i tot, una certa degradació en la qualitat, estem també a favor de l'augment de llocs de treball..., però el que resulta evident és que, al voltant d'aquest complex de serveis, que ha anat variant des del seu començament fins a avui dia i que, pel que podem conèixer no oficialment, està variant encara avui, al voltant d'aquest complex de serveis s'ha construït, potser d'una forma més àmplia del que calia pensar en un començament, s'ha construït o es pensa construir uns hotels, unes zones esportives, d'un esport tan elitista i lligat a l'especulació de terrenys i a les urbanitzacions de luxe com és el golf, i urbanitzacions també.

Aleshores, el que és evident és que nosaltres no creiem que els governs, que les administracions públiques estiguin per a avalar empreses destinades a la construcció immobiliària, ni tampoc per a avalar empreses on el *holding* de les quals o en les empreses subsidiàries de les quals apareguin noms absolutament lligats amb les altes esferes de l'economia del país, mentre d'altres empreses no tan agosarades, no tan lligades a aquests alts interessos econòmics del país, ni tan lligades tampoc amb aquesta especulació urbanística, doncs, no poden tirar

endavant, justament per la manca d'un suport del 21% o del 20%, el que sigui, dels seus pressupostos.

Per això, per aquests motius –i tampoc ara voldria reinsistir en les dades que ha anat oferint el diputat Gimeno, perquè seria una insistència que no valdria la pena–, per aquests motius és que el nostre Grup demana la no-concessió d'aquest aval, o, en tot cas, un debat molt més ampli sobre la necessitat d'aquest aval, tenint les dades completes de com és el projecte actual, quina és l'ocupació de serveis en el projecte actual, i tot això que coneixem per informacions, per un cantó, de Gran Península Publicistes, o per informacions de persones afectades –perquè, a més a més, voldríem recordar que algun tant per cent d'aquest terreny de què s'està parlant encara no ha estat efectivament expropiat–, i és per tot això que el nostre Grup demana la retirada de l'apartat 2 d'aquest article.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló.

El Sr. CODINA: Senyor president!

El Sr. PRESIDENT: Sí? (Pausa.) El senyor Codina.

El Sr. CODINA: Sí, si m'ho permet, tenint en compte que aquestes dues esmenes, les dues van en la línia de suprimir l'aval, de la no-concessió de l'aval, i que els arguments esgrimits tant per Esquerra Republicana com per Iniciativa per Catalunya han estat bàsicament els mateixos, demanaria permís a la presidència per fer el torn en contra, en aquest moment, d'aquestes dues esmenes.

El Sr. PRESIDENT: El té, el permís.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Jo crec que, després d'escoltar atentament el diputat d'Iniciativa per Catalunya, s'ha fet..., no m'atreiria a dir-ho ni tinc ganes de dir-ho, però una certa..., s'han engruixit, com a mínim, els arguments que s'han donat, des d'una perspectiva de o no tenir suficientment clara la informació o potser, volgutament, doncs, matisar aspectes que des de la nostra percepció, doncs, no es corresponen.

Dues coses que em sembla que són importants de matisar: el senyor representant d'Esquerra Republicana ha fet manifestacions en el sentit que s'ajuda a especular pel que és una superior inversió immobiliària –ha vingut a dir. Un tema que m'agradaria que quedés molt clar: tres habitatges per hectàrea –això ho preveu la Llei de creació del parc–; amb una densitat de tres habitatges per hectàrea tenim la sensació que el qualificatiu que vostè li dona, si més no, ens sembla exagerat.

El conseller en l'exposició, quan ha fet la presentació de la Llei, ha recordat el nombre de llocs de treball que es crearan a partir del parc; ha parlat, aproximadament, de 400 llocs de treball fixos i 2.500 llocs de treball temporers o anyals. Hi ha una inversió darrere de tot plegat força important, que, des de la perspectiva econòmica del país, ens sembla que no es pot –no es pot– titllar –com s'ha titllat per part d'Iniciativa–, doncs, amb un cert to crític la seguretat de la inversió –jo li donaré percentatges–: el 41,9%, 20.250 milions de pessetes, recursos propis; 58,1, recursos aliens. Aquesta proporció des de qualsevol perspectiva econòmica ens sembla que ha de fer reflexionar per veure amb quin punt de garantia s'està treballant i des de quins punts de garanties també està plantejada aquesta operació.

Nosaltres, aquesta mica de sentiment que hi pot haver darrere, es vulgui o no, d'oposició al parc i que s'utilitzin arguments com que hi ha hagut, doncs, tres anys d'endarreriment des de

l'aprovació de la Llei fins a l'actualitat, el dia d'avui, i dir que no es pot carregar tot plegat, doncs, a la problemàtica entre..., que hi va haver de segregació entre els municipis de Vila-seca i Salou, doncs, és cert que no s'hi pot carregar, és evident, però no és menys cert que ha condicionat, en part, tot el procés, si més no en el temps. Una inversió que actualment és superior a la que era en el seu inici, en part producte del canvi –lògic– de costos que s'ha produït en el transcurs d'aquest temps, però això ha fet una superior previsió d'inversió del grup, en aquest cas, promotor.

Pel que fa als parcs temàtics, el número entre... –que vostè apuntava–, que s'ha passat de vuit a cinc, aquest canvi que hi ha hagut, doncs... El que hi ha hagut han sigut concrecions, no hi ha hagut nous plantejaments, sinó que hi ha hagut concrecions sobre el mateix Pla.

L'Institut Català de Finances, per la seva mateixa Llei fundacional, té totes les condicions, totes, per fer avals i fer avals d'aquest tipus concretament que faran –i això em sembla que no se'ns escaparà a ningú–, doncs, un bé important no només a la zona des del punt de vista turístic, sinó des del sentit més ampli d'una inversió, no només a la zona on va ubicat sinó en el país en general.

S'ha dit que no hi havia una oposició –i Esquerra Republicana, doncs, això ho ha deixat molt clar–, que no hi havia una oposició a aquesta inversió turística, però, en canvi, i al costat d'això, no es facilita res perquè aquest projecte pugui tirar endavant. I no es facilita quan avui, amb la seva esmena, pretendrien que l'Institut Català de Finances no donés l'aval que no només està legitimat des del punt de vista de creació del mateix Institut, sinó des d'una voluntat, i jo m'atreiria a dir d'una aspiració, si més no, d'una zona molt important de Catalunya.

Per tant, senyor president, ens hi oposarem; votarem en contra de les dues esmenes plantejades tant per Iniciativa per Catalunya com per Esquerra Republicana.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Codina. (El Sr. Gimeno demana per parlar.) Sí, s'ha sentit contradit, té la paraula. Dos minuts.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president, molt breu. El senyor Codina ha dit que tenim un sentiment d'oposició al parc i jo voldria tornar a dir –perquè ja ho vam dir fa tres anys– que no hi ha des d'Iniciativa cap tipus de reticència, d'oposició a la construcció d'un centre recreatiu turístic a Catalunya; no n'hi ha hagut mai. En tot cas, el que sí que diem és que hi ha deficiències..., o diferències, vull dir, en el sentit de la forma com s'han portat les coses. I això és el que diem: nosaltres considerem que en el Decret aquest del 9 de març d'enguany hi ha irregularitats manifestes: en principi s'adjudica a Becin quan després es parla de Gran Península, no es diu cap concreció respecte a aquestes modificacions tan substancials de projecte i de finançament i creiem que això s'hauria de portar molt més amb cura, molt més a poc a poc. És a dir, creiem que hauria d'estar més controlat pel Govern i no fer-se tan fàcilment un aval que és el major aval que el Govern de Catalunya concedeix a una empresa, sigui l'empresa que sigui. Llavors, només són qüestions de forma, però mai –mai– ens hem oposat que es construïxi un parc, un centre recreatiu turístic a Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno.

(El Sr. Codina demana per parlar.)

El Sr. CODINA: Senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CODINA: Sí, només si em permet fer un aclariment? No tinc cap mena d'angúnia de dir que aquesta ha estat una opinió personal, he dit que —era la meua percepció— vostès en aquell cas, doncs, no jugaven prou a fons; si no és així, li haig de ser sincer, me n'alegro, vostè acaba de fer la manifestació explícita que estan al costat del parc i, per tant, doncs, si, en tot cas, discrepen de la forma —cosa que ha fet i que és molt lícit— nosaltres en la forma, doncs, hi estem d'acord i aquesta manifestació volguda i expressa per part de vostès que li donen suport al parc, doncs, si jo tenia algun dubte ara m'ha quedat absolutament esvaït.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Esmentes socialistes en aquest article: 6, 7, 8, 9 i 10. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Arseni Gibert.

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor president. Aquestes sis esmenes —són les 6, 7, 8, 9, 10 i 12—, si vostè m'ho permet, les defensaré també conjuntament.

Senyores i senyors diputats, senyor conseller, nosaltres voldríem que la defensa i el debat d'aquestes sis esmenes fos una genuïna expressió de parlamentarisme. Amb això vull dir que en aquest moment no tenim decidit el sentit del nostre vot i que el decidirem en funció de l'actitud i de les explicacions que rebem, no només en funció de si són acceptades o no les esmenes, sinó, sobretot, de la suficiència, al nostre criteri, o insuficiència d'alguns dubtes que plantejarem i que espero que es responguin.

Tenen, per tant, l'oportunitat de guanyar no només la votació sinó també d'ampliar el suport a aquesta important operació financera amb els vots del primer Grup de l'oposició. El que no sabem, naturalment, senyor conseller i senyores i senyors de la majoria, és si vostès tenen interès a comptar amb aquest vot favorable per aprovar aquesta autorització d'un aval de 10.000 milions amb aquesta àmplia majoria parlamentària.

A nosaltres ens semblaria raonable que sí que el tinguessin, aquest interès, i per això, senyor conseller, li demano que si les explicacions del portaveu de la majoria no són, al seu judici, prou convincents, ens faci el favor de completar-les amb la informació que vostè deu tenir, i facilitar així el nostre vot a favor. És en aquest sentit que parlava al principi de «parlamentarisme genuí».

Ens agradaria poder votar afirmativament; la primera cosa que voldríem dir és aquesta: ens agradaria poder votar afirmativament. Ens agradaria comprovar, per tant, que s'han produït totes les rectificacions necessàries i s'han lligat tots els caps, després d'un procés tan desafortunat i mal gestionat per part del Consell Executiu com ha estat aquest del centre recreatiu i turístic. Ens agradaria tenir l'oportunitat de constatar que en aquest moment ja es donen les garanties suficients i, per tant, per creure, d'una vegada per totes, que, finalment, tindrem parc temàtic d'atraccions.

Si és així, votarem a favor de l'autorització de l'aval i ho farem contents, contents perquè es tracta d'una inversió important per a les comarques tarragonines i per a Catalunya, en general, i contents també perquè podrem deixar clara, una vegada més, la nostra posició favorable a aquesta implantació. Si en el passat hem manifestat reserves, moltes, ha quedat prou demostrat, pels fets, que no era pas de forma gratuïta o injustificada: el 24 del

VI del 89, just ara acaba de fer tres anys, pronosticàvem, des d'aquesta mateixa tribuna, que la qüestió del parc es bloquejaria; que es trobarien vostès, senyors del Consell Executiu, amb complicacions polítiques i amb complicacions jurídiques, i no ens van voler fer cas.

Al conseller Subirà, l'altre dia, vaig veure que li agradava de distingir entre «profecies» i «prediccions». El nostre pronòstic no era cap profecia derivada d'allò que vostès en diuen «oposició sistemàtica», era una predicció fonamentada en l'evidència d'un procés lamentablement portat des del primer moment. I els resultats els tenim aquí: tres anys sense poder-ho desbloquejar.

Es veia venir que allò que el conseller Alegre presentava com un projecte estrella i el president Pujol qualificava de «benedicció dels déus» i un projecte equiparable als Jocs Olímpics —recordin que el parc s'havia d'inaugurar enguany, el 92—, seria el que ha estat fins ara: un dels fracassos més espectaculars de la seva acció de govern durant els darrers anys.

Sé, perquè ho he pogut escoltar personalment, que el president Pujol ho atribueix a la mala sort; és preocupant que hi afegeixi —encara ara— «a veure si ara en tenim més». La veritat és que l'afer ha estat, fins ara, un seguit de bunyols, un joc dels disbarats i volem confiar que, a partir d'ara, no serà així, però ens en voldríem assegurar.

Per posar-los fàcil la tasca d'aconseguir el nostre vot, no em referiré a tots i a cadascun dels aspectes encara avui foscos o poc transparents que hi ha a l'entorn d'aquest afer, em referiré estrictament a les qüestions que condicionen realment el nostre vot sobre l'aval; aquelles qüestions que en les sis esmenes que estic defensant ja s'apunten clarament.

És evident que podríem aprofitar l'avinentsa per demanar explicacions sobre molts altres aspectes que podríem haver proposat i fins i tot d'altres esmenes sobre aquests altres aspectes —i posaré algun exemple—: podríem interessar-nos per aclarir quines han estat les causes reals del bloqueig de la retirada del Grup Ahnuser Busch del projecte; és evident que vostès han aconseguit fer creure a l'opinió pública que la causa gairebé única ha estat el procés de segregació de Salou del municipi que formava amb Vila-seca, però és tanmateix cert que aquesta no ha estat ni l'única ni la principal causa. Però en prescindirem, de parlar d'això.

Voldria preguntar-li, senyor Alavedra, com s'ho va fer per convèncer el senyor De la Rosa per tal que aparegués, ja fa més d'un any i mig, com el salvador *in extremis* del fiasco que tot això suposava, que suposava la retirada del grup nord-americà. Podria preguntar-li si això, aquest favor, comportava compensacions o si, d'alguna manera, era una compensació pactada o recent i ostensible atorgament de patent de catalanitat que el president Pujol ha fet al senyor De la Rosa. (*Rialles.*) En prescindirem, també, de tot això.

I podríem preguntar, fins i tot, perquè es va alimentar en període pre-electoral i s'està alimentant encara ara, en aquest moment, la fallàcia enorme que les obres del parc han començat, cerimònia espectacular de primera pedra inclosa.

És evident que el que s'està fent són moviments de terres amb llicències a precari i tan sols en els terrenys obtinguts mitjançant compra-venda «voluntària» —entre cometes voluntària—, perquè les llicències d'obres reals no es podran atorgar fins que el Consorci que vostè presideix, senyor Alavedra, hagi culminat

la tramitació urbanística —i vostè ho sap molt bé. Però tampoc en parlarem.

I com aquests, podríem parlar d'altres exemples, encara; podríem, en definitiva, parlar de tots aquells nombrosos aspectes que no condicionen d'una manera directa el nostre vot sobre l'aval i que formen part dels misteris propis de la ciència oculta que des d'aquesta tribuna vàrem batejar, ja fa temps, en una ocasió, amb el nom de «bushologia», la ciència oculta que està cridada a ocupar, sens dubte —i està ocupant, jo crec, dignament, ja—, el lloc que en segles passats han ocupat les ciències dels cabalistes, dels alquimistes i dels sufís. En prescindirem perquè els misteris de la «bushologia» són inabastables per als no-iniciats com jo. Potser, perquè hi han tingut més tractes en aquestes qüestions, el senyor Pujals i vostè mateix, senyor Alavedra, en saben alguna cosa; el senyor Alegre i el senyor Codina potser també, però no ho crec.

Ens centrarem en aquells aspectes que tracten les esmenes; ens centrarem en aquells tres aspectes que, en cas d'explicacions satisfactòries, ens permetran tenir la certesa, o almenys la relativa certesa —que ja ens conformaríem— que ara sí, que els temes estan desbloquejats, que el centre recreatiu i turístic ja no podrà quedar empantanegat mai més. Segurament tots estariem d'acord que si la implantació no hagués de culminar positivament, si els problemes no estiguessin resolts, realment, potser valdria més no autoritzar l'aval perquè no tindria massa sentit, l'aval.

El primer d'aquests tres aspectes..., per tant, em sembla que és bo que ens n'assegurem tots plegats. El primer d'aquests aspectes és el de les garanties econòmiques i la primera cosa que voldria preguntar, senyor Alavedra, és si el senyor De la Rosa hi pensa posar algun duro o no n'hi posarà cap, eh? El senyor Codina ens parlava de percentatges d'inversió aliena, d'inversió pròpia... Home, sembla que s'oblida —o potser no ho sap, no ho sé— que també el senyor De la Rosa està intentant tramitar un crèdit amb l'ICO de 15.000 milions de pessetes, per tant aquests percentatges variarien substancialment.

A la Junta General d'Accionistes de la Corporació que acordà la fusió de les corporacions, de la Corporación Nacional de Leasing i del Tibidabo, SA, el senyor De la Rosa va dir que els accionistes podrien estar tranquils perquè en el centre recreatiu i turístic no hi arriscarien ni una sola pesseta. I, literalment va dir: *«El financiero catalán también anunció que, en el proyecto del parque de atracciones de Tarragona, nuestra inversión allí va a ser prácticamente cero, ya que estamos buscando socios que asuman la mayor parte de la inversión»*. Aleshores, la nostra esmena número 7 per això proposa la presentació d'un pla financer per a la primera fase —com a mínim per a la primera fase—, com a requeriment previ a la concessió de l'aval. Vostès ens podran dir, amb raó, que l'establiment de garanties —tant les requerides per l'aval com per a altres possibles operacions financeres com aquesta de l'ICO, ja és una manera de posar-hi risc, és una forma de risc, i és cert, tindrien raó de dir això. En qualsevol cas, per això, un pla financer que sembla que ens ajudaria a tenir clar si hi ha algú que en aquest moment té confiança en aquesta inversió, cosa que no està gaire clara, i menys encara des que s'està comprovant que la resposta europea a aquest tipus d'implantacions no és idèntica a la resposta americana o japonesa, i com saben vostès molt bé, el parc Eurodisney està funcionant bastant per sota de les previsions.

És evident que el senyor De la Rosa busca socis, i que de moment no en troba, i que de moment no en troba. El que ja no és tan evident és que el senyor De la Rosa sigui un financer infallible en les seves operacions; més aviat sembla fallible, no? Recentment, tenim algunes mostres de què passa quan ha passat el senyor De la Rosa per determinats grups o per determinats processos. Tanmateix, ja que parlem d'aspectes econòmics, aprofito la defensa per defensar també les esmenes números 8, 9 i 10.

De la redacció del Projecte, pel que fa a l'esmena número 8, es podria deduir, es podria interpretar que primer es fa l'aval i després es formalitzen les garanties. Ens sembla que val la pena de precisar que les garanties s'haurien de formalitzar simultàniament o prèviament a la concessió de l'aval, i pel que fa a les esmenes 9 i 10, el text al qual es refereix la número 9, que proposem de suprimir, és una redundància —i ens sembla clara— amb el text articulat de la Llei de pressupostos que, per tant, sembla superflu, cosa que passa també en el text que proposem suprimir a través de l'esmena número 10.

El segon dels tres aspectes seria el de les garanties tècniques, molt vinculades, per això, a aquestes econòmiques. Per estar tranquils, per estar una mica més tranquils —i ens agradaria que ens ho aclarissin—, ens caldria saber si la permanència d'Anheuser Busch com a participant en el projecte és deguda només al fet de tenir-hi una inversió d'uns 9.000 milions, sembla, ja feta, i participar-hi és l'única forma de recuperar-la parcialment, i sortir dignament de l'«embolat» en què vostès el van ficar o, contràriament, si s'hi sent realment involucrada i pensa aportar-hi el seu *know-how* sense reserves. Seria una cosa que ens treuria de molts dubtes. Jo em permeto aconsellar-los que abans d'afirmar aquí, al Parlament de Catalunya, que Anheuser Busch està totalment involucrada en el projecte, s'ho pensin bé, no fos cas que es trobessin amb un desmentit que els deixés en ridícul. La qüestió és important; la qüestió és molt important, perquè la tecnologia i l'experiència que calen per posar en funcionament implantacions d'aquest tipus, les monopolitzen —com saben molt bé— un nombre molt limitat d'empreses al món, i això sempre crec que ho han tingut present, perquè citaré una carta datada el 25 del VIII del 89, i explícitament oberta —per això goso de citar-la— del president Pujol, que deia literalment: «I permeti'm una pregunta: aquesta gran obra, que repercutirà tan favorablement sobre la zona, qui la pot fer? La pot fer vostè, senyor...» —no ve al cas el nom de l'interlocutor— «...la pot fer vostè i l'associació que presideix? Ho podria fer la mateixa Generalitat? No. Això, amb garanties, només ho poden fer empreses com Disney o Anheuser Busch.» Això és el que deia el president de la Generalitat l'agost del 89. És clar que, llavors, l'agost del 89, el senyor De la Rosa encara no havia estat ungit com l'empresari del pujolisme, i això ho sabem ara tot just recentment, arran d'una indiscreció de la senyora Imma Folchi.

Sense Anheuser Busch, ho pot fer, el senyor De la Rosa? Si és així, pot més el senyor De la Rosa que la mateixa Generalitat? Ostres! (*Rialles.*) Una explicació, una explicació podria ser —no sé si ens ho podran aclarir— que els socis que busca el senyor De la Rosa siguin socis del reduït nucli mundial del sector. Si això és així, ens podria tranquil·litzar, i ens trobaríem, per això —ens continuariem trobant—, que no sabem exactament l'aval que s'està tramitant, de 10.000 milions de pessetes, per a quin adjudicatari és. Les nostres esmenes números 6 i 12 pretenien

aclarir això; preteníem que es posés, entre dues paraules, la paraula Becin, que en aquell moment era l'adjudicatari, pel Decret 73/92, del 9 de març, que feia la transmissió de drets a Becin, únicament a la societat Becin, amb un capital de 3.000 milions de pessetes. Amb aquest Decret desapareixia d'escena el mot «Anheuser Busch». Fixin-se bé en això, és important. Sabíem, pels mitjans de comunicació, i només pels mitjans de comunicació, que es pensava constituir Gran Península, SA, amb un capital social de 15.000 milions, participada indirectament per Anheuser Busch a través de Becin, el 20%, i el 80%, subscrit provisionalment per Gran Tibidabo, SA, societat resultant de la fusió de la corporació del CNL i de la Societat Anònima Tibidabo –fusió que encara no ha culminat, per cert, i que sembla que té algunes dificultats per culminar.

Sabem també que un d'aquests dies –suposem, més ben dit, no sabem, suposem–, avui o ahir, en tot cas, divendres encara no, es deu haver publicat –m'imagino– en el *Diari Oficial de la Generalitat* el nou decret de transmissió de la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme, transmetent novament els drets, en aquest cas de Becin a Gran Península. M'imagino que no ha estat publicat.

Molt bé, això no obstant, és indiscutible que el senyor De la Rosa i els seus col·laboradors han actuat durant molts mesos com a adjudicatari del centre recreatiu i turístic, fins i tot en l'acte solemne de la primera pedra, sense formalment ser-ho, i subsisteix un dubte: qui farà, al seu moment, l'aportació real de la part encara no desemborsada del 80% que ha de posar Gran Península? La farà Gran Tibidabo, SA? La faran els nous socis, desconeguts, o potser encara inexistents? La part de la nostra esmena número 7, que requereix, per tal de formalitzar el debat, la presentació del projecte executiu definitiu, amb les fases d'execució ben delimitades i el seu calendari, si fos acceptada, i aquesta acceptació es completés amb les explicacions adients amb les qüestions que hem plantejat, evitaria molt les nostres inquietuds sobre aquest tema.

El tercer i darrer aspecte és el de les garanties jurídiques. L'esmena número 7, tant en requerir la presentació prèvia del projecte executiu com en afegir-hi la sol·licitud de definició precisa de l'àmbit territorial que abasta ara –ara, en aquests moments– el centre recreatiu turístic, i l'acreditació de la propietat de tot aquest àmbit per part de l'empresa adjudicatària, pretén salvar els, encara inexistents al nostre criteri, riscos jurídics que definiríem de dos tipus: el primer es refereix a la possibilitat –no sé si remota o no, però la possibilitat– que prosperin els recursos d'empara davant el Tribunal Constitucional que alguns, bastants, dels propietaris expropiats i disconformes amb el procés expropiatori tenen presentats. És evident que una sentència favorable a aquests recursos, quan el procés d'implantació estigués endegat o avançat, provocaria un enrenou econòmic i jurídic de considerable magnitud.

El mateix fet que l'actual paròdia d'obres començades consisteix en actuacions tan sols en terrenys que són propietat –en ferm– de Becin, SA, o en aquest moment, potser, ja de Gran Península, podria adoptar una certa por o inseguretat per actuar sobre la resta. Admeto que es podria tractar, també, d'una actitud prudent i d'una demostració de bona voluntat per negociar amb els propietaris que no són..., que encara hi ha coses a negociar, i podria també, en darrera instància, indicar que es pensa modificar substancialment l'àmbit del centre recreatiu turístic,

excloent-ne terrenys que no s'obtinguessin per la via de pacte o alguna cosa d'aquest tipus. Ens agradaria saber quina d'aquestes hipòtesis és certa, per poder donar el nostre vot favorable a aquest aval.

La tercera de les hipòtesis, aquesta que es pensés modificar al seu moment l'àmbit, ens portaria directament al segon dels riscos esmentats, jurídics, que he citat. Val a dir que no es tracta pas d'una hipòtesi sense fonament: és una hipòtesi fonamentada en dues constatacions clares. En primer lloc, que persones directament vinculades al senyor De la Rosa han apuntat repetidament la possibilitat de modificar l'àmbit territorial del centre recreatiu turístic, excloent-ne finques difícils d'obtenir. És més, no fa pas gaires setmanes –sembla que a la família Folchi hi ha més d'una persona indiscreta–, alguna d'elles ha dit quelcom semblant a: «Oh, ja ho veurem, el que hi farem, aquí.» El segon fonament és la documentació distribuïda als invitats de l'acte de la primera pedra. És magnífica de presentació i de disseny, molt bonica, però no es pot qualificar ni tan sols d'avantprojecte. I així i tot s'hi poden apreciar algunes modificacions –en relació amb l'avantprojecte anterior, que va ser objecte d'adjudicació fa ja temps– que jo no dubtaria a qualificar de «substancials». És notori que tant vostès com el senyor De la Rosa han dit sempre en públic que la implantació es farà, bàsicament, d'acord amb el projecte adjudicat –només faltaria, no poden dir cap altra cosa–, però si no fos així, si la intenció fos la de reconèixer i tramitar les modificacions d'aquí a uns anys, quan tot això estigui més diluït, amb fases d'implantació posteriors a la primera, potser aquí rauria, potser, la segona fragilitat jurídica que derivaria, en aquest cas, ja, del nou ajustament a l'esperit i a la lletra de la Llei 2/89, del 16 de febrer, i del repetidament esmentat Decret d'ajudicació. També en aquest cas els problemes podrien ser gruixuts.

El que ens agradaria que ens expliquessin, senyor conseller i senyors de la majoria, és si està realment resolt tot això, i com està resolt. En aquest cas, hi insisteixo, nosaltres estarem ara molt atents a les seves explicacions. Ens agradaria molt votar que sí. Ens agradaria molt poder dir definitivament, poder estar convençuts que la implantació es farà perquè creiem que és bo que es faci, i estarem –hi insisteixo– atents al que ens expliqui.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gibert.

Torn en contra: el senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna, si els he de ser sincers, sense saber massa, massa, massa, què és el que he de fer, perquè davant de la sorpresa de la intervenció del senyor Gibert, en la línia de dir que utilitzant una..., diríem, al Parlament, la tècnica parlamentària d'uns a fons..., i que aquí seria d'una manera en funció de les respostes que hi hagués per part del Grup de la majoria, si hi hauria o no hi hauria acord, i després, de la manera com ho ha fet, a mi se'm fa difícil.

És a dir, vostè, lícitament, doncs, pot emprar no només els arguments, sinó l'estil, la forma de plantejar la defensa d'unes esmenes de la forma que vostè cregui més convenient. La meua opinió, de la forma com vostè ho ha fet, a mi se'm fa difícil poder-li dir, en aquest moment, de tot el que ha explicat, en quines coses podríem estar d'acord o no. Entre altres raons, perquè vostè ha fet una exposició brillantíssima –suposo que deu tenir

uns grans coneixements— sobre el comportament del senyor De la Rosa; jo no el conec. Vostè ha fet una sèrie de referències al senyor De la Rosa que, en tot cas, doncs, molt bé, miri, pregunt-li a ell, demani-li les explicacions a ell. Jo, és que no sé què contestar-li, avui. Jo, el que tinc absolutament clar... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CODINA: El que avui estem discutint és si es dóna o no es dóna un aval per una quantitat determinada, per a un projecte concret, per a un projecte que ha estat a bastament discutit per part de tothom, que no sempre hi ha hagut acord, que hi ha hagut posicions, de vegades, que han estat coincidents, de vegades, no, de vegades entre els mateixos grups polítics... Sovint els posicionaments que hi ha hagut per part del PSC no han estat en una mateixa línia —això no vol dir res, senzillament, no han estat en la mateixa línia— que hi ha hagut per part del Govern de l'Estat, amb el projecte en si... És a dir, tota la història que vostè ha explicat, i que jo en part conec perquè l'he anat seguint... Segur que, com li deia abans, no amb la profunditat que ho ha fet vostè, perquè no tinc el coneixement que vostè ha demostrat que tenia, en aquest cas concret, d'un dels principals promotors... Jo lamento dir-li que jo li contestaré si li podem admetre o no li podem admetre les esmenes que vostè ens ha plantejat, que algunes tenen fonament —per exemple, les esmenes que fan referència a la concreció que vostè demana, «és una parauleta entre dues parauletes, que digués Becin...», doncs té raó. És a dir, vostè està en el seu perfecte dret, i nosaltres donar-li suport en el mateix que ara li aclariré i que, en tot cas, en una esmena transaccional podríem parlar-ne, que en lloc que sigui Becin, s'ha dit, el conseller ho ha explicat, i hi ha un decret de la Generalitat aprovat fa molt pocs dies, que el nou adjudicatari, o el nom del nou adjudicatari, doncs, és Gran Península, SA. Escolti'm, esmena transaccional, arreglem-ho, Gran Península, SA, deixem els dubtes que hi podien haver, si seria una empresa, si en seria una altra. Avui és aquesta, i ara Becin fa uns dies vostè deia: «Escolti'm, posin Becin». Molt bé. Avui ja no és Becin, és Gran Península, nosaltres diem «d'acord». L'aclariment, el fons del que vostè volia, que és que l'aval vagi destinat amb noms i cognoms, ja li diem que sí: els que són, en aquest cas, doncs, és Gran Península, i jo li ofereixo aquesta possibilitat de transaccionar l'esmena 12, i em sembla que és..., la 6, que és l'altra en què faltaria aquest aclariment, fem-ho, i li presento la transacció, i si vostè les admet, doncs, endavant.

La resta, fer judicacions, i dir: «És que aquest parc, això, ha estat el gran fracàs del Govern de la Generalitat, ha sigut la...» Escolti, això és la seva apreciació; això és la seva apreciació. És un tema que dura fa bastant de temps, sembla, per indicis raonables de les manifestacions democràtiques del poble de Catalunya, que no ha d'haver estat un desastre tan gran, és una apreciació per part de vostès, és una apreciació per part de vostès. Nosaltres no la compartim. Que ha sigut un projecte amb dificultat d'avançar? Evident! Evident, ho hem reconegut, no és gratuït, que hàgim estat, com algú em recordava, el senyor Gimeno, en la seva primera intervenció, doncs, tres anys per poder resoldre definitivament i posar-se en solfa... Escolti, és un projecte molt complex! Doncs, feia referència al tema de les expropiacions. Les senyores i els senyors diputats han de conèixer que més del 80% de les expropiacions s'han portat per la línia del mutu acord, i en aquest moment encara no està acabat de

tancar i possiblement s'assoleixin, doncs, nivells de mutu acord molt alts, del voltant del 90 al 95%.

Voler explicar tot això, és a dir, tots aquests aspectes que nosaltres no podem veure d'altra manera com a positius, doncs, explicar que això són grans dificultats i que això és un fracàs del Govern, miri, doncs, segurament devem tenir formes d'entendre diferents del que són èxits o el que són culpes o el que són fracassos d'unes opcions o d'unes altres. En aquest cas nosaltres ens sembla que —com li deia— la complexitat del mateix projecte no ha d'estranyar, ni que hagi hagut de passar el temps que ha passat, ni les transformacions que hagin hagut d'haver-hi.

I diu: «Me n'alegraria que ara això anés de bo, que fos efectiu, que d'aquesta història que sense voler ha anat desgranant, doncs, que ara estiguem en la línia final, a la recta final i que sigui positiva.» Nosaltres estem absolutament convençuts que vostès s'alegraran que això sigui, que vostès s'alegraran que això sigui així per tot el que hem dit, perquè aquesta serà una obra important, no només pel territori més concret de Vila-seca o Salou ni Tarragona, sinó per a tot Catalunya. Per tant, aquests desitjos que al final vostè matisa que en aquest moment sembla que poden anar per bé, nosaltres també ho desitgem i n'estem molt satisfets.

L'èxit serà comparable als parcs temàtics, doncs, si és el mateix Estats Units que Europa en funció del que ha estat Eurodisney? Bé, doncs, ja ho veurem. Qualsevol negoci té un risc, qualsevol inversió té un risc; ja en parlarem. Això ho deixarem, en tot cas, per poder-ho reflexionar i discutir d'aquí a un temps. Avui, el que nosaltres estaríem disposats, en aquest moment, en aquest moment del debat, de poder-li oferir és la tranquil·litat del nom de la concessionària; si vostè ho accepta, jo li ofereixo aquestes dues transaccions.

I després, pel que fa referència a les esmenes 8 i 9, que vostè avui ha explicat que en el text..., tal com venien les esmenes, jo li reconeixia que no en tenia —amb aquesta altra manera de fer política, amb aquesta altra manera d'utilitzar la via parlamentària, no?, que és fer-ho en els passadissos, és comentar-ho, de vegades un s'esplaiava excessivament i alguna vegada, doncs, fa algun comentari que després s'utilitza des de la tribuna, cosa que també és lícita, si no, no haver-ho fet—, però, doncs, en aquesta línia jo li vaig oferir la possibilitat que parléssim d'una transacció pel que fa a la 8 i a la 9, per la concreció, també, que els avals fossin en la línia del projecte executiu. És una preocupació que també podia ser lògica, de dir: «Home! ens esteu presentant uns avals en una línia d'un projecte que no està prou concretat i que això des de l'execució dels documents de construcció d'adjudicacions sempre passa pel projecte executiu.» Si a vostè això el tranquil·litzava, també li ho hagués ofert. Penso que això ha anat bastant..., és a dir, el marc de defensa de les seves esmenes i les seves preocupacions va molt més enllà que no pas del que siguin..., del que nosaltres li podem concretar, que el document final sigui un projecte executiu i no un projecte bàsic; això com que no el satisfà, doncs, no cal que en parlem.

I en qualsevol cas aquesta crida que vostè ha fet a la possibilitat de la intervenció del Grup de la majoria que en aquest moment em digno, doncs, a representar, el convencem o no, jo tinc la sensació que no he sigut capaç de convèncer-lo. Vostè ja m'ha dit que tant el senyor Alegre com jo mateix, doncs, era un

tema que no coneixíem prou; en tot cas, qui el coneixia bé era el conseller. Modestament conec el que conec, per tant, suposo que els meus arguments no el deuen haver fet canviar, però encara que no siguin els arguments, sí que el convidaria en aquests breus moments que encara falten abans de la votació, que, encara que no l'hagi convençut, com que en el fons del fons jo penso que vostè i vostès sí que estan d'acord amb el projecte i tenen la voluntat que aquest projecte surti, i aquest aval, amb una majoria prou important, estic convençut que reflexionarà i que a hores d'ara encara ens donaran suport, en aquestes esmenes, en aquest cas retirant-les.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. M'hauria de precisar, senyor Codina, les transaccionals aquestes les presenta, no les presenta?

El Sr. CODINA: Si el senyor Gibert les dues que fan referència a l'aclariment de Gran Península per..., me les accepta en aquest moment...

El Sr. PRESIDENT: La 9 i la 10.

El Sr. CODINA: La 6 i la 12.

El Sr. PRESIDENT: La 6 i la 12. Està d'acord, senyor Gibert, amb aquestes transaccionals? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Codina. Que el senyor secretari procedeixi a la lectura d'aquestes transaccionals.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena transaccional entre l'esmena número 6, del Grup Socialista, i el text del projecte, i fa referència a l'article 3, apartat segon, primer paràgraf.

Al text es proposa afegir: «Concerti l'empresa Gran Península, SA adjudicatària», i continua igual. I la mateixa esmena fa referència a l'exposició de motius, quart paràgraf.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Doncs, procedirem a votar aquestes dues transaccionals.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per 89 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem la resta d'esmenes socialistes conjuntament: Vol alguna votació separada, el senyor Gimeno?

El Sr. GIMENO: Sí, senyor president, l'esmena 7 i la 8.

El Sr. PRESIDENT: 7 i 8, que es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* Doncs, votarem la 7 i la 8, socialistes, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 33 vots a favor, 59 en contra i 11 abstencions.

Ara la resta d'esmenes socialistes que seran la 3, 9, 10 i 11. Hi estem d'acord, eh? Molt bé.

Vots a favor d'aquestes esmenes?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 38 vots a favor, 60 en contra i 6 abstencions.

A continuació votem l'esmena número 4, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Senyor Camps, no m'entretengui. Gràcies.

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 13 vots a favor, 60 en contra i 31 abstencions.

El portaveu, senyor Bargalló, considera que amb aquesta votació ha quedat votada també la seva esmena, que és igual?

El Sr. BARGALLÓ: Si no hi ha cap portaveu que indiqui el contrari, em sembla que seria amb les mateixes posicions.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, es considera votada. Moltes gràcies.

Ara procedeix la votació de l'article tercer, segons el dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article tercer ha quedat aprovat per 67 vots a favor, 5 en contra i 33 abstencions.

Procedirem ara a votar l'exposició de motius, el títol... Ah! les disposicions finals i l'exposició de motius, es poden votar conjuntament, eh?, i el títol de la Llei i l'annex. Si ningú no demana votació separada, doncs, procedirem a votar conjuntament les disposicions finals, l'exposició de motius, el títol i l'annex.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Tots aquests particulars han quedat aprovats per 90 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions.

Explicació de vot. Algun grup desitja fer-la? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Doncs, procedirem ara a entrar en els punts tercer, quart i cinquè de l'ordre del dia, que fan referència a l'elecció de representants del Parlament de Catalunya al Consell Social de les següents universitats: Autònoma de Barcelona, Universitat de Barcelona i Politècnica de Catalunya.

(Remor de veus.)

**Eleccions de quatre representants
del Parlament de Catalunya al Consell Social
de la Universitat Autònoma de Barcelona, de tres
representants del Parlament de Catalunya al Consell
Social de la Universitat de Barcelona i de dos
representants del Parlament de Catalunya
al Consell Social de la Universitat
Politècnica de Catalunya**

El Sr. PRESIDENT: Si no hi ha inconvenient... Silenci! Si no hi ha inconvenient, es procedirà a l'elecció dels representants als consells socials de les universitats que acabo d'esmentar en una sola crida als diputats. Haig d'advertir que aquesta elecció requereix la majoria absoluta. D'acord amb la Llei de coordinació universitària, serà votació secreta mitjançant paperetes.

Un senyor secretari procedirà a donar lectura als particulars pertinents de la Llei 26/84, de 19 de desembre, de coordinació universitària.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Article 4.1, lletra g).

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Elegits directament pel Parlament de Catalunya per majoria absoluta dels diputats que formen la cambra.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Farem, hi hauran tres urnes: una, que està assenyalada amb el color blau, que serà per als representants a la Universitat de Barcelona; color groc, Universitat Autònoma, i color blanc, la Politècnica.

(Remor de veus.)

Els distintius de les urnes és el color verd per a la Universitat de Barcelona, color groc per a l'Autònoma i el rosa per a la Politècnica. I a continuació el senyor secretari procedirà a la lectura dels candidats presentats en període hàbil.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Per a la Universitat Autònoma de Barcelona s'han d'elegir quatre membres; candidats: Jordi Porta i Ribalta, Joan Uriach i Marsal, Rafael Suñol i Trepal, Lloïl Bertran, Josep Lluís Gomariz Verdú.

Per a la Universitat de Barcelona, tres a elegir; candidats: Pere Miró i Plans, Francesc Raventós i Torres, Josep Pi i Sunyer, Àngel Javier Juárez Gómez. Universitat Politècnica de Catalunya, dos a elegir; candidats: Xavier Llobet i Colom, Enric Mirambell i Belloc.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari. Ara procedeixi a anomenar els diputats per ordre alfabètic, perquè vinguin a la mesa per depositar els seus vots.

(Els secretaris criden per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè depositin llurs paperetes a les urnes.)

Es procedeix al recompte de vots.

En primer lloc, el recompte de vots per a la Universitat Autònoma de Barcelona

(Es procedeix a l'escrutini.)

El resultat de les votacions per a l'elecció de representants al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona són: senyora Bertran, 74 vots; senyor Porta, 91; senyor Uriach, 89; senyor Suñol, 92; vots en blanc, 10; nuls, 3. Per consegüent, queden designats representants al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona els senyors Bertran, Porta, Uriach i Suñol.

Procedirem ara al recompte dels vots per a l'elecció dels representants a la Universitat de Barcelona.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El resultat de la votació per a elegir tres representants per la Universitat de Barcelona ha estat el següent: senyor Pere Miró, 93 vots; Francesc Raventós, 90 vots; Josep Pi i Sunyer, 93 vots; aquests tres primers són els que han estat elegits i els altres que han obtingut vots són el senyor Àngel Javier Juárez Gómez, 7 vots; nuls, 4 i blancs, 4.

Procedirem ara a l'escrutini dels representants per la Universitat Politècnica de Catalunya, dos a elegir.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El resultat de l'elecció per a representants de la Universitat Politècnica de Catalunya ha estat el següent: Xavier Llobet i Colom, 69 vots; Enric Mirambell i Belloc, 41...

(Remor de veus.)

Ah!, no; perdó, perdó.

Tant el senyor Xavier Llobet i Colom com el senyor Mirambell i Belloc, 69, i 41 vots en blanc.

**Eleccions de tres representants
del Parlament de Catalunya al Consell Econòmic
de la Universitat de Lleida,
de tres representants del Parlament de Catalunya
al Consell Econòmic de la Universitat de Girona
i de tres representants del Parlament de Catalunya
al Consell Econòmic de la Universitat Rovira i Virgili**

Ara procedirem a l'elecció dels representants de les Universitats de Lleida, Girona i Rovira Virgili. Els colors distintius de les urnes són: el groc, per a la Universitat de Lleida; el verd, per a la de Girona i el rosa, per a la Rovira i Virgili.

El senyor secretari que procedeixi a la lectura del nom de les senyores diputats i senyors diputats.

(El secretari primer crida per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè depositin llur papereta a l'urna.)

El Sr. PRESIDENT: El resultat de les votacions per elegir els representants a la Universitat de Lleida ha estat el següent: Miquel Aixalà i Trilla, 92 vots; Josep Maria Sabaté i Pla, 93; Xavier Maurel i Castro, 84; blancs, 10; i nuls, 2.

Procedirem, ara, a l'escrutini per als representants de la Universitat de Girona.

(Es procedeix a l'escrutini.)

Per la Universitat de Girona, el resultat de l'escrutini ha estat el següent: Jordi Masgrau, 91 vots; Ramon Coll i Figa, 91 vots; Andreu Otero i Triola, 83 vots; en blanc, 10 i nuls 1.

Procedirem ara al recompte pels representants de la Universitat Rovira i Virgili.

(Es procedeix a l'escrutini.)

Per la Universitat Rovira i Virgili, el resultat ha estat el següent: Pere Lloret i Carbó, 93 vots; Tomàs Barberà i Monné, 93 vots; Macià Mallol i Soler, 88 vots; blancs, 11. Per consegüent, queden elegits els tres designats anteriorment.

Fins a dos quarts de cinc se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de tres del migdia i set minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dotze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Treball, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

El novè punt de l'ordre del dia és la presa en consideració de la Proposició de llei sobre la creació del Consell Català de la Formació Professional, presentada pel Grup Socialista. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Magí Cadevall.

**Presença en consideració de la Proposició
de llei sobre la creació del Consell Català
de la Formació Professional**

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, sóc conscient que és per un atzar o per accident que avui puc defensar aquesta presa en consideració del

Projecte de llei de creació del Consell Català de la Formació Professional. Se'ns va comunicar que el Consell Executiu havia decidit oposar-se a la presa en consideració perquè suposava un petit increment de despesa durant l'any 1992. Podem inferir que la coordinació i programació de la formació professional a Catalunya no interessa molt el Govern de Convergència i Unió. Finalment, el nostre Grup, amb sorpresa, ha pogut veure inclòs aquest punt en l'ordre del dia i nosaltres preferiríem pensar que és perquè el Consell Executiu ha repensat la seva opinió, però la hipòtesi més versemblant és que és per un atzar, que la certificació de l'acord del Consell Executiu no va arribar a temps.

Segurament hauria de destacar la importància de la formació professional, tant per a les persones com per al progrés social i econòmic del país, però més que la importància, m'interessa destacar la urgència: ja no n'hi ha prou de seguir parlant de la importància de la formació professional; són necessàries mesures radicals i urgents. L'oferta actual de la formació professional no respon, en general, a l'interès dels estudiants ni a la demanda social. És urgent canviar radicalment aquesta oferta: la competitivitat exigida pel Mercat únic de 1993 ja seria una raó, però el Pla de convergència amb Europa també exigeix una millora de la formació professional. L'estudi Delphi sobre formació professional, elaborat dintre el Pla estratègic econòmic i social «Barcelona 2000» —però jo penso que en realitat es pot aplicar també a àmbits similars fora de Barcelona— afirma, en la conclusió quarta, que «en la majoria dels casos els dèficits previstos per al futur són ja mancances d'avui» —diu textualment aquest informe—; «això introdueix» —diu— «un element de pressió i urgència». I no podem pensar que els canvis a introduir són petits, ja que en la conclusió primera d'aquest informe expressa el consens dels experts en la idea que l'impacte més fort dels canvis en el sistema de treball encara no han arribat, i això repercutirà en el sistema de formació professional.

Per aquest motiu, no hem de contemplar el canvi definit per la LOGSE com un episodi únic, sinó com la substitució del rígid sistema actual per un sistema més flexible, on es revisin contínuament i es posin al dia les titulacions, el mapa de la formació professional, l'ús de les noves tecnologies, etcètera. Aquest canvi tan important no el pot realitzar l'Administració tota sola —ni l'Administració dirigida pel Govern de Convergència i Unió a Catalunya, ni l'Administració dirigida per un govern socialista o de qualsevol altre signe en un altre territori. Només podem tenir èxit si aconseguim instaurar una formació professional concertada entre tots els agents socials.

És per això que el Grup Socialista proposa la creació del Consell de la Formació Professional amb la finalitat d'assessorar el Govern, de fer estudis i propostes en matèria de formació professional, tant reglada com ocupacional. Tots els sectors implicats han d'estar representats en aquest Consell. En primer lloc, l'Administració de la Generalitat, començant pels departaments d'Ensenyament i de Treball; però els socialistes creiem que és convenient una representació dels municipis i entitats locals, perquè ningú coneix millor les necessitats concretes sobre el territori i per la bona feina que els ajuntaments han fet —amb les escoles-taller, per exemple, o en general— en la formació ocupacional. Naturalment, és també indispensable la participació dels sindicats i de les associacions empresarials més representatives.

Senyores i senyors diputats, permetin-me un comentari sobre aquest tema. El novembre de 1991, el president de la Generalitat va signar amb el Foment del Treball un conveni marc de col·laboració per a la transició de l'escola al treball. Cal felicitar el Govern per la iniciativa i agrair al Foment del Treball la seva col·laboració, però penso —i ho vull dir clarament davant d'aquesta cambra— que cal estendre aquesta col·laboració a les cambres de comerç, i especialment a la Cambra de Comerç de Barcelona, perquè representen un percentatge molt important del producte interior brut i perquè representen empreses de major grandària. Pensin que en el sistema actual la mitjana per empresa d'alumnes en pràctiques és de dos alumnes per cada empresa col·laboradora. Estem segurs que les organitzacions empresarials acolliran positivament les propostes de col·laboració si se'ls dona la responsabilitat i la participació adequades.

Unes breus paraules sobre les funcions del Consell Català de la Formació Professional. És un òrgan consultiu d'assessorament, de coordinació, de participació... Naturalment les decisions corresponen al Govern, però pensem que no ha de ser un organisme passiu, sinó que ha de tenir mèrits per fer estudis, presentar propostes en l'elaboració del catàleg de les professions, per exemple, de prospectiva, de disseny del mapa de formació professional; també ha de fomentar la col·laboració de les empreses en la formació i el reciclatge del professorat de formació professional i en la realització de pràctiques en les empreses.

Per anar acabant, voldria aportar unes poques dades per insistir en la urgència de l'actuació. Les dades són del curs 1988-89, perquè correspon a l'últim volum d'estadístiques que he rebut del Departament d'Ensenyament. L'oferta existent és, realment, inadequada. En l'escola privada, el desequilibri és molt gran: mentre que un 53% —més de la meitat— dels alumnes cursen la branca administrativa, només dos alumnes —exactament dos alumnes— cursaven aquell any a Catalunya la branca de la construcció i obres en centres privats. Però en l'escola pública el desequilibri també és gran: només un 0,9% cursa la branca d'hostaleria, en un país turístic com Catalunya, i un 0,7, imatge i so, que és una professió del futur. I això és, en gran part, degut a la manca d'oferta, no a la manca de demanda dels alumnes. Un director d'una escola que vaig visitar deia: «Els que arriben tard, els enviem a la branca del tèxtil». Aquest desequilibri, amb perdó per a la indústria tèxtil —jo sóc de Terrassa i lamento molt això, però sembla ser la trista realitat—, aquest desequilibri és encara més gran en el cas de les noies.

En un estudi de l'Incanop sobre la formació professional en el Baix Penedès podem llegir que un 95% —i ho repeteixo, senyores i senyors diputats, perquè em sembla que és una xifra realment espantosa—, un 95% de les noies cursaven la branca administrativa, per manca d'altres ofertes, quan en realitat aquestes noies es col·locaven sense la preparació adequada en altres professions com hostaleria o perruqueria. Tenim, per tant, un sistema de formació professional sexista, que tendeix a perpetuar l'índex d'atur superior de les dones sobre els homes.

Permeteu-me fer una breu referència al fracàs escolar en l'actual formació professional. Segons dades del Departament d'Ensenyament, concretament un estudi de la inspecció, de la promoció que va iniciar estudis de formació professional l'any 1985, només un 38,5% va arribar a l'últim curs de formació

professional. Això és, senyores i senyors diputats, que més d'un 60% dels estudiants es va perdre pel camí. Potser se'ns dirà que els centres de reforma ja estan aplicant un nou sistema de formació professional; efectivament, el curs 1991-92, 58 centres a Catalunya impartien la nova formació professional. Certament, la tasca d'aquests centres és molt important, però jo penso que la seva incidència numèrica és encara petita. Per exemple, segons dades del Departament, només 650 alumnes cursaven mòduls de formació professional 2, o el que es diu mòduls que condueixen a títols de tècnic de grau mitjà, xifra molt petita, aquests 650, si ho comparem amb els 150.000 alumnes que hi ha a Catalunya de formació professional. La majoria de la feina està per fer i el Consell Català de la Formació Professional pot ajudar a dissenyar-la.

Una darrera consideració. Encara que hem redactat amb interès el Projecte de Llei, evidentment pot contenir defectes o aspectes opinables. Per exemple, nosaltres proposem com a president d'aquest Consell el senyor conseller d'Ensenyament, quan en altres llocs, com en el País Valencià, alternen la presidència els consellers de Treball i d'Ensenyament. Demanem que no es vegi cap menysteniment en aquest detall a la formació ocupacional i, en tot cas, aspectes com aquest són perfectament esmenables, si el projecte és pres en consideració.

Aquesta cambra va aprovar fa temps el Projecte de Llei de creació de l'Institut d'Estudis Mediterranis. Penso que la creació del Consell Català de la Formació Professional és més important per a la majoria de ciutadans de Catalunya, encara que, segurament, hi ha distingides i influents excepcions, però no sé si el Govern de Convergència i Unió és conscient de la importància de la formació professional, perquè mentre que l'Institut d'Estudis Mediterranis comptava —com tots vostès segurament recorden— ja amb una partida en el pressupost de la Generalitat abans de la seva creació per Llei, en canvi, sembla que el Consell Català de la Formació Professional estava destinat a pitjor tracte i la intenció del Consell Executiu era arraconar-lo sense discussió pel petit increment de despeses que podia significar durant l'any 1992.

Senyores i senyors diputats, malgrat estar a l'oposició, nosaltres n'esperàvem més, del Govern de Convergència i Unió, i pensem que la societat catalana té dret a esperar-ne més.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Hi ha possibilitat d'un torn en contra? *(Pausa.)* Passem, doncs, al torn de posicionament. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Barceló.

El Sr. BARCELÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, molt breument... La constitució d'un consell català de la formació professional on estiguessin representats tots els agents socials i econòmics seria una fórmula efectiva i gens costosa de foment de la participació, tantes vegades demanada i proclamada, de la societat civil, que no redueix el binomi patronal-sindicats en el procés de reforma del sistema educatiu pel que fa a la formació professional reglada i ocupacional.

Aquest Consell, el funcionament del qual hauria de ser objecte de desenvolupament reglamentari, seria l'espai de trobada, d'estudi i de diàleg entre les diferents sensibilitats socials. L'aprovació de la tramitació d'aquesta Proposició de Llei seria un exemple de generositat, d'esperit de diàleg i de voluntat d'anar més enllà dels interessos partidistes.

El Grup Parlamentari Popular recolzarà la tramitació d'aquesta Proposició de Llei; entenem que, amb la independència de les discrepàncies existents, cal donar una oportunitat per treballar tots plegats i posar en comú les nostres divergències en la interpretació d'una mateixa realitat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Barceló. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, també per manifestar que el Grup d'Iniciativa per Catalunya compartim les preocupacions i les inquietuds del Grup Socialista perquè creiem que aquesta manifestació reiteradament dita pel conseller —avui, absent— d'Ensenyament, que la formació professional és la ventafocs del sistema educatiu, tot i que també ha dit alguna vegada que ho deixava de ser, però no tenim la percepció que hagi millorat substancialment aquesta necessitat d'adaptar la formació professional a la nova reforma educativa i a la demanda de la indústria i dels serveis de Catalunya per contribuir des d'aquesta formació professional a ser Catalunya un dels motors d'Europa com aspirem i desitgem i alguns, fins i tot, ja se n'omplen la boca com si realment ho fóssim.

Creiem que la formació professional està essent reiteradament abandonada; hi ha moltes professions —com bé s'ha dit aquí, fins i tot amb dades estadístiques— que no s'adapten, en absolut, a la demanda de noves activitats a moltes comarques; hi ha una inèrcia manifesta en el sentit de seguir mantenint aquelles activitats o aquelles branques que tradicionalment eren les més volgudes o les més desitjades o les més massives quant a apuntar-s'hi els alumnes, des de la clàssica d'administratiu, a la qual hi va una gran majoria, per no dir el 95% a algunes comarques, com pot ser el Baix Penedès, però hi ha comarques en què hi va el 100% de les noies de la comarca, perquè no hi ha cap altra opció i perquè l'altra opció és l'electricitat o és la mecànica, a la qual hi van molt poquetes noies, no?

Creiem que, des de la formació professional, es podria fer aquesta diversificació d'activitats econòmiques que és tan desitjable per a aquest objectiu de contribuir al reequilibri territorial i, en canvi, la formació professional no sols va a remolc del sistema educatiu, sinó que, moltes vegades, és un fre o un inconvenient per a fer realitat aquest projecte.

Per tant, creiem que la iniciativa de crear un consell català de formació professional és una bona iniciativa perquè cal comprometre totes les institucions, les organitzacions socials, les associacions de pares, totes les empreses, associacions empresarials, també, en aquesta lluita de modernitzar i d'adaptar la formació a la nova realitat socio-econòmica de Catalunya, no a l'actual, sinó a la futura, i est instrument amb les modificacions que després podem introduir dintre del debat parlamentari, però creiem que és un bon instrument i per això li donarem suport. No voldríem —com ha dit el senyor Magí Cadevall— que per l'excusa que hi ha dificultats pressupostàries, que no està compromesa la despesa o l'increment de despesa que això podria representar, això fos l'inconvenient per votar a favor de la creació d'un consell català de la formació professional. Segurament, amb un petit aval, molt més reduït que els 10.000 milions de pessetes que est matí hem aprovat, faríem factible aquest Consell i evitariem aquesta argücia tècnica de l'increment de despesa pressupostària.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, és criteri d'aquest Grup Parlamentari, en la present legislatura, de votar favorablement totes les preses en consideració de proposicions de llei presentades per l'oposició, entre molts altres motius perquè creu que aquest Parlament ha de ser un lloc de debat i que tots els grups parlamentaris tenen dret que les seves propostes es debatin en comissió i a través de tots els procediments.

En aquest cas, a més a més, resulta que estem a favor d'aquesta Proposició de llei, a grans trets, evidentment; com el diputat proponent ha esmentat, podríem fer algunes esmenes i esperem poder fer algunes esmenes, perquè això voldrà dir que la Proposició de llei s'ha pres en consideració, tot i més quan en la presentació de la Proposició de creació d'una comissió de seguiment del desenvolupament de la LOGSE i de la reforma educativa a Catalunya, que aquest diputat va fer en nom de tres grups d'aquesta cambra, proposició que va ser rebutjada pels vots de la majoria, ja feia esment de la necessitat de crear un òrgan d'aquest tipus i, a més, apuntava uns components força semblants als que recull aquesta Proposició.

La formació professional és davant d'un repte evident per a la reforma educativa, per a la implantació de la LOGSE i davant d'un repte evident, també, per a la convergència europea. Un repte que, en definitiva, és el del seu millor funcionament, el de la superació de les evidents deficiències que la formació professional té en aquests moments, i el de la seva real imbricació en la realitat laboral.

Per això cal un lloc on la Conselleria d'Ensenyament, que és qui té les competències curriculars i educatives, o la Conselleria de Treball, que és qui té les competències laborals, per tant, d'aquell marc on aniran a parar els estudiants en les seves pràctiques i en el seu treball posterior, i les organitzacions empresarials, els sindicats d'ensenyament, els sindicats laborals genèrics i també les organitzacions d'estudiants hi puguin dir la seva i hi facin un treball comú per a aquell millorament.

Creiem, a més a més, que el procediment parlamentari és suficientment clar, suficientment flexible i a la vegada suficientment llarg com perquè tots els grups puguem dir-hi la nostra, pel que fa a aquesta Llei, i com perquè fins i tot el Grup de la majoria aconseguixi que sigui una Llei final amb els seus criteris genèrics, si no hi està d'acord.

En tot cas, per tots aquests motius: primer, perquè creiem que l'oposició tenim dret a fer les nostres propostes i que siguin debatudes i, després, que creiem que aquest és un tema que cal debatre; per aquests dos motius votarem que sí a aquesta Proposició.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. BRUGUERA: Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, el Grup Socialista, de tant en tant, em sorprèn amb la presentació d'iniciatives com ara la que ha presentat ara. I dic que em sorprèn, perquè realment és fer un reconeixement públic d'allò que el nostre Grup ha defensat històricament. I fan aquest reconeixement..., no únicament..., el

fan d'una manera com si ara ho haguessin inventat i ho haguessin trobat i n'haguessin creat la figura. Fixin-se que jo faré referència a dues intervencions del president de la Generalitat en aquesta mateixa cambra.

Em remuntaré a una de l'any 88, en el debat d'investidura. En aquell debat el president deia: «I continuarem fent tots els possibles per vincular estretament la formació professional amb el treball, amb les empreses i també amb altres àmbits de la mateixa Administració. En realitat, el marc legal dins el qual ens movem no ens ho fa gens fàcil i, com vostès saben, Convergència i Unió ha estat sempre partidària del sistema dual, que ara finalment —i ho celebrem— sembla que comença a ser acceptat a nivell de tot l'Estat.» Això ho deia el 21 de juny del 88, però com que vostès són molt més ràpids i eficaços quan estan a l'oposició que quan s'imposa la realitat de govern, ens trobem que, en el debat d'investidura del 92, també el president hi tornava a insistir, i ho feia contestant, replicant a la intervenció que havia fet el Grup Socialista. I els deia: «També vull demanar la seva col·laboració en una altra cosa: ha parlat de la formació professional, però nosaltres no tindrem una bona formació professional fins que d'una manera decidida no puguem entrar en el camp de la formació dual. És a dir, la formació que combina l'ensenyament amb el treball, l'empresa amb l'escola, el que aquí en diem "formació en alternança". Vostès, els socialistes» —deia— «hi han estat tradicionalment oposats, a això, molt radicalment oposats. Sé que vostès ara estan canviant i aniria bé que aquest canvi s'accelerés.»

Bé, ara ens trobem que vostès ens fan, ens presenten aquesta Proposició de llei i incideixen, sobretot, en les relacions escola-empresa i en la col·laboració d'aquestes en la formació i el reciclatge del professorat. Jo crec que els he de felicitar perquè, finalment, vostès han vingut a les nostres. (*Remor de veus.*)

Però, com vostès saben, encara tenim problemes, i els tenim, bàsicament, perquè a hores d'ara —i això em preocupa— el Ministeri d'Educació i Ciència, que n'és l'òrgan responsable, encara no ha definit l'estructura dels cicles professionals que propugna el nou sistema educatiu, ni ha encetat tampoc el tema dels ensenyaments mínims. Ens trobem, doncs, encara, en una fase d'experimentació i tempteig que ha portat recels a molts sectors industrials, i els ha portat, precisament, per la indefinició pel que fa al paper d'aquest sector empresarial. Aquesta és la part negativa, però jo ara voldria començar amb totes aquelles coses que el Departament d'Ensenyament, tot i la manca —ja li ho dic— d'aquest marc legal que ajudaria a tirar endavant amb eficàcia..., tot el que el Departament ha fet. Però crec que, abans de continuar, suposo que vostès ja ho hauran endevinat, però els vull treure de dubtes: el nostre Grup votarà en contra d'aquesta Proposició de llei (*remor de veus*), lògicament.

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

La Sra. BRUGUERA: I els ho raonaré sobre la base no únicament de l'actuació del Departament i els seus projectes de futur, sinó bàsicament també sobre la base dels compromisos, els nostres compromisos electorals.

Mirin, primer de res vull dir-los que no podríem parlar de la creació del Consell, d'aquest Consell, ni tampoc podríem parlar d'avançar en el tema de la formació professional si no comptéssim amb uns equipaments mínims adequats. Per tant, crec que és de justícia reconèixer que el Departament ha fet una enorme inversió en equipaments professionals, de formació professio-

nal. Només en el període 88 –que va del 88 al 91– s'han invertit més de 2.000 milions de pessetes. Això vol dir també que s'ha treballat per prestigiar la formació professional. Vostès –el senyor Cadevall, crec que ha sigut– han dit que cada vegada hi havia menys alumnes. Miri, des de l'any 85, en què vam rebre –no ho ha dit vostè... O sigui, des de l'any 85, en què vàrem rebre els traspassos de les universitats, s'ha canviat la piràmide quant a l'alumnat. És a dir, en aquell moment vostès saben que hi havia..., les carreres superiors eren les que tenien més alumnes, després hi havien les carreres mitjanes i, finalment, la formació professional. En aquest moment, perquè això és una qüestió de mentalitat, nosaltres no podem incidir i de cop i volta canviar i tenir persones que vagin a formació professional, i que..., si no canviem una miqueta aquesta mentalitat que hi ha a nivell de carrer. En aquests moments ens trobem que les carreres mitjanes són les que tenen més alumnat, seguides de les superiors i la formació professional, que també s'ha incrementat. Per tant, la piràmide és molt més homogènia.

Jo ara els voldria dir també algunes coses relacionades, sobretot, amb el punt tercer de la seva Proposició de Llei –punt tercer que és el que defineix les competències que hauria de tenir aquest Consell. Miri, vostè em parlava del mapa, del mapa i de l'oferta formativa; nosaltres, per posar al dia aquest mapa, ens basem en els treballs, en els estudis realitzats per l'Incanop i per altres organismes, i estem definint per comarques, justament, aquesta oferta formativa d'ensenyaments professionals. Amb aquesta oferta també volem incloure una proposta de supressió d'aquells que es consideren en aquests moments obsolets.

Lògicament, en aquesta definició, nosaltres demanarem la participació dels consells comarcals i dels municipis. Així mateix, per determinar les necessitats de formació i la situació general del sector, s'han elaborat estudis també per comarques. En aquest moment vostè sap –i hi ha fet referència– que s'han publicat tres estudis, ja: el del Baix Camp, el del Baix Penedès i el del Ripollès. Està en fase d'impressió el de la Garrotxa, i s'està treballant en el del Maresme, el Montsià i l'Alt Camp. Així mateix ja s'estan fent les enquestes per al de l'Alt i el Baix Empordà.

Quant a la formació del professorat, que és un altre dels temes que els interessava, miri, el Departament va creure que calia preparar-se per tal de tenir a punt els centres i els professors davant el repte que suposa la nova formació professional. I per això es va crear el pla específic de formació del professorat. Però, al mateix temps, també, creiem nosaltres que s'ha d'insistir molt en la formació activa; és a dir, aquella en què els professors donen aquells tipus d'ensenyament que són els que el sector necessita. En aquest cas els he de dir que les empreses estan molt ben disposades a col·laborar i que en alguns sectors, concretament en catorze empreses, ja s'ha iniciat. Aquestes empreses coincideixen molt amb aquelles que tenen dificultats grans per trobar tècnics qualificats. Relligant amb aquesta actitud positiva de les empreses, cal reconèixer també l'esforç realitzat en el camp dels convenis amb les organitzacions empresarials. Només durant l'any 91 se'n varen signar 8.134, que varen beneficiar 18.269 alumnes de tota la geografia catalana.

Vostè, senyor Cadevall, em deia també que calia signar convenis amb les cambres de comerç. Efectivament, se n'han signat amb la de Lleida, Reus, Sabadell, Tàrraga, Terrassa,

Tortosa, Valls, Girona, Palamós, Tarragona, Barcelona, Sant Feliu de Guíxols i la cambra de contractistes... No, aquesta és la de Contractistes d'Obres de Girona. Per tant, amb les cambres també es té en compte, i si ho vol, vull dir..., també tinc una relació de tots els convenis que s'han firmat per si pot ser del seu interès.

Hi ha un altre punt en què vostès insisteixen, que és el de la informació. I crec que el resultat en aquest camp ha estat molt reeixit. Durant el curs 1990-91 es van realitzar 1.949 sessions informatives a 620 centres docents, per a un total de 48.736 alumnes. En gran part dels centres es varen fer sessions, també, per als mestres i en alguns d'ells per als pares. Així mateix, es van atendre 15.155 trucades, que van generar 27.858 orientacions, i es va donar resposta a 823 escrits rebuts.

Finalment, crec que val la pena fer esment del Saló de l'Ensenyament. Aquest Saló, l'any 91 va rebre 125.000 visitants, i el 92, 150.000. Vostès saben que en aquest Saló de l'Ensenyament la formació professional hi té un lloc molt principal.

Hi ha un altre punt que vostè també demana en aquest punt 3, que és els ajuts atorgats als estudiants. Nosaltres..., el Departament d'Ensenyament ha donat, de l'any 89 al 92, ha destinat 4.574 milions de pessetes per a beques als estudiants en pràctiques; és a dir, ha passat dels 641 milions l'any 89 als 1.500 milions d'enguany. En definitiva, vostès saben que en aquests moments hi ha més demanda, més alumnes i més centres, i crec que vostès podran compartir amb mi la nostra satisfacció per la tasca feta.

Per tant, per tot el que jo li he dit, vostès han pogut comprovar que estem absolutament d'acord amb la creació d'un òrgan que agrupi tots els agents socials interessats en la formació professional, i no podia ser d'altra manera, donat que tant els grups que donem suport al Govern com el mateix Govern és el primer interessat a fer-ho. Però, tal com figura en el nostre programa electoral, creiem que el marc idoni per a la creació d'aquest consell és el Projecte de Llei general de l'ensenyament de Catalunya, és a dir, dins un marc d'una llei globalitzadora. I és així, aquesta és la nostra voluntat, i així ho farem.

I és per tots aquests motius que votarem en contra de la Proposició presentada pel Grup Socialista, si no és que vostès retiren aquesta Proposició.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Bruguera. (El Sr. Cadevall demana per parlar.) El senyor Cadevall, per què vol...?

El Sr. CADEVALL: Brevíssimament, intervenir per contradiccions, perquè se m'han atribuït unes opinions que no són meves, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Té un minut.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. S'ha dit que érem adversaris de la formació dual i que ens acabàvem de convertir –no és la frase literal... Voldria dir que això és absolutament fals, però temo que a base de repetir-ho algú pensi que és veritat. Entre altres coses, per ser breu, a la LOGSE, que és una llei que es va impulsar per iniciativa socialista, però que va tenir també el suport de Convergència i Unió, no només es permet la formació dual –les pràctiques en empreses–, sinó que es fa absolutament obligatòria en la nova formació professional.

Altres qüestions, com ara que he dit que cada vegada hi ha menys alumnes de formació professional –almenys he entès

que deia això, la senyora Rosa Bruguera—, no ho he dit: he dit, simplement, que l'oferta era desequilibrada, que mentre hi havia molta oferta de la branca administrativa, n'hi havia molt poca, tant d'oficis tradicionals com de noves professions.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. (*La Sra. Bruguera demana per parlar.*) Senyora Bruguera, té un minut més.

La Sra. BRUGUERA: Gràcies, moltes gràcies, senyor president. Miri, a veure, vostès, posteriorment s'han sumat, diguem-ne, a les nostres propostes, però vostè, que ara vostè em contradiu aquí, en el moment en què el president de la Generalitat presentava, o sigui, deia el que va dir l'any 88, i el que va tornar a repetir l'any 92, cap de vostès va protestar.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Bruguera. Passem a la votació de la presa en consideració. (*El Sr. Rañé demana per parlar.*) Per què em demana la paraula?

El Sr. RAÑÉ: És per contradiccions, perquè la senyora Rosa Bruguera...

El Sr. PRESIDENT: No.

El Sr. RAÑÉ: Perdó, la senyora Rosa Bruguera ha dit que no vam contestar, i a la rèplica del portaveu socialista que va contestar el senyor president... En el *Diari de Sessions* trobarà la rèplica en aquest sentit, en la mateixa línia i direcció que ha presentat el senyor Magí Cadevall.

El Sr. PRESIDENT: Tots llegirem o hem llegit el *Diari de Sessions*. (*Rialles.*)

Passem a la votació de la presa en consideració.

Diputades i diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Els i les que s'abstinguin?

La presa en consideració de l'esmentada Proposició de Llei ha quedat rebutjada per 35 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Passem al desè punt de l'ordre del dia que és la presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de la 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals, presentada pel Grup Socialista. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula l'illustre diputat senyor Roma; té quinze minuts.

Presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals

El Sr. ROMA: Gràcies. (*Pausa.*) Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, permetin-me que en l'inici de la meua intervenció també adreci una cordial salutació a l'illustíssim senyor alcalde de Cardona i als regidors de l'Ajuntament que estan avui presents en aquest important debat, important per a la seva vila.

Sens dubte, totes les diputades i diputats, quan arribem al càrrec, hi arribem amb la promesa d'exercir-lo amb honestat, dedicació, eficàcia, però també amb justícia, objectivitat i realisme. De fet, aquest realisme és el que ens ha de portar a traslladar el que realment succeeix als pobles i ciutats de Catalunya cap aquí, al Parlament, de manera que les decisions que prenguem aquí estiguin arrelades, siguin realment les més necessà-

ries, les més prudents, les més objectives per als nostres pobles i ciutats; en definitiva per als nostres conciutadans.

Crec que aquest ha de ser el cas de Cardona. Cardona té una festa tradicional antiquíssima, una festa que, pràcticament, es perd en la llunyania del temps i que han anat conservant i han anat traslladant generació rere generació amb aquella estimació que tots els catalans dediquem a tot allò nostre. Aquesta festa, aquesta tradició, malauradament, per una decisió d'una llei aprovada en aquest Parlament, s'ha vist estroncada i l'alegria que ha d'acompanyar a tota festa major s'ha vist traslladada al camp del conflicte, al camp de la problemàtica, al camp de les tensions, cosa que mai hauria de succeir en el que és una festa major tradicional. I espero que ningú dels que intervinguin després entri dintre d'una discussió que podria ser llarga, complicada respecte a què s'entén per tradició, o que es volguessin titllar certes tradicions o certes festes dels nostres pobles de qüestions de més o menys catalanitat, de més o menys amor a la pàtria, perquè Cardona, al llarg de tota la seva història, ha donat llarguíssimes proves d'aquest amor, d'aquesta defensa del nostre país.

I ara que n'hem parlat —i el president Pujol n'ha parlat varies vegades, diguem, de què és el 1714, què ha representat per a Catalunya—, estem parlant d'una vila que, precisament, va ser el darrer bastió a rendir-se dintre del Principat.

Aquesta —aquesta— ciutat s'ha vist ara sotragada per una decisió que —com abans he dit—, jo crec que va ser desencertada, perquè crec que tots hem de tenir clar que si hem d'actuar amb aquesta objectivitat i amb aquest coneixement del territori, no tenim els diputats el do de la infal·libilitat. Els ponents de la Comissió que va elaborar la Llei de protecció dels animals, probablement, desconeixien aquesta realitat del territori; concretament, de Cardona. Probablement —i així ho vull creure—, va ser un oblit en la Llei, un oblit que va deixar que s'elaborés la Llei, que s'anessin consensuant diferents aspectes d'aquesta Llei, però que, en canvi, s'oblidés, quedés fora de la Llei una festa de tan llarga tradició com aquesta que avui estem tractant aquí.

Jo crec que hem de valorar positivament el consens que va portar a l'aprovació per unanimitat d'aquesta Llei aquí al Parlament de Catalunya; crec que, globalment, aquesta Llei és positiva, és bona però —com abans he dit— tot és perfeccionable, tot admet l'error. I creiem sincerament, des del Grup Socialista, que es va cometre un error en el cas del corre-bou de Cardona, perquè, lògicament, els cardonins no entenen que allò que està prohibit a Cardona estigui permès a Barcelona, Figueres o en altres indrets de Catalunya. Si fem una llei aquí, és una llei que ha de ser amb el principi bàsic d'igualtat per a tots els catalans, d'objectivitat, no de prendre decisions que són clars greuges comparatius d'un lloc respecte a l'altre. Això és el que va oblidar la Llei de protecció dels animals. I per què es va fer aquest oblit? Vull dir, aquí, segurament, seria ara llarg d'elucubrar respecte a veure per què la Llei no contempla aquest indret; probablement el no-coneixement, la no-participació d'algun dels diputats coneixedors de totes i cadascuna de les realitats del territori va fer que passés això. De totes maneres, el cert és que, al llarg d'aquests darrers quatre anys, la festa major de Cardona ha passat de ser una festa participativa, alegre, a una festa en la qual sempre es tem que hi puguin haver successos no apropiats, no adequats, no esperats en allò que ha de ser una festa major.

I, de fet, què es va fer aquí? Es va fer una cosa que difícilment la podem acceptar cap diputat o diputada d'aquesta cambra. Es diu que, realment, aquesta Llei és bona, però es reconeix l'error que conté la Llei; s'accepta que, efectivament, el cas de Cardona hauria d'haver estat inclòs en aquesta Llei, però, lluny de rectificar aquest error de forma immediata, i ja en el moment de la discussió i aprovació d'aquesta Llei, es diu: «Bé, està aprovada; per tant, passem el mort a l'alcalde i que s'espavili». L'alcalde, que és qui presideix la festa, ha de ser el qui, després d'una decisió injusta d'aquesta cambra, ha de ser qui decideixi què passa a la festa, qui ha de prendre la decisió respecte al futur o la decisió en el moment mateix de celebrar la festa.

Per tant, aquest error esdevé conflicte i l'alcalde es troba sol, lluny de tenir el Consell Executiu al seu costat, es troba amb constants queixes, amb constants retrets perquè, tot i la incongruència de dir que té raó, se l'obliga a aplicar una Llei que no s'hauria d'haver aprovat en aquests termes. I l'únic ajut, si és que es pot dir ajut, i en comptes que el Consell Executiu, fent ús de les seves prerrogatives, faci fer el compliment de la Llei, el que es fa, simplement, és enviar dos mossos d'esquadra camuflats a Cardona per aixecar acta del que succeeix allà, i prou. Es posen sancions, es fan declaracions, es manifesta —diguem— que l'Ajuntament tampoc hauria de presentar recurs davant els tribunals respecte al que considera una injustícia i, a més a més, ha de sentir-se dir i ha de veure com una altra de les incongruències d'aquesta Llei permet «lidiar» els toros a la plaça... Per tant, tots..., totes les arts que contempla el toreig dels toros, excepte la mort en públic del toro, cosa que vol dir que elsponents d'aquell moment poc coneixien, exactament, què passa quan hi ha un toro «lidiat» a la plaça, ferit, i que, per tant, difícilment és controlable, difícilment se'l pot fer retornar al corral per ser mort en privat. I, de fet, en tenim proves, d'això: l'any 90, l'alcalde va intentar fer complir la Llei, i tots sabem —els que vam estar allà— què va succeir. No va acabar en tragèdia per pura sort o per pur miracle: el toro sortia a les cinc de la tarda a la plaça i se'l va poder reconduir al corral passades les deu de la nit i, per tant, això, havent de suspendre la festa.

Per tant, jo crec que cap dels que estem en ajuntaments, cap dels regidors o alcaldes que compartim també aquesta tasca amb la de diputat, probablement, difícilment hauríem optat per una altra decisió. Els cardonins no entenen aquesta incongruència —diguem—, aquesta decisió que permet una cosa en un lloc i la prohibeix en un altre, i d'aquí ve que, difícilment, jo diria que de forma pràcticament impossible, l'alcalde, davant de quatre mil persones que hi ha a la plaça Major de Cardona, pot prendre cap altra decisió que no la que sigui de prudència, d'evitar mals majors i prendre la decisió que ha pres fins ara, la qual cosa jo crec que recolzo perquè, personalment, he estat al costat de l'alcalde al llarg d'aquests anys d'aplicació de la Llei.

Per tant, jo crec que no ens podem rentar les mans davant d'un problema que, tot i que pot semblar menor perquè afecta una població de poc més de sis mil habitants de Catalunya, per ells és essencial. De què serviria o de què valdria o com podríem justificar que des del Parlament estiguéssim discutint quines tradicions volem preservar, quines no, com les fem modificar, no és acceptable que, per llei, tot i que democràticament, lògicament, es pot fer, però crec que no és acceptable que per una Llei obliguem a canviar..., estronquem una tradició;

deixem que els cardonins decideixin pel seu compte quin és el futur que volen per a la seva festa.

Per tant, crec que hem de resoldre aquest tema. S'ha intentat al llarg d'aquests darrers quatre anys, hem fet múltiples reunions, múltiples discussions, s'havien proposat diferents propostes parlamentàries, hi havia el compromís del Consell Executiu que es buscava o s'intentaria buscar solució... No, això, hem vist que no s'ha complert. Una de les decisions o una de les excuses que posava el director general de Jocs i Espectacles, per la qual s'havien deixat unes poblacions en les quals podien continuar celebrant aquesta tradició, era haver deixat aquelles poblacions en les quals hi havia un nombre important de persones interessades o a mans de les *corridas* de toros, quan es deixa fora la principal població de Catalunya en aquest sentit, amb una clara contradicció entre el que diu el director general de Jocs i Espectacles i el que es va aprovar definitivament.

Lògicament, m'agradaria que aquesta intervenció fos escoltada tant pel president Pujol com pel conseller de Governació, senyor Gomis, perquè creiem que són ells —són ells— els responsables que això fins ara no s'hagi corregit. De totes maneres, som a temps de corregir aquest error; ningú comprendria que acceptem que es va cometre un error o un oblit en la Llei i, en canvi, no siguem capaços de corregir aquest error. Hi som a temps; avui espero que això sigui possible.

I voldria tenir només unes paraules, també, de respecte per totes aquelles entitats, associacions protectores d'animals que van intervenir, van fer arribar les seves propostes al llarg del debat, discussió i elaboració de la Llei de protecció dels animals, amb el respecte que ens mereixen aquestes persones i, tot i que ells ara poden considerar que això pot vulnerar l'esperit de la Llei, crec que això no és així: reconèixer un error és lògic; de vegades també és preferible perdre una batalla per guanyar una guerra. Aquí, Cardona, si això, diguem, s'aprova i es legalitza, estem segurs que ells mateixos aniran prenent les decisions que considerin oportunes per modificar la seva festa major, però no siguem, des d'aquí, els qui amb un vot que per a ells és d'un clar greuge comparatiu, vegin prohibida, vegin fora de la Llei la seva festa major.

Crec que el proper corre-bou, que, a més, és a l'entorn de la Festa nacional de Catalunya, de l'Onze de Setembre, hauria de ser un corre-bou sense tensions, amb tranquil·litat, amb l'alegria que tota festa major d'una vila important com Cardona hauria de tenir, i d'aquí ve que els demani el vot favorable per a aquesta Proposició de Llei que ve a corregir aquest oblit que elsponents de la Llei de protecció dels animals, involuntàriament —ben segur, he de creure—, van cometre i que ara, pràcticament cinc anys després, és el moment que donem pas i portem la tranquil·litat a Cardona i que siguin els cardonins els que prenguin la decisió de veure què fan amb la seva festa.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. Torn en contra? (*Pausa.*) Doncs, passem a la fixació de posició per part dels grups, de menor a major. Pel Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, el Grup Popular va votar afirmativament la Llei de protecció dels animals, no tan sols per la innovació legislativa i l'exemple que aquest Parlament ha donat regulant-la, sinó també perquè el meu Grup veia amb esperança

que, potser, amb aquesta normativa s'evitarien situacions totalment inacceptables i es protegirien eficaçment les espècies animals que tenen el seu hàbitat a Catalunya.

No obstant això, el meu Grup considera que l'eficàcia pràctica d'una llei depèn, en gran mesura, de la seva correcta aplicació i de manera especial de l'acceptació que la societat faci d'aquesta norma legal. I el que és cert és que una llei com aquesta, que regula una matèria que no havia estat mai legislada d'una manera completa, ha suposat en alguns casos una conflictivitat social no prevista i en d'altres algunes llacunes tècniques que sempre és convenient esmenar, i avui tenim l'oportunitat de fer-ho.

Els dies de festa major en honor de la Mare de Déu del Patrocini es celebra des de l'any 1500 a Cardona la festa del corre-bou. Aquesta és, doncs, una festa secular que forma part del patrimoni cultural de Catalunya. L'article 46 de la Constitució disposa que «els poders públics garantiran la conservació i promouran l'enriquiment del patrimoni històric, cultural i artístic dels pobles d'Espanya i dels béns que l'integren, sigui quin sigui el règim jurídic i la seva titularitat».

Per a la celebració d'aquesta festa del corre-bou s'utilitza des de l'any 1500 l'indret anomenat la Fira, espai de dos nivells, limitat per edificis en tres dels seus quatre costats, un dels quals és l'Ajuntament de Cardona, on s'adeqüen algunes dependències com a *toril*. En el paviment de la plaça hi ha construïts forats octogonals —«tronetes», tal com es diuen—, que serveixen per encaixar els pilars i suports específics per instal·lar-hi aquesta plaça, per la qual cosa es pot afirmar que no es tracta d'una plaça portàtil, sinó que té característiques pròpies, essent en part desmuntable, donat que l'apartat 2 de l'article 4 de la Llei 3 de l'any 1988 accepta com a excepció a la prohibició d'usar animals als espectacles, lluites i altres activitats, si a aquests els poden ocasionar sofriment o poden ésser objecte de burles o tractaments antinaturals o bé si pot ferir la sensibilitat de les persones que els contemplen, especificant que resten expressament excloses de la prohibició la festa dels braus en aquelles localitats on, en el moment d'entrar en vigor aquesta Llei, hi hagi places construïdes per a celebrar-hi l'esmentada festa. Donada la singularitat de la plaça de Cardona i la tradició i l'arrelament popular i històric d'aquesta festa, única a Catalunya, cal tractar-la específicament a la Llei.

Tenint en compte que el Grup Popular, el proppassat 26 de maig d'enguany, vàrem entrar a la Mesa del Parlament, també, una proposició de llei de modificació de l'article 4.2, apartat a), de la Llei 3 del 88, del 4 de març, de protecció dels animals, amb la mateixa finalitat de la que avui estem debatent, el Grup Parlamentari Popular anuncia des d'aquesta tribuna el seu vot a favor de la presa en consideració de la Proposició de llei presentada pel Grup parlamentari Socialista.

Res més i moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Díficilment Iniciativa per Catalunya podríem votar en contra d'una proposició amb la qual compartim el títol de la llei, de la Proposició de llei, la modificació de la Llei 3/88, de protecció dels animals. I dic que difícilment podríem votar en contra perquè Iniciativa

per Catalunya, ja el mes d'octubre de 1988, vam presentar una proposta encaminada a analitzar, a través d'una ponència específica —que en dèiem—, de gent experta i de gent institucional, les insuficiències que en la seva curta etapa d'aplicació s'havien detectat i, per tant, a partir de l'anàlisi d'aquestes insuficiències proposar les modificacions oportunes.

Nosaltres, ja en aquells moments, dèiem que hi havia hagut una excessiva rapidesa en la redacció del Projecte de llei, que hi havia hagut —i avui s'ha ratificat per part del ponent socialista— el desconeixement o l'oblit d'algunes de les tradicions que són tan catalanes com altres, encara que tinguin una aplicació més reduïda en l'espai i en el nombre de gent afectada, i perquè també creiem que hi havien incongruències quant al tracte d'alguns espectacles.

Convergència i Unió, a aquesta argumentació nostra, ens va contestar que era innecessari estudiar la modificació de la Llei perquè la Llei estava molt bé, una prova que la Llei estava molt bé era que tots l'havíem votat a favor, que era una llei consensuada i que, en tot cas, només hi havien problemes en la seva aplicació, és a dir, en l'aplicació de la Llei, i que això era responsabilitat del Govern. Per tant, ens deia que era innecessari. És a dir, el consens era l'argument més tret a col·lació pel Grup de Convergència i Unió.

Avui és evident que el consens respecte a la bondat de la Llei no ho és tant i no ho és tant perquè avui estem debatent una proposició de llei de modificació d'aquesta Llei, però n'hi han dues més presentades per dos grups parlamentaris —lògicament de l'oposició— i perquè també hi ha una proposició no de llei, en aquest cas nostra, d'estudiar prèviament les insuficiències de la Llei i després de proposar les modificacions oportunes, en el mateix sentit que vam presentar-la ara fa gairebé quatre anys. Vol dir que la Llei, lògicament, no és perfecta, que tot és..., tota obra dels humans és perfectible i, per tant, potser sigui convenient estudiar aquesta possible modificació.

Ara bé, també vull dir que difícilment se'ns faria o se'ns farà possible votar a favor d'aquesta proposta perquè, encara que puguem entendre i compartir l'argumentació donada pel Grup Socialista, creiem que no es pot reduir, tal com es preten en aquesta Proposició, la modificació de la Llei a resoldre el tema de Cardona. No és l'únic conflicte existent, la situació del municipi de Cardona, quant a si és legal o no és legal —està clar que, d'acord amb la Llei, no és legal— la mort dels bous a la seva plaça.

Creiem que dir que sí a aquesta Proposició es podria entendre com que Iniciativa reduïm la conflictivitat de l'aplicació de la Llei dels animals a això, i en aquests moments hi han altres conflictes vigents quant a aquesta aplicació de la Llei que han posat de manifest altres incongruències, com pot ser algunes qüestions de caça d'aus o algunes qüestions d'esports de tir.

Per tant, creiem que no podem votar a favor d'aquesta Proposició perquè el compromís nostre és anar molt més enllà de reduir, d'acceptar la legalització del corre-bou de Cardona per la via més permissiva. És a dir, per la via d'anar a deixar que, si a molts llocs es maten bous, es pugui fer a un lloc més. Creiem que les tradicions s'han de respectar, però les tradicions també s'han d'anar a intentar modificar suaument, mai per decret, perquè els decrets..., com s'ha vist en aquest cas de Cardona, com s'ha vist en altres casos, la prohibició el que genera és major conflictivitat.

Per tant, creiem que la Llei ha d'anar, previ un estudi profund d'experts, de tècnics, d'institucions, d'ajuntaments, a buscar totes les insuficiències, a mirar quines són les incongruències i a buscar la modificació en el sentit de millorar el grau de protecció dels animals, de les espècies animals, a incrementar el grau de conscienciació ciutadana i, quatre anys després d'aquesta aprovació, a ampliar aquesta Llei de protecció dels animals, que ha estat globalment positiva, però que encara pot ser-ho més.

Per aquestes raons, perquè no volem que se'ns pugui dir després que estem d'acord amb la reducció del tema de la modificació de la Llei de protecció al cas de Cardona, el nostre Grup pensem abstenir-nos en aquesta votació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Senyor president, senyores i senyors diputats, sens dubte, l'article 4 de la Llei de protecció dels animals es configura com un dels articles més conflictius d'aquesta legislatura. En poc més de tres mesos —o en poc menys de tres mesos— ja s'han presentat, per part de tota l'oposició, diferents figures parlamentàries que incideixen sobre aquest punt. Tres d'elles són proposicions de llei i no totes van en el mateix sentit. Per exemple, en el cas d'Esquerra Republicana —que es veurà properament, en un pròxim període de sessions—, nosaltres pensem que..., estem a favor de l'eliminació de les activitats que, lamentablement, són considerades espectacle i que produeixen escarni, sofriment, tractaments antinaturals i, fins i tot, mort dels animals.

Avui, però, prenem en consideració la presentada pel Grup Socialista, que —com ja s'ha expressat anteriorment— té com a objectiu legalitzar el corre-bou de Cardona, però, de fet, no és legalitzar el corre-bou de Cardona el que es busca aquí, ja que això ja està legalitzat i contemplat en l'article 4 de la Llei de protecció dels animals, sinó que el que busca aquesta Proposició de llei és legalitzar la mort als bous del corre-bou de Cardona.

Si aquesta Proposició acabés aprovant-se, el cas català seria inèdit, perquè això no succeeix ni a Espanya, ni a França, ni en els pocs països on encara hi han activitats d'aquest tipus. Al paral·lel de bou que serien les «vaquilles» no està permès ni tan sols en el reglament taurí, que se'ls doni mort.

No deixa de ser curiós, d'altra banda, que es presenti una modificació de llei per legitimar una actitud que s'ha mantingut fins ara fora de la llei. L'Ajuntament de Cardona té interposades sancions per haver infringit la Llei de defensa dels animals i el recurs que varen presentar al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha estat desestimat. És a dir, utilitzant una expressió taurina que de ben segur, pels posicionaments que hi han hagut fins ara, complau tant al Grup Socialista com al Grup Popular, l'Ajuntament de Cardona s'ha saltat la llei «a la torera», i només ha dit que pagaria la multa que se'ls va imposar davant d'aquesta Proposició de llei dels socialistes per facilitar que el corre-bou de Cardona pogués sacrificar els bous. Així doncs, podríem fer un rodolí dient que, mai hi havia hagut tant interès tan poc interessat.

Però més curiós és encara que una de les argumentacions esgrimides pel Grup Socialista sigui la de defensar que el corre-bou de Cardona ha de legalitzar-se perquè l'estructura de la

plaça de braus de Cardona està feta a propòsit per ser instal·lada exclusivament a l'espai públic que ha estat testimoni de la tradició tauròfila de la vila de Cardona, i que la plaça ja estava construïda, encara que sigui desmuntable, per celebrar-hi dita festa. És a dir, que aquesta Proposició de llei intenta legalitzar el sacrifici dels bous d'un corre-bou que no tan sols es fa amb illegalitat, sinó que a més a més s'utilitzen aspectes col·laterals que s'escapoleixen del veritable debat que hi ha darrere de l'article 4 del capítol I de la Llei de protecció dels animals.

Tot i això, nosaltres votarem a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de modificació de llei, perquè considerem (*remor de veus*)... —no s'esverin, un moment (*rialles*)—, perquè considerem que és un dret de tots els grups parlamentaris poder defensar i sotmetre a votació les seves propostes i que aquesta actitud no fa altra cosa que aprofundir la democràcia. Totes les propostes, per més allunyades que estiguin de les idees pròpies de cadascú o del propi grup parlamentari, han d'arribar al Ple per ser votades, i pensem que això enriqueix el debat i fins i tot estimula les neurones, que ho trobem molt positiu. No interferirem, doncs, en el debat que posa sobre la taula el Grup Socialista, però anunciem ja des d'ara que, si aquesta Proposició de llei arribés al Ple per ser votada, el Grup Parlamentari d'Esquerra hi votaria en contra, i això seria així perquè des de la primera legislatura Esquerra Republicana de Catalunya s'ha manifestat repetidament a favor de la defensa i protecció dels animals, i ara ho tornarem a fer. Sobretot després d'haver esvaït el dilema entre tradició i dret dels animals —i sovint ens trobem amb grups parlamentaris que a vegades defensen la tradició en aspectes col·laterals i s'obliden de defensar la tradició catalana en els seus aspectes més essencials—, com deia, entre el dilema de tradició i dels drets dels animals que durant algun temps havia produït una certa indefinició entre sectors diversos, entre els quals es trobava el nostre.

No considerem que els valors que van associats amb el maltractament dels animals siguin valors a mantenir. Nosaltres estem a favor del dret dels animals i presentarem al llarg d'aquesta legislatura —i esperem que conjuntament amb diverses diputades i diputats—, tot un seguit d'iniciatives parlamentàries que tindran com a denominador comú aquest concepte. No ens sembla ni necessari ni positiu que la gent es diverteixi maltractant un altre ser viu, ni tot el que hi ha de supremacia de l'espècie humana per sobre d'altres espècies, en aquest tipus d'esdeveniments gratuïts.

Nosaltres compartim, però, l'opinió expressada per una regidora de l'Ajuntament de Cardona en un programa de televisió que es va emetre no fa gaire. En aquest programa... —és a dir, aquesta regidora estava a favor que es poguessin matar els bous a Cardona, cosa que, òbviament, no compartim—, va establir un greuge comparatiu en el sentit que, segons la legislació vigent a Catalunya, un brau es pot matar en funció de si una plaça és estable o no, que no implica ni cap criteri moral ni cap criteri ideològic, i afirmava que, si la Llei de protecció dels animals es modifiqués en el sentit de prohibir la mort de braus i bous arreu, l'Ajuntament de Cardona no presentaria la problemàtica de la qual avui estem parlant.

Nosaltres compartim i aplaudim aquesta actitud, i ja anunciem que la Proposició de llei que Esquerra ha presentat al Parlament va justament en aquest sentit, és a dir, en el de prohibir la mort de bous i braus tant a les places estables com a les que

no ho són, perquè fer de la mort un espectacle ens sembla una salvatjada.

Senyors diputats, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des de l'any 88, senyor president, senyores i senyors diputats, han passat uns quants anys: era el mes de març, i aprovàvem per unanimitat —unanimitat de la cambra vol dir amb els vots favorables d'Iniciativa, amb els vots favorables del Grup Socialista, amb els vots favorables, unànimes, d'Esquerra Republicana, amb els del Grup Popular i amb els de Convergència i Unió— la Llei de protecció dels animals...

El Sr. PRESIDENT: I el CDS.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Perdó, el CDS em sembla que ja estava al Grup Mixt. (*Rialles.*) Però, vaja, en tot cas del CDS, i en tot cas... Perdó, hi havia en aquell moment Grup Mixt; hi havia Grup Mixt, segur: en tot cas, també amb el vot favorable del Grup Mixt. La Llei de protecció dels animals era una llei innovadora, una llei important, una llei que marcava una fita històrica a la legislació estatal, fins i tot, la primera llei de protecció dels animals a l'Estat espanyol, i se'n va aprovar un article 4, que és el que ara estem discutint.

I l'article 4... No es preocupin, senyores i senyors diputats, perquè d'aquells ponents, d'aquells gloriosos —entre cometes— ponents, i alguns molt respectables, i grans amics tots ells, en aquesta cambra en aquests moments només hi quedo jo. El molt honorable president Heribert Barrera no és diputat (*remor de veus*) —el molt honorable president Heribert Barrera no és diputat en aquests moments, va ser ponent de la Llei de protecció dels animals—; i el redactor de l'article 4 (*remor de veus*) —ara en parlaré—, el diputat senyor Maties Vives —crec recordar—, parlamentari no pas a menystenir; el diputat..., jo pensava que era el senyor Simó Pujol, però m'ha rectificat i m'ha dit que era el diputat Jaume Veray, pel Grup Popular, i el diputat del Grup Mixt no el recordo, ara (*rialles*), però bé, en tot cas... (*remor de veus*), en Garriga!, en Garriga, exactament. (*Pausa.*) Perdó: i del Grup Socialista, l'home de les terres de Lleida, en aquells moments, el diputat Pere Ayguadé, que era, doncs, un pes important en el Grup Socialista (*rialles*). I, parlant de pes, el diputat de Convergència i Unió era jo mateix (*rialles*). Vol dir que no eren quatre diputadets qualssevol... (*remor de veus i rialles*) —amb l'excepció de la mèva humil persona—, no eren quatre diputadets agafats allò recents, sortits de l'escó. I, mirin, vam redactar un article 4, i volen que els expliqui la història de l'article 4? Volen que els expliqui d'una vegada la història de l'article 4?, i així ho podran sentir les nostres senyores i senyors diputats i també els il·lustres representants dels públic que ens acompanya.

L'article 4 va néixer d'una transacció, com tota la llei —per això les lleis surten per unanimitat, no per casualitat—, i hi surten reproduïdes, senyores i senyors diputats, exactament —excepte algunes excepcions que diré— les mateixes posicions que l'any 88, exactament les mateixes. I les raons per les quals es va redactar l'article 4 l'any 88 són exactament les mateixes que s'han posat avui —excepte una exòtica intervenció del diputat senyor Gimeno, exactament les mateixes: el Grup Popular pre-

tenia cap tipus de limitació en el tema de la festa de braus; també —encara que no amb tanta contundència— ho volia el senyor Pere Ayguadé; el senyor Heribert Barrera pretenia portar sobiranament amb una esmena, a aquesta cambra, la disposició de la prohibició dels toros a Catalunya; i nosaltres vam pensar que aquella discussió era dolenta. I, permetin-m'ho —i aquí no comprometo Convergència i Unió—, segueixo pensant el mateix.

No em facin definir si els toros són bons o dolents: el que sí que tinc clar, políticament —i parlo en primera persona del singular—, és que si algun dia s'ha de suprimir la festa de braus no ha de ser des del Parlament de Catalunya, mentre estiguem en una cosa que es diu Estat espanyol, amb una constitució i amb un estatut que hem votat. Crec que és un error polític. I això que considerava l'any 88 ho segueixo considerant ara.

I no em parlin de les tradicions. Senyor Roma, no li parlaré de tradicions catalanes o no catalanes, però no em sacralitzi les tradicions. A l'any 1500, a l'any 1500, quan es va fer la primera festa a Cardona... Que, per cert —permeti'm que el rectifiqui, perquè després d'aquell error de l'any 88, error a mitges, jo també m'ho he estudiat—, ni és una *corrida* de toros sencera, perquè no té totes les parts de les «lídies» —per exemple, la *suerte de varas* no la té—, ni la *corrida* de toros va ser anterior al corre-bou: la *corrida* de toros és molt posterior, és partir de la dictadura de Primo de Rivera, etcètera, o sigui que molt abans només hi ha havia el corre-bou. Però..., bé, molt abans de l'any 1500, de la primera festa, també era una tradició popular catalana, absolutament arrelada al poble, el *ius trinoctium*. (*Remor de veus.*) Home, no, és clar..., és a dir, el dret de cuixa. (*Rialles i remor de veus.*) No, no, perdoni, perdoni, era una tradició popular claríssima: els senyors feudals tenien el dret consentit pels serfs de la gleba de passar les tres primeres nits amb la donzella que es casava. El *ius trinoctium* era una tradició arrelada a Catalunya que va continuar durant molts anys, i pel fet que fos catalana i fos tradició, doncs, em sembla que no hi ha cap discussió que les tradicions poden canviar.

I no passa res, i no passa res, senyor Roma, si la tradició de Cardona es modifica i en comptes de la salvatjada de matar un animal en una plaça que no té les garanties d'una *corrida* de braus, que no té la infermeria, que no té exactament totes les característiques que comporta tenir una festa ben organitzada, —almenys, almenys—, si es canvia, no passa absolutament res. I la tradició, una tradició que pot ser qualificada per molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya com a bèstia i salvatge, si es canvia no passa res.

Què passa, a l'entendre nostre? Que les lleis no poden anar ni cinquanta anys endavant ni cinquanta endarrere dels fets. I què vam fer, amb la Llei de protecció dels animals? Abans de discutir en el Ple d'aquesta cambra el que per un greu error polític... Respectable error polític, al qual nosaltres ens oposarem, i no amb boca petita, amb boca ben ampla: és un error polític discutir a Catalunya, en aquest Parlament, «toros sí, toros no»; deixem tranquil·lament que sigui la societat la que faci el seu camí. I quin és el camí que ha fet la societat amb les places de toros? Doncs, miri, de vint-i-cinc que n'hi havien a Catalunya, en quedaven nou, en la Llei de protecció dels animals, i ara només en queden quatre —si vol, les dic. Per què? Perquè, si no fos pels turistes, ja no en quedarien, gairebé, de toros, a Barcelona. Deixi que la societat faci el que vulgui. I què vol fer, l'Administració? Aquest Parlament ha de conduir la voluntat del poble

de Catalunya. Quina és la voluntat? Una voluntat restrictiva, una voluntat restrictiva. I això és el que va fer la Llei de protecció dels animals, prohibir la construcció de noves places de toros en el futur, i deixar simplement que es decidís l'extinció o no. No vulguem forçar més.

I tornem al tema de Cardona. L'any 89 vam ser a temps d'arreglar aquest conflicte i vam dir: «Fem una excepció, perquè hi ha hagut un problema», i vam presentar una proposició no de llei pràcticament igual que la d'ara, signada per tots els grups, excepte Iniciativa per Catalunya, signada també per Esquerra Republicana, signada pel Grup Socialista, signada per Convergència i Unió, signada pel Grup Popular..., de Grup Mixt no n'hi havia..., sí, també n'hi havia (*remor de veus*) —la tinc aquí, l'original, me l'ha passat el meu company, senyor Padrós, que se'n va cuidar en aquell moment. I en aquell moment es podia arreglar el problema, haguera sigut possible fer l'excepció. Per això em sorprenia i per això qualificava d'exòtica la seva actitud, perquè no es correspon ni amb la llei ni amb llavors, que no va firmar. No em faci el tir per elevació que hem de fer una reunió d'antropòlegs per veure què fem. També podem fer-ho, però el tema és molt concret i puntual.

I em dirigeixo ara al company Portabella, del Grup d'Esquerra Republicana: no em digui que ara acceptem a tràmit la llei i després direm si votem «sí» o votem «no»; votem «no» directament.

El tema que es pregunta és si declarem per excepció la plaça de toros de Cardona com a plaça estable, sí o no. I sabem tots perfectament que no ho és, de plaça estable. I no ho dic jo, ho diu el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya quan ha fotut una rebotada important a l'Ajuntament de Cardona, amb totes les sancions que no ha complert. Una rebotada de categoria (*remor de veus*). No és ni plaça estable ni ho serà. Ara, podem fer una excepció, tenim dret a fer-la. Tenim dret a fer-la si hi ha la unanimitat del Parlament de Catalunya que va donar... —perdó, senyor president, acabo de seguida—, la mateixa unanimitat que va propiciar l'article 4, demano, demanem que sigui la que pugui esmenar aquest punt que volem fer l'excepció.

I em sembla que és just de demanar-ho, i qui va modificar l'article 4, qui va fer l'article 4 el pot modificar, no un Grup concret. Per això nosaltres demanem la unanimitat i en això, en aquell moment hi era possible. Què ha succeït? Ha succeït que algun Grup no ha volgut signar i han succeït unes actituds no correctes per part de l'Ajuntament afectat. No es pot dir, no es pot dir en absolut que la Generalitat no hagi aplicat la llei, la Generalitat no tenia altre remei i els seu director general del Joc no tenia altre remei que aplicar la llei, la llei d'aquest Parlament. I les actituds absolutament hostils de no satisfer..., i algunes actituds recentment, abans d'aquest Ple, dient si Felip V torna o no torna a Catalunya, referint-se a la Proposició no de llei que presentava el Grup Socialista, no ajuden en absolut, no ajuden en absolut a canviar l'actitud.

Per tant, la mateixa unanimitat que va promulgar la Llei és la mateixa unanimitat que nosaltres demanem, fins que aquesta no hi sigui —i a discutir-ho hi estem totalment disposats, com ho érem l'any 88, com ho vam ser l'any 89 signant la Proposició de llei, com ho seguim sent ara—, estarem d'acord a modificar-ho; mentrestant, nosaltres ens oposarem a un consens que va propiciar en aquella època i que no el volem trencar unilateralment.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. (*El Sr. Roma demana per parlar.*) El senyor Roma, per què demana la paraula?

El Sr. ROMA: Per contradiccions, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Un minut.

El Sr. ROMA: Gràcies, senyor president. En primer lloc, no més aclarir —en aquest cas, al Grup d'Esquerra Republicana— que no és igual el bou al públic o el bou de mort, els que s'utilitzen a la festa major de Cardona. Ho dic per precisar que no és el mateix tipus d'animal el que surt per al públic que per a mort.

Quant a la intervenció del senyor Jaume Camps, home, dir: primer «sacralitzar tradicions», en absolut. Precisament nosaltres el que diem és que el que no volem és que el que sigui tradició a Figueres o Barcelona resulta que no pot ser tradició a Cardona. Escolti, això no té cap mena de lògica.

Quant al fet que Cardona no té les degudes condicions de celebració del corre-bou, que no hi ha infermeria, això, escolti, hi ha una unitat de vigilància intensiva, la millor que hi ha a Catalunya, que té la Creu Roja, està permanentment amb cirurgians allà disposats per a qualsevol intervenció. Per tant, molt millor que el 90% de les places de braus que hi puguin haver a tot Espanya.

Quant a la Proposició no de llei, i, en tot cas, en aquest cas defenso la posició a què pugui optar Iniciativa per Catalunya, es va signar una Proposició no de llei, però hauria de recordar, senyor Camps, que els mateixos serveis jurídics de la cambra, a part dels nostres serveis jurídics, van dir que no es podia interpretar la llei per mitjà d'una Proposició no de llei i que, per tant, havíem de fer una Proposició de llei modificant l'article 4.2, perquè realment es pogués legalitzar el corre-bou de Cardona, cosa que fem avui mateix.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma... (*El Sr. Padrós demana per parlar. Remor de veus i rialles.*) A veure, el senyor Padrós, per què demana la paraula?

El Sr. PADRÓS: Senyor president, per al·lusions, respecte a aquesta Proposició no de llei a què el senyor Camps ha fet referència i que el senyor Roma ha mencionat...

El Sr. PRESIDENT: Amb mig minut en té prou.

El Sr. PADRÓS: Bé, només per dir que no es va presentar, senyor Roma, no per aquestes raons jurídiques, sinó perquè només hi va haver un Grup de la cambra que es va negar a signar la Proposició no de llei —que nosaltres estàvem disposats a presentar, tal com ha dit el senyor Camps, si hi havia unanimitat de la cambra—, i aquest Grup era el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. (*El Sr. Portabella demana per parlar.*) El senyor Portabella, per què em demana la paraula? (*Remor de veus.*)

El Sr. PORTABELLA: Per contradiccions (*rialles*).

El Sr. PRESIDENT: Breument, eh?, no es dediqui...

El Sr. PORTABELLA: No, no, no, molt breu, molt breu...

El Sr. PRESIDENT: No imiti els que aprofiten el torn de contradicció per fer noves alegacions. (*Remor de veus.*)

El Sr. PORTABELLA: No, no, només és per dir al senyor Camps que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana *sempre* ha estat a favor de prendre en consideració totes les proposicions de llei que han entrat al Parlament i que, d'altra banda,

crec que hem deixat ben clar quina és la nostra posició davant d'aquest tema.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies..., gràcies, senyor Portabella. (*El Sr. Gimeno demana per parlar.*) El senyor Gimeno sembla que no es considera exòtic, oi? (*Rialles.*) Doncs, té la paraula.

El Sr. GIMENO: Exactament, senyor president. Jo crec que avui abusa el senyor Camps de l'exotisme, però és per dir-li que Iniciativa per Catalunya no hem utilitzat una posició exòtica, sinó, en tot cas, coherent. Hem estat coherents avui amb el que vam ser l'octubre del 88. Vam dir: «Estudiem la possibilitat de modificar com i quan i de quina manera i després presentem la modificació puntual o no puntual». Des del Govern de Convergència, des del Grup majoritari, se'ns va dir que no, que no hi havia problema de modificació de la llei, era aplicació de la llei, i l'aplicació correspon a l'Executiu, i després l'únic que vam fer va ser fer cas a les manifestacions fetes pel Grup de la majoria. Per tant, seguim sent coherents amb el que vam fer l'octubre del 88.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. (*La Sra. Martí i Conill demana per parlar.*) La senyora Martí per què demana la paraula?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor president, perquè entenc que el senyor Camps ha fet tres al·lusions que crec que poden ser ofensives per a alguns membres de la cambra.

El Sr. PRESIDENT: A qui ha al·ludit? A vostè em sembla que no, eh? (*Remor de veus.*)

La Sra. MARTÍ I CONILL: No, però a les dones diputades sí, i als «diputadets» i tal... Miri, són...

El Sr. PRESIDENT: És clar, escolti'm... (*Remor de veus.*)

La Sra. MARTÍ I CONILL: Molt breu, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Són figures retòriques que les senyores diputades i els senyors diputats... (*Fora remor de veus.*)

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor president, el dret de cuixa no és una figura retòrica, i el senyor Camps l'ha fet servir en una llei que s'està discutint del tema d'animals i ha barrejat aquí animals i dones, i crec que no és un tema adequat i mereix una clarificació! (*Remor de veus i rialles.*)

Seré molt breu, senyor president... (*Remor de veus.*) Que ho retiri, ja ho sé...

Senyor president, tres puntualitzacions molt curtes. Una, ha parlat de «diputadets»: jo crec que aquesta frase l'ha de retirar, perquè aquí hi ha diputats i diputades, a la cambra, no hi han «diputadets».

En segon...

El Sr. PRESIDENT: Passi a la segona...

La Sra. MARTÍ I CONILL: En segon lloc, ha fet una al·lusió a la qüestió del dret de cuixa —ho repeteixo—, barrejat amb un tema d'una llei d'animals, i fer comparances entre drets d'animals i drets de persones, en aquest cas dones, és molt inadequat. (*Remor de veus.*) I això és un retrocés històric, perquè era Plató qui va dir que les dones no tenien ànima; per tant, hem retrocedit en la història. Crec que és poc adequat i fora de lloc i, per tant, crec que ha de retirar això.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passi al tercer punt.

La Sra. MARTÍ I CONILL: I el tercer punt és una al·lusió que ha fet, que, això, crec que seria d'interès una clarificació, perquè ha dit una frase... «Mentre estem en un Estat espanyol»: és que el senyor Camps algun dia pensa sortir d'aquest Estat es-

panyol? Potser hauria de clarificar-ho ell, o el seu Grup. (*Fortes rialles.*)

Moltes gràcies, senyor president.

(*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. Silenci... Sembla que és inevitable donar la paraula al senyor Camps. (*Remor de veus.*) Silenci!

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor president. En primer lloc, retiro la paraula «exòtica», que els hagi pogut molestar: les posicions de cada grup parlamentari, en totes les votacions, per mi són sempre respectables, i en qualsevol cosa que l'he pogut ofendre, senyor Gimeno, jo ho retiro. (*Remor de veus.*)

En segon punt, el que es va votar, el que es va presentar o intentar presentar el 28 de juny del 89 deia el següent: «El Parlament de Catalunya declara que la festa de braus del corre-bou de la festa major de Cardona, que se celebra en l'espai habilitat de la plaça de toros, construïda cada any des de temps immemorial, en el lloc tradicional anomenat La Fira, està inclosa a aquests sols efectes entre les excepcions previstes a l'article 4.2.a de la Llei 3/1988, de protecció dels animals». És a dir, es tractava de fer una excepció a aquest..., la formulació de l'any 89 és molt similar a la que presenten vostès; per tant, era una cosa semblant.

Quan jo em referia, senyor Portabella, em referia que... Home, el torn d'admissió, per entendre'ns, el posicionament sobre l'admissió a tràmit o no d'una proposició de llei, equival una miqueta a l'esmena a la totalitat. Si vostè està en contra d'això, és lògic, home, si està en contra..., com que és un sol punt i hi està en contra, sembla lògic, coherentment, votar que no a l'admissió, perquè és l'esmena a la totalitat. Però, bé, en tot cas, perdoni, el mateix que he dit per al senyor Gimeno serveix per a vostè: retiro qualsevol paraula que l'he pogut ofendre perquè no estava en el meu intent, en absolut, i qualsevol vot, del Grup que sigui, per mi té tots els meus respectes.

Finalment, pel que fa a la senyora Rosa Martí, a la primera qüestió i a la tercera, és a dir, al de «diputadets» i a l'«Estat espanyol», no li contestaré, perquè crec que no val la pena (*remor de veus*). En canvi, sí que contestaré, sí que contestaré, a la segona. En cap moment jo he parlat en to despectiu d'una cosa que per a mi és seriosa i important —i no frivolitzo en absolut—, que és el tema a què vostè al·ludia: quan jo em referia al *ius tri-noctium* em referia a una comparació entre tradicions, en cap cas a un masclisme absolutament inacceptable. I jo deia que per molt catalana i per molt arrelada que fos aquesta tradició, com aquelles altres que són reminiscències del dret romà, que troben fins i tot una certa compilació legislativa en el *Recognoverunt proceres*, precisament, ni en aquests casos les tradicions són inamovibles. I això volia dir que les tradicions seculares són revisables i no són un dogma absolutament intocable, i que les tradicions es poden modificar perquè les tradicions són diferents, desapareixen, moren, en neixen de noves... En cap cas —jo crec que vostè ho sap— feia al·lusió a una bestiesa com aquesta (*remor de veus*). Per tant, amb això crec que és prou.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps.

Passem a la votació de la presa en consideració. Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els i les que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de l'esmentada Proposició de llei ha quedat rebutjada per 41 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions.

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudis sobre el futur de la pagesia a Catalunya, presentada pels grups parlamentaris d'Iniciativa i Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per presentar la Proposta, el senyor Gimeno. (*Remor de veus.*) Silenci! (*Persisteix la remor de veus.*) Espera, espera... (*Pausa.*) Pot començar.

Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi sobre el futur de la pagesia a Catalunya

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ara fa pràcticament un mes que vam celebrar aquí un debat general sobre la situació de la pagesia a Catalunya. Potser podria semblar innecessari en aquests moments defensar la creació d'una comissió d'estudi sobre el futur de la pagesia, però des de les pròpies manifestacions del conseller, que en la seva intervenció inicial el primer dia plantejava la situació d'incertesa i inquietud del sector agrari català, i la preocupació que aquest fet comporta per al Govern... I ens afegia, en aquell plantejament, que el problema de la pagesia catalana té altres dimensions, entre les quals ell mateix anomenava la internacionalització de la situació agrària i la disminució progressiva de la població al món rural, especialment en aquelles àrees de muntanya i allí on els rendiments són molt baixos. A pesar que la intervenció del conseller va ser moderada, però, no obstant, realista, a pesar de les intervencions dels diversos grups parlamentaris, pensem, des d'Iniciativa, que el debat i les seves resolucions van deixar un mal sabor de boca al món agrari.

I el van deixar per una sèrie de raons que es van explicitar en aquells tres dies de debat. Primera, perquè no es va promoure, des del Grup majoritari, el consens, l'aproximació de posicions, la síntesi de moltes de les propostes, que en el moment de presentar les propostes de resolució conseqüència del debat n'hi havia moltes que eren semblants, entre els diversos grups, i en canvi no hi va haver aquesta —com he dit— mínima aproximació de postures, que en una aplicació estricta del Reglament era difícilment possible, però amb una voluntat des dels portaveus, o des dels representants dels diversos grups, era perfectament factible. Va semblar més que, en finalitzar el debat, hi havia més el compliment d'un tràmit de compromís per part del Grup majoritari —recordem que el conseller ens va manifestar que el debat havia estat demanat, a part de per alguns grups parlamentaris, entre els quals el propi d'Iniciativa per Catalunya, pel mateix president del Govern català, i llavors s'intentava quedar bé, vull dir «ja s'ha parlat al Parlament de pagesos, per tant ja tenim aquest tema una mica més dominat»— que la sensació que feia falta un esforç real per debatre la problemàtica del món rural català i per intentar treure'n solucions. No hi havia la percepció que això s'hagués aconseguit.

Les respostes gasives del conseller en el debat del segon dia; la mateixa distorsió el segon dia, el 28 de maig, que ocasionava la vaga que en aquells moments hi havia convocada, i que va portar, per una banda, la no-presència d'algun grup i l'acapara-

ment de l'atenció informativa dels mitjans de comunicació de cara a altres aspectes que no el mateix debat de política agrària; la manca d'oferta de diàleg pel Grup majoritari i l'actitud de Convergència en el debat i aprovació subsegüent de les propostes... Va significar tot plegat una sensació de frustrar les escasses esperances dels pagesos —ja sigui dels organitzats sindicalment, alguns dels quals ens van acompanyar en el debat, i fins i tot dels no organitzats, dels pagesos que escolten les notícies, que veuen la televisió, i que en van traure —i ho he pogut constatar personalment— la sensació que van venir aquí a passar el temps, però no a buscar una solució a la seva greu situació.

Per això pensem, els grups signants d'aquesta Proposició, que segueix tenint plena vigència la creació, aquí, en aquest Parlament, d'una comissió d'estudi sobre el futur de la pagesia, pensem que no s'acaba el problema aprovant unes resolucions. Hi ha concretament vint-i-vuit resolucions, entre les quals me'n permeto recordar algunes, com la de reconversió i reestructuració de les cooperatives, com la d'estudiar i proposar mesures concretes de cara a la reforma, a la segona fase de la reforma de la PAC dirigida a productes mediterranis, a facilitar accés a crèdits i ajuts als pagesos per a poder modernitzar les seves explotacions, a planificar la formació i la informació als pagesos, a dissenyar el Pla integrat de desenvolupament rural, dirigit a aquelles comarques amb menys recursos, més perifèriques i amb majors dificultats econòmiques, o la no menyspreable necessitat d'articular la representativitat del sector, és a dir, la de buscar interlocutors vàlids entre l'Administració i el sector...

Per això creiem que tots aquests temes que estan aprovats en aquesta cambra... —no tots per unanimitat, com hauria estat el desig, però sí, lògicament, per majoria—, cal garantir l'aplicació de totes aquestes mesures, així com cal procurar donar un esforç notable a la resolució de la problemàtica de la pagesia. I per això creiem que és convenient, de totes totes, fer-ho buscant la corresponsabilitat de les forces polítiques que estem aquí, no deixar-ho en mans, únicament i exclusivament, del Govern de Convergència i Unió.

Creiem que tots els grups polítics hi hem de posar la nostra dosi de corresponsabilitat, però també —i aprofitant la figura de comissió d'estudi, que possibilita el fet de la participació d'organitzacions sindicals, o d'organitzacions professionals del sector agrari, en aquest cas, o la presència de tècnics qualificats, que poden ser consensuats per aquesta cambra, pels diputats que formarem part d'aquesta comissió d'estudi— creiem, en definitiva, que crear aquesta comissió significaria tornar a demostrar que, a pesar de les circumstàncies que van envoltar el debat de política general, hi ha la voluntat de tots els grups polítics d'aquesta cambra catalana de donar-li una solució o d'estudiar seriosament les propostes de solució a la greu, a la incerta..., a la inquietud que avui plana sobre el sector agrari català.

Amb aquesta confiança, que cal treballar i que des dels grups polítics d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa, signants d'aquesta proposta, creiem que és una possibilitat d'avançar en aquest sentit, esperem el vot favorable de la unanimitat d'aquesta cambra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Si no se sol·licita torn en contra, passem al torn de posicionaments, també pel temps de deu minuts: pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Llorens.

El Sr. LLORENS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per anunciar, en primer lloc, que la iniciativa d'Iniciativa tindrà el suport del Grup Popular, que tinc l'honor de representar en aquests moments, per les raons que comentaré a continuació.

Són diverses. Moltes les ha dit vostè, senyor Gimeno, algunes potser no, però jo crec que totes són complementàries i sumen per considerar absolutament adient i necessari —nosaltres ho considerem absolutament necessari— formar aquesta comissió de seguiment, aquesta comissió d'estudi. Per diverses raons.

Ara tenim el Pla de convergència —el Pla de convergència dels socialistes..., bé, el Pla de convergència socialista—, que resulta que no diu res d'agricultura, no diu res del sector agrari —se l'han oblidat—, ni del sector industrial. Crec que és important que el Parlament de Catalunya tingui coneixença si al final s'inclourà dintre del Pla de convergència, el sector agrari, les condicions... Ara veiem que el que es va firmar a Maastricht, doncs, a Lisboa ja no és el que semblava.

Ara hi ha, a més, l'aplicació del Reial decret 1887, on es contempla la participació de les comunitats autònomes en els projectes cofinançats per la Comunitat Econòmica Europea; és a dir, ja no podem traslladar totes les responsabilitats al Govern central. Les comunitats autònomes poden participar en aquests projectes cofinançats per la Comunitat Econòmica Europea. Amb una condició: hi han de posar la meitat, i l'altra meitat la posa la Comunitat Econòmica Europea. És un negoci rodó, un negoci rodó per als nostres pagesos; el que passa és que fins ara no han arribat, doncs, per la senzilla raó que el Govern espanyol no ha posat la meitat dels fons necessaris.

I després ens trobem també amb una sentència recent del Tribunal Constitucional, on es contempen les transferències del Senpa, del que estava fent el Senpa per aquí, per la comunitat autònoma.

Vull dir que hi ha una sèrie de processos que estan renovant-se i que estan actualitzant-se contínuament i que fan molt convenient, prescindint de qualsevol altre tipus de consideracions, constituir aquesta comissió d'estudi que avui proposen els grups d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Després, també, hi ha una altra qüestió, que també l'ha comentat el molt il·lustre representant d'Iniciativa: és el compliment de les més de cent propostes de resolució del debat, a instància del Partit Popular, que es va celebrar en aquesta cambra convocat per qui ho podia fer, que és el Grup majoritari de la cambra. I vostès, senyors de la majoria absoluta, van fer unes quantes coses, van aprovar..., hi van haver unes propostes d'unanimitat, dues per cada grup. Citem les que van acceptar per part del Grup Popular, que van acceptar que les nostres fruites i verdures poguessin circular lliurement de l'any 93 a l'any 96 —perquè és absolutament injust i no s'explica que l'únic que no sigui comunitari des de l'any 93 siguin les nostres fruites i les nostres verdures, quan precisament ja ho seran les marroquines—, i després es va demanar també, per acord de tots els grups de la cambra, organització comuna de mercats —i suposo que ja saben el que vol dir, les senyories aquí presents— per a la fruita seca, organització comuna de mercats, sobretot tenint en compte que la Comunitat Econòmica Europea és deficitària en aquest tipus de productes.

I després es van rebutjar quasi totes les propostes que van presentar la majoria dels grups. Amb petites excepcions, tots

ens vam posar d'acord: una vegada posats d'acord en la diagnosi de quins eren els problemes que tenia el sector agrari, quines eren les solucions? Jo, en aquests moments, se'm faria difícil trobar algunes diferències entre els diferents grups polítics que estem a l'oposició —jo crec que en aquells moments va «primar» la situació angoixant del sector agrari català, que necessita solucions. Bé, es van rebutjar amb l'argument que va donar el portaveu de Convergència, del Grup majoritari, aquí a la cambra, que les van rebutjar perquè eren pràcticament les mateixes que les que substituïa el Grup majoritari... Bé, és un pintoresc argument de demostrar la coincidència.

Nosaltres, que demostrem les coincidències d'unes altres maneres, carregats de bona fe, vam acceptar la transformació, la traducció al llenguatge de la majoria, de les propostes que nosaltres presentàvem. Jo no tinc temps, ni els voldria aclaparar a tots vostès, de quines eren aquestes propostes, però per exemple nosaltres dèiem: «Escolti, els pagesos, per competir a Europa, necessiten préstecs a interessos no superiors al 6%, amb una societat de garanties de la Generalitat que no els calgui demanar hipoteques», i això va ser substituït, transformat, traduït, per una proposta que deia: «Millorarem la competitivitat financera de les nostres explotacions». Bé, els pagesos no sé si ho entendran. Temps al temps: potser volem dir tots el mateix —hi haurà ocasió de recordar-ho: aquesta comissió ha de servir per a això.

Nosaltres dèiem: «S'han de fixar els terminis als regs, s'han de subvencionar íntegrament les conduccions principals i secundàries, si volem millorar la productivitat del nostre sector agrari, que ara ha de competir a la Comunitat Econòmica Europea», i la transformació i traducció d'aquesta proposta és: «Continuarem l'actual política de transformació de regadius», que vol dir que els pagesos han de continuar pagant el 30% de les conduccions. I no les poden pagar per una aigua que no es creuen que arribarà, perquè aquesta aigua està promesa de campanya en campanya, de fa vuit o deu anys, a la Segarra, Garrigues... Bé, ara han d'avançar el 30% sobre aquestes coses.

Nosaltres som menys originals, nosaltres vam fer un exercici de fe i d'esperança —la caritat la fan els pagesos: estan suportant la crisi de la resta de sectors de la societat—, i vam dir: «Ens abstenim perquè els volem donar un vot de confiança». I ara tenim, amb aquesta Comissió, l'oportunitat de comprovar la sinceritat dels seus propòsits, perquè almenys els hem de concedir el benefici del dubte: veurem si hi ha concreció, a veure què vol dir això de «la millora competitiva financera de les explotacions». Perquè a mi els pagesos em paren i em diuen: «Això, què vol dir, que accepten el 6% o no?» Bé, ja ho veurem; jo, en aquests moments, no estic en condicions d'assegurar-ho. Quins mitjans hi ha per executar tot això? Bé, veurem al final si hi ha un grau de coincidència, tal i com es va dir l'altre dia. De moment es confirma l'escepticisme.

L'altre dia, després del Ple, hi va haver una... —el senyor portaveu del Grup Socialista no somriu perquè, és clar, l'escepticisme indueix a la malenconia, però bé...—, l'altre dia, a la Comissió d'Agricultura, la primera que vam tenir, vam fer unes propostes concretes com a conseqüència. Vam dir: «L'estimació objectiva singular simplificada» —el nou sistema de càlcul— «suposa un increment de la pressió fiscal en un moment especialment inoportú per al sector agrari». I fins i tot vam trobar la comprensió del Grup Socialista, i no la de Convergència, quan era una resolució que depenia del Govern central. Ja sabem que

les relacions són excel·lents allí, però bé, almenys aquí vam trobar aquesta comprensió.

Ens vam trobar que demanàvem la compareixença —permetin-me que faci un exercici de sinceritat— del president de la Confraria dels Pescadors —perquè jo crec que no ens en preocupem, de la pesca, que està patint les conseqüències de la integració a la Comunitat Econòmica Europea i no ens en preocupem, i no n'estem prou assabentats—; penso que demanar la compareixença, com la va demanar el Grup d'Esquerra Republicana, doncs, era convenient, i també era convenient acceptar la presència dels representants d'uns sindicats agraris, no solament dels que va demanar un determinat grup, sinó de tots, perquè és convenient tenir tots els elements de judici en aquesta cambra per tenir criteri, per trobar les solucions més concretes... Hi va haver, per exemple, una proposta que va presentar el company de Lleida, Miquel Pueyo, portaveu d'Esquerra Republicana, d'una sèrie de mesures urgents per revitalitzar una de les comarques més pobres i més deprimides que hi ha a tot Catalunya, que és la comarca de les Garrigues, i amb l'argument que no hi havia tots els arguments, que eren insuficients i que ja s'havia fet, s'havia rebutjat. No és aquest, l'esperit.

Bé, de moment, en aquests moments estem constatant que hi ha dos blocs: el bloc de la majoria dels grups, que hi està donant suport, i amb la sensibilitat de rebre l'opinió dels agricultors, i l'altre bloc, que té la majoria absoluta de la cambra, que sembla que no estigui escoltant aquesta inquietud que té el sector agrari català. L'avantatge, ja el dic: que hi hagi el Grup majoritari al Govern central en aquest bloc és un avantatge que indueix a un cert optimisme, pel que val.

Jo crec, en definitiva, que aquesta Comissió, a la qual donem suport en la seva constitució, tindrà, a més, l'ocasió de comprovar i de veure quina és..., si la paraula dels senyors que tenen la majoria absoluta, que de moment tenen la paraula fàcil..., esperem que la tinguem també amb els compromisos que han pres en aquesta cambra, inconcrets i ambigus, però que esperem que es transformin en propostes concretes.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Llorens. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, en relació amb aquesta Proposta de resolució per a la creació d'una comissió d'estudi sobre el futur de la pagesia a Catalunya, presentada —com és reglamentari— conjuntament per dos grups de la cambra —en aquest cas, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya i pel Grup d'Esquerra Republicana—, he de dir que, després d'haver escoltat atentament les argumentacions del senyor Gimeno i del senyor Llorens, amb les quals coincidim en un percentatge elevadíssim, amb les seves conclusions i les seves recomanacions, jo procuraré no reeditar el contingut del recent debat sobre política agrària que es va produir en aquest Parlament, i també procuraré de no reproduir algunes de les conclusions plantejades fa un moment pel senyor Gimeno i pel senyor Llorens, i fins i tot procuraré deixar algunes conclusions per als portaveus que intervinguin amb posterioritat, perquè jo crec que hi ha un alt grau, un important grau de coincidència en la diagnosi de la situació del sector i, fins i tot, en la urgència, en la necessitat urgent d'adoptar mesures, i que,

fins i tot, la divergència en el tipus de mesures que cal prendre no és una divergència elevada; probablement, el que hi ha és una forta divergència a l'hora de la determinació de prendre aquestes mesures.

Certament, es va produir aquest debat fa molt poc, en aquesta mateixa sala, sobre la situació de la política general agrària de la Generalitat de Catalunya. Aquest debat té una disputada, disputadíssima —ni que sigui cordialment— paternitat, perquè, doncs, efectivament, com sempre diu el senyor Llorens, ell el va reclamar en una interpellació al conseller d'Agricultura, reglamentàriament el vam sol·licitar conjuntament amb el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya i, finalment, el president de la Generalitat, fent ús de les seves competències reglamentàries, però jo crec que, d'alguna manera, voldria pensar —i penso que tinc dret a pensar-hi— que impulsat..., animat o, diguem-ne, accentuada la seva decisió sobre aquest particular... (*de l'escó estant, algú diu: «persuadit»*), persuadit —«persuadit» és una bona denominació—, doncs, va sol·licitar la celebració d'aquest debat a la cambra.

Es va celebrar el debat, hi va haver, jo crec, es va manifestar, jo crec, una voluntat ferma, una voluntat seriosa, una voluntat rigorosa de consens, per part de tots els grups. Una voluntat de consens que va ser oferta també pel conseller Vallvé —em sembla important de destacar-ho i de recordar-ho, i de recordar-ho també d'una manera especial als senyors diputats i a les senyores diputades de la majoria. Es va desvetllar una lleu..., a banda d'una innegable decepció, també, en alguns aspectes, pel que fa als sectors afectats, es va desvetllar tanmateix una lleu esperança en aquesta possible..., a partir d'aquesta coincidència en molts aspectes de la diagnosi, en una possible coincidència a l'hora de posar en marxa ràpidament solucions a l'abast de les competències exclusives de la Generalitat de Catalunya en matèria agrària i ramadera.

Fins i tot jo podria dir que alguns dels portaveus en el tema agrari dels diferents grups de la cambra vam entrar, a partir d'aleshores, en una fase, podríem dir-ne, de debat, de debat permanent, la qual cosa crec que és bona —si més no, indica una certa sensibilitat per part dels mitjans de difusió: en molt poc temps es va produir un debat a Televisió de Catalunya, concretament a través del Canal 33, i també a través d'aquest programa la menció del qual, en aquests moments, ens comença a provocar a tots melangia i nostàlgia, que és *135 escons*—, i a partir d'aquesta àmplia voluntat de consens —voldria recalcar-ho: oferta també pel conseller, senyor Vallvé— ens hem trobat, en les primeres ocasions que hem tingut de constatar-ho, és a dir, en la celebració d'una primera Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca al Parlament, ens hem trobat que aquesta aparent voluntat de consens és, probablement, més aparent que real, és, probablement, més aparent que efectiva, i sovint la veiem desmentida pels fets.

De tota manera, no voldríem entrar a analitzar, des d'un punt de vista freudià, quina és l'autèntica posició del Govern, de la majoria, dels diputats o diputades de la majoria, en relació amb aquest aspecte. Jo voldria destacar i defensar l'oportunitat de la creació d'aquesta comissió d'estudi, fins i tot des d'un punt de vista molt reglamentari i molt estricte. Ja he dit que no vull reeditar els nostres arguments del debat, no vull tornar a descriure quina és la dramàtica, la difícil situació del sector en aquests moments, que crec que és coneguda per la majoria dels senyors

diputats i senyores diputades de la cambra, però sí que voldria destacar que tenim una eina en el Reglament del Parlament de Catalunya, que és l'article 49, que possibilita la creació de comissions d'estudi, que són comissions permanents de legislatura, per estudiar, per analitzar assumptes que afectin directament la societat catalana —diu textualment l'article 49—, i, a més a més, preveu la incorporació d'especialistes en la matèria objecte de l'estudi, preveu la publicitat dels resultats d'aquest estudi, del treball realitzat en aquesta comissió; per tant, és una eina a la disposició d'aquesta cambra, amb una finalitat social i pública molt precisa i molt concreta, és una eina que ha estat utilitzada en altres ocasions, i és una eina que ens semblaria difícil de justificar o difícil de desmentir la seva oportunitat en aquests moments.

Per tant, hi ha una viabilitat reglamentària molt precisa i molt clara, amb precedents, fins i tot, importants, d'aquesta proposta que en aquests moments fem Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya. Entenem que la creació d'aquesta Comissió d'Estudi, fins i tot, permetria a la majoria de sortir d'aquest dilema en què tan sovint es troba, aquesta posició hamletiana en què no sap si acceptar o no la compareixença de determinats agents socials, i que fa que, algunes vegades, amb una conducta... —ho dic amb simpatia—, però que, d'alguna manera, hauríem de qualificar d'erràtica o de pendular, en el millor dels sentits, unes vegades accepta determinades compareixences —en la legislatura anterior, a proposta d'Esquerra Republicana, per exemple, la majoria va acceptar la compareixença a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca d'una àmplia representació de la sectorial de fruita seca d'Unió de Pagesos, en un moment de crisi àlgida important— i, en canvi, en altres ocasions, en aquesta mateixa Comissió, amb aquests mateixos arguments i crec que amb les mateixes condicions d'oportunitat, la majoria ha refusat, fa molt pocs dies —també a proposta d'Esquerra Republicana—, la compareixença del president de la Confederació Nacional de Confraries de Pescadors i la compareixença de la direcció nacional del sindicat agrari Unió de Pagesos.

Entenem que —llevat que se'ns expliqui d'una manera més precisa— això, si més no, és una mostra de conducta erràtica o pendular, com deia fa uns moments. Per tant, considerem que la creació d'una comissió d'estudi podria, perfectament —i insisteixo en aquesta viabilitat de tipus reglamentari, de tipus molt pràctic i molt objectiu—, podria, perfectament, facilitar entre d'altres coses, entre moltes altres coses, la compareixença i l'obertura a la presència d'agents socials, cooperatives, sindicats agraris, experts, estudiosos, etcètera, en aquest tema.

Ja he dit que no insistirem en la revisió de quina és la situació del sector. No insistirem fins a quin punt la situació actual és de repte immediat, urgent i greu, amb uns reptes molt precisos, que tenen noms i conceptes molt precisos, com és la reforma de la política agrària comuna, com són els reptes del Mercat Únic, etcètera, i, per tant, entenem que qualsevol iniciativa d'estudi, d'anàlisi, d'ampliació, de previsió i de difusió d'aquest estudi, d'aquesta anàlisi, d'aquesta previsió i d'aquesta informació no serà excessiva. Fa molt poc temps, fa poques setmanes, es feien públiques les dades, l'avenç de les dades del cens de 1991, i es feia públic que, entre 1981 i 1991, anys molt significatius des del punt de vista de la governació de Catalunya i des del punt de vista de la governació de l'Estat, s'ha pro-

duït un nou declivi demogràfic important en moltes comarques del país, un declivi demogràfic que, d'alguna manera, és inseparable, en gran mesura, d'aquesta situació de crisi agrària i que, d'alguna manera, va lligat a una amenaça creixent no només d'increment de les situacions de desequilibri, sinó també de despoblament del territori.

Per acabar aquesta argumentació a favor de la constitució d'aquesta Comissió, únicament voldria fer una reflexió, si volen, potser, fins a cert punt —i amb això acabo, senyor president—: no senten els senyors diputats, les senyores diputades, especialment, en aquests moments, els de la majoria, que són els qui poden accedir o no a la constitució d'aquesta Comissió d'Estudi, no senten un cert rau-rau, a la fi del segle XX, en pensar que poden ser, que poden estar essent, o que podem estar essent, fins a cert punt, tots, corresponsables d'una política de despoblament, d'una política de buidatge de municipis i comarques, en tot i pertot contrària a l'activitat d'aquells bons comtes i reis repobladors de Catalunya?

Senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre diputat senyor Vilalta.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Senyor president, senyores i senyors diputats, en benefici de la celeritat, que crec que s'agraeix sempre en un ple de contingut tan dens com el d'avui, seré molt breu.

El Grup Socialista és favorable a la constitució d'aquesta Comissió d'Estudi i de seguiment que proposen els grups d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana, i ho és per una raó genèrica, que és l'actitud favorable a qualsevol possibilitat que, des d'aquest Parlament, se pugui seguir el batec, les necessitats, les mancances i els sofriments i les angoixes de qualsevol sector de la societat catalana, i d'una manera molt específica quan això afecta la pagesia, que acaba de ser objecte d'una sessió específica d'estudi en aquest Ple.

En aquella sessió plenària, que, efectivament, hi va dedicar unes quantes hores, des del nostre punt de vista es va engegar tan sols allò que hauria de ser una tasca continuada en el curs del temps. I hauria de ser una tasca continuada en el curs del temps perquè constatarem tots plegats que la situació era greu, que el que calia fer era moltes coses, que les coses que calia fer, que les decisions que calia prendre, les mesures que calia adoptar es projectaven i es prolongaven en el temps, i que seria bo, seria positiu que des del primer moment poguéssim implicar-nos-hi tots plegats, donada la manifesta voluntat de consens i de treball en comú que tots els grups manifestàvem en aquella sessió plenària.

Efectivament, en acabar la sessió, es va posar en evidència que la voluntat quedava solament en això, en paraules, i que de les cent propostes de resolució tan sols vint-i-vuit obtenien la majoria suficient. En definitiva, eren aprovades les propostes de resolució de la majoria i només, tan sols, un parell de cada un dels altres grups.

Dies després, en una reunió de la Comissió d'Agricultura es posava a prova aquesta voluntat de participació, d'obrir la participació de tots els grups en el seguiment i la implicació en la política agrària que calia realitzar. I vam quedar sorpresos —com deia algun altre portaveu abans— quan ni tan sols va acceptar-se la compareixença de representants qualificats, en

aquest cas de les confraries de pescadors o de dirigents diversos del món sindical. És a dir, es negava, a través de la decisió de la majoria, la presència en el Parlament dels més destacats representants i qualificats representants del sector, dels agents econòmics sectorials, que, precisament, eren cridats, o que es pretenia cridar, perquè aportessin aquí, al Parlament, la seva opinió en directe respecte a la situació present i les mesures que calia adoptar.

Bé, jo crec que tots els grups de l'oposició vam constatar en aquella Comissió d'Agricultura que, efectivament, tal com s'havia ja vist en el Ple, una cosa eren les paraules, els ofermaments d'àmplia voluntat de consens, i una altra era la realitat que a l'hora de la veritat no es concretava en res.

Ens sembla que avui hi ha una nova ocasió de posar a prova aquestes circumstàncies, aquest tarannà de la majoria. I per això, pel que deia abans, perquè ens sembla positiu que el Parlament s'impliqui i escolti de la manera més directa possible allò que la societat catalana hagi de dir-nos en qualsevol dels seus sectors, i d'una manera molt especial en el sector de l'agricultura, ens sembla que la creació d'una comissió d'estudi permetria, precisament, això: permetria, d'una manera seguida i prolongada en el temps, fer el seguiment del sector, de les necessitats del sector, de les ofertes que creiem que cal fer-los i de les polítiques que creiem que cal realitzar.

Hem tingut notícia, a través dels mitjans de comunicació, aquests dies passats, que s'ha arribat a un aparent principi d'acord entre l'Administració, entre la Conselleria, i els agents socials, representats a través de les cooperatives, a través dels sindicats, etcètera. Creiem que seria bo, que seria positiu que d'això s'informés al Parlament —si no directament al Ple del Parlament, sí, almenys, a l'òrgan corresponent del Parlament. Va anunciar-se com una de les resolucions d'aquell mateix Ple l'adopció d'un programa de reestructuració del món cooperatiu català, que és una decisió i un compromís prou complexos com perquè el Parlament, no necessàriament a través del seu Ple, sinó a través de la Comissió d'Agricultura, o d'una manera més específica d'una comissió d'estudi, pugui fer el seguiment acurat del que això implica i del que això significa.

I, per tant, amb aquesta voluntat és que nosaltres ens sumem gustosament a la proposta d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana, amb la voluntat i amb el desig que la majoria compregui que darrere d'aquesta proposta i d'aquesta voluntat d'afegir-s'hi no hi ha cap altra cosa que vetllar i seguir molt de prop les necessitats del sector i les solucions que tots plegats proposem.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vilalta. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Parera.

El Sr. PARERA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., bé, el debat del que en aquest punt fa referència, a l'ordre del dia, ens parla de la Proposta de resolució per la qual es crea, si s'escau, una comissió d'estudi per al futur de la pagesia de Catalunya; una comissió d'estudi, que vol dir la participació o no de diputats d'aquesta cambra en el si d'aquesta comissió.

I em permetran, senyores i senyors diputats, que faci esment que la majoria d'intervencions que han fet els diversos grups parlamentaris, els diversos representants d'aquests grups, doncs, no han esmentat, precisament, no han parlat pas quasi

gens de la creació de la comissió aquesta, i només ha anat girant, ha anat, jo diria, fins i tot, en un intent lícit, jo diria, però que no escau a l'ordre del dia que estem debatent, doncs, de mirar d'intentar reobrir un debat que es va procedir, que es va dur a terme el passat mes de maig, i que va tenir unes resolucions, que va tenir unes conseqüències.

Jo entenc la fonamentada situació..., i si veiem el fet de l'admissió a tràmit d'aquesta Proposta de resolució, ens parla del 28 del IV, per tant, doncs, s'estava al mes d'abril, el mes de maig es va tenir el debat..., tots aquests temes es van debatre en profunditat, i, lògicament, hi van haver unes resolucions i, és clar, una de les coses que un també queda bocabadat és de la diferència de criteri del que, per exemple, aquest diputat i els altres diputats de la cambra han llegit als mitjans informatius aquest passat fi de setmana. Resulta que ens parla de la pau del sector del camp, d'un ampli consens, d'una participació i a nosaltres això ens alegra i ens sembla positiu, i també de les expectatives que ha generat el conjunt de resolucions aprovades en el si d'aquesta cambra, les més de vint resolucions aprovades sense cap vot en contra, les resolucions del debat d'agricultura. Per tant, el diagnòstic que fan vostès no coincideix, entenc, ni amb les paraules dels representants del camp ni tampoc amb l'opinió d'aquest diputat i del Grup que representa, el de Convergència i Unió. I, a més a més, ens parla també d'un consens que nosaltres valorem totalment importantíssim, i que vostès deuen conèixer, que és l'Ordre per la qual es constitueix la Taula de Foment i Modernització Agrària i Rural. I aquí veiem que és on es treballa en profunditat, en aquests sectors que han anomenat els diferents grups, i que treballen colze a colze, amb participació en taules d'estudi, en taules de treball, tots els representants, els representants de les cooperatives, els representants dels sindicats, treballen colze a colze, conjuntament amb l'Administració per treballar per aquesta alternativa, per tirar endavant aquestes resolucions, per fer-ho d'acord amb les propostes.

I, és clar, això a nosaltres ens sembla —al Grup que dona suport al Govern— altament positiu. I quan un analitza la participació en aquesta Taula de Foment, veiem que hi han les cooperatives, que hi han nou representants, a més a més, de tots els sectors de producció dels diferents sindicats, i que s'ha fet consensuadament amb el Departament. I aquesta ens sembla una tasca positiva, útil, i que se'n pot treure un bon profit. I, des del punt de vista polític, nosaltres entenem altament positiu, doncs, el fet que els mateixos interessats siguin els que, d'acord amb les resolucions aprovades, estudiïn les propostes a aplicar, d'acord també amb les seves necessitats, que, a la vegada, les puguin assumir directament, i, fins i tot, no solament des del punt de vista tècnic, sinó també des del punt de vista econòmic. Per què? Perquè són els que s'hi juguen també els seus diners, en moltes de les inversions que han de fer.

Per tant, el fet que vostès demanen, entenem nosaltres que fins i tot podria ser una interferència. Una comissió d'estudis per als diputats: home, potser sí, però si hi ha en funcionament tot allò altre, nosaltres entenem que és molt més positiu que siguin els sectors representatius, que, conjuntament, a través d'aquestes taules, a través d'aquest consens, a través d'aquesta participació per al desplegament de les resolucions que va aprovar aquesta mateixa cambra, estiguin treballant colze a colze.

I no ens neguem en cap moment que, quan vostès vulguin fer facultats, a través de la Comissió o, si convé, des del Ple

d'aquest Parlament, puguin demanar en el si de la Comissió d'Agricultura la compareixença del conseller, de directors generals, perquè puguin donar explicacions del pla de modernització de les cooperatives, que puguin donar explicacions de les resolucions, si s'apliquen o no s'apliquen. Però, en canvi, fins i tot entenem que podria ser una interferència el fet que barrejéssim en aquesta comissió d'estudi els mateixos diputats. Per tant, crec que el seguiment, el control, l'impuls, les propostes que vostès poden elaborar en el Ple o en la comissió corresponent —d'Agricultura o, en el cas de les cooperatives, també la de Política Social—, el poden fer per altres canals. I, donada la situació que, com a fet extraordinari, també, i a petició, una vegada més, també, del mateix president de la Generalitat —que amb molt de gust, doncs, va accedir que es fes aquest debat—, crec que en aquests moments, i donada aquesta situació, nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, entenem que no és el moment que escau fer una comissió d'estudi per al seguiment. Perquè, entre altres coses, com diu aquí molt bé, parla d'una comissió d'estudi sobre «el futur» de la pagesia de Catalunya, i em sembla que va quedar molt clar que nosaltres creiem en el futur, tot i les dificultats pròpies del moment, en el futur de la pagesia de Catalunya. I, si acceptéssim també un raonament més, doncs, la creació d'això, fins i tot l'opinió pública o els mateixos membres del sector, fins i tot, podrien arribar a entendre que no creiem en el futur de la pagesia de Catalunya.

Per tant, per tots aquests raonaments, el Grup de Convergència i Unió s'oposarà a aquesta creació d'aquesta comissió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Parera.

Acabat el debat, se sotmet a la votació la Proposta de constitució de l'esmentada comissió.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Vots en contra? (*El Sr. Barceló, que ha votat a favor, roman dempeus.*) El senyor Barceló trenca la disciplina de vot? (*Riülles. El Sr. Barceló s'asseu.*)

Abstencions?

La Proposta de constitució de la comissió d'estudi sobre el futur de la pagesia a Catalunya ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

(*El Sr. Llorens demana per parlar.*)

Senyor Llorens, volia dir-me alguna cosa?

El Sr. LLORENS: Per al·lusions.

Senyor Parera, vostè diu: «És que la millor prova que hi ha una voluntat de consens és que a nosaltres sempre ens voten a favor...» (*Remor de veus.*) Precisament aquesta és la prova! I l'altra és que diu: «Si volen demanar la compareixença d'algú, tenen la Comissió». Bé, però és que nosaltres, a la Comissió d'Agricultura, hem demanat determinades compareixences i resulta que se'ns han negat. Simplement era per dir això.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Llorens, està clar que no eren al·lusions, eh? (*Remor de veus.*) Segui, segui.

El Sr. PARERA: Senyor president, si m'ho permet, per contradiccions amb el senyor Llorens, i per a un petit aclariment.

El Sr. PRESIDENT: Té mig minut.

El Sr. PARERA: Moltes gràcies, senyor president, crec que no em serà ni necessari. Lògicament, quan jo deia «a l'hora de fer les compareixences» em referia als membres del Govern o

bé als directors generals corresponents, que són als qui crec que els pertoca, i és justament el que he dit.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. De totes maneres, el senyor Llorens tenia el torn d'explicació de vot, eh? De manera que en podia fer ús.

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia.

El Sr. LLORENS: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Hem passat al dotzè punt de l'ordre del dia.

El Sr. LLORENS: Senyor president, simplement per donar-li les gràcies per la seva benevolència, perquè m'ha donat un torn que no em corresponia i no he fet ús del que em corresponia.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, senyor Llorens.

Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió permanent de legislatura de Medi Ambient, presentada pels grups parlamentaris Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana. Té la paraula l'illustre diputat senyor Gimeno, signant de l'esmentada proposta.

Proposta de resolució per la qual es crea una comissió permanent de legislatura de medi ambient

El Sr. GIMENO: Senyor president, senyores i senyors diputats, els grups sotasignants, els grups d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya, i creiem que altres grups que per raons que no vénen al cas no van poder signar, però que ens han manifestat la seva conformitat, vam presentar aquesta proposta de crear una comissió permanent legislativa de medi ambient, no amb la voluntat de crear interferències, com sembla que en altres casos es planteja quan des de l'oposició hi han propostes de crear comissions —no és la nostra voluntat crear interferències en el funcionament normal d'aquesta cambra—, sinó en el sentit de ser més responsables, més preocupats, més interessats en un tema que ens afecta i en què la sensibilització dels ciutadans cada dia és creixent, com és el tema del medi ambient.

I quan plantegem aquesta figura d'una comissió permanent creiem que en aquests moments, inici de la quarta legislatura del Parlament, no sols és possible, sinó que també és convenient i és oportuna. I vull clarificar aquests mots.

Possible perquè algú ens va dir que això podria significar la necessitat de modificació prèvia del Reglament, i entenem —i ho entenem fundadament— que la creació d'una comissió permanent és factible d'acord amb l'article 47 del Reglament del Parlament, que en el seu punt primer diu: «El Ple pot acordar la creació d'altres comissions de caràcter permanent mentre durarà la legislatura». Si tenim en compte que als articles anteriors parla que les comissions permanents són legislatives, que regula i especifica l'article 41, o no legislatives, que especifica l'article 43, i que concretament només són tres les no legislatives —la de Reglament, la de l'Estatut de Diputats i la de Govern Interior—, vol dir que el Ple pot acordar crear una altra comissió. I si al punt 2 del mateix article diu: «L'acord de creació establirà el criteri de distribució de competències entre la comissió creada i les que, si s'escau, en podran ser afectades», sembla prou evident que quan s'especifica quines són les funcions de cada

una de les comissions permanents legislatives, les que han de quedar afectades per reducció d'alguna de les competències que fins ara tracten han de ser les comissions legislatives. Per tant, el nostre primer punt de la Proposta és el de crear una comissió permanent legislativa de Medi Ambient i, tal com diu l'article 47, que durarà tota la legislatura, i per tant no caldria modificar el Reglament.

El segon mot que voldríem clarificar és el de si és convenient o no és convenient crear avui i ara una comissió, una nova comissió permanent, perquè des d'un punt de vista pràctic, de comoditat, de no adscriure a una comissió, a una nova comissió, més diputats, es podria dir: «Escolta, si fins ara ja ho han fet, ja s'ha anat discutint a les comissions pertinents, que se segueixi fent així», perquè en cas contrari significarà, per a alguns, increments de reunions. Primera, perquè creiem que estem aquí per treballar, no per estalviar-nos el treball. I, segona, perquè de les dades que tenim dels dos últims anys hem fet un petit estudi de les reunions de les Comissions d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Política Territorial i d'Indústria, Energia, Comerç, Consum i Turisme durant els últims dos anys: resulta que de la Comissió d'Agricultura s'han tractat, s'han debatut, en aquests dos anys, 40 punts i, dels 40, 11 —és a dir, una quantitat superior a un quart— eren temes que perfectament es podrien introduir com a mediambientals; de la Comissió d'Indústria i Energia i etcètera, s'han tractat en el mateix període 37 punts, dels quals 18 —és a dir, aproximadament el 50%, la meitat— són temes que podrien entrar dins d'aquesta comissió mediambiental; i la Comissió de Política Territorial, en aquest mateix període, ha tractat ni més ni menys que 154 punts —és a dir, més que les altres dues juntes— i, dels 154, 53 —és a dir, aproximadament un terç— eren temes també que podrien perfectament ubicar-se dins d'una comissió de medi ambient. En total són 82 punts, els que han estat tractats durant dos anys —fixeu-vos que 82 punts és tant com la suma dels punts tractats..., més que la suma dels punts tractats per la Comissió d'Agricultura i la d'Indústria i Energia—, en dos anys. Creiem que això justifica plenament la possibilitat i la conveniència de fer una comissió pròpia de medi ambient.

Però és que si analitzem els continguts tractats en aquests 82 punts, resulta que hi han temes que surten segons l'època en què han estat tractats: a la Comissió de Política Territorial, un tema com els residus industrials, o a la Comissió d'Indústria i Energia, que també parla sobre residus industrials; el mateix podríem dir del tema de les instal·lacions de gas, que surt a la de Política Territorial i a la d'Indústria i Energia; l'impacte de la carretera de Terradets, que surt a la Comissió de Política Territorial, i posteriorment el problema de l'embassament de Terradets, que surt a la d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Són mostres, algunes de les mostres, que no hi ha tampoc un criteri massa clar de com atribuir un determinant punt a una determinada comissió; potser és que fa falta aquesta comissió específica de medi ambient.

Per altra banda, creiem també que és oportuna. Oportuna perquè, precisament, s'acaba de finalitzar ara fa pocs dies la Cimera de la Terra, una Cimera de la Terra que, si no pels seus resultats definitius, sí que ha servit com un instrument important d'increment de la sensibilització mediambiental de la població. El fet que durant pràcticament un mes se'ns ha estat —a través dels mitjans de comunicació— fent diverses referències sobre els

efectes, conseqüències i necessitats de corregir la contaminació ambiental, de la necessitat de plantejar un control d'emissions de gas i que, per exemple, se'ns ha parlat de la necessitat de signar un conveni sobre la limitació en l'emissió del diòxid de carboni per controlar l'efecte hivernacle, se'ns ha parlat també de la necessitat de protecció d'espècies i d'ecosistemes, i que des dels governs, des de la societat, s'ha de garantir el manteniment de la biodiversitat. En definitiva, se'ns anava parlant —ja he dit que els resultats són uns, però almenys els resultats sí que han incrementat la sensibilització mediambiental de la població— que cal un canvi en la conducta consumista, individualista i despreocupada dels ciutadans i que cal sempre tindre en compte progressivament..., alguns creiem que més ràpidament, els altres més a poc a poc, però cal tindre en compte les conseqüències dels actes que produeixen els homes, perquè molts dels efectes que produeix la civilització poden ser irreversibles i cal posar-hi un fre.

En definitiva, la Cimera de la Terra, si d'alguna cosa ha servit, és de fer-nos plantejar als diversos grups polítics, a les diverses organitzacions sensibilitzades en aquests temes, que cal augmentar la tasca de les institucions, dels ciutadans —i, per tant, evidentment, del Parlament— en les mesures de control, de prevenció, de descontaminació, de protecció de les espècies, etcètera. Creiem que no seria incoherent fer..., aprovar la creació d'una comissió permanent de medi ambient, creiem que Catalunya és un país petit i bastant malmès, que el medi ambient, especialment al nostre territori, requereix una rellevància clara, i que per aquest motiu convindria un any després, aproximadament, de la creació d'un departament propi de medi ambient al Govern de Catalunya, la creació també, al Parlament i ara, d'una comissió de medi ambient.

I, en aquest sentit, el segon punt de la nostra proposta és de donar, d'atorgar a la comissió de medi ambient, tal com preveu l'article 47.2 del Reglament, la competència en tots els procediments parlamentaris relacionats amb els recursos naturals i el medi ambient, la política forestal i l'energia, que deixarien de pertànyer a les Comissions de Política Territorial, d'Agricultura Ramaderia i Pesca i d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme, respectivament.

Creiem que la Proposta és absolutament reglamentària, creiem que és oportuna i no dubtem que la sensibilitat creixent de la societat i d'aquesta cambra pel tema mediambiental ens portarà a votar a tots favorablement aquesta Proposició de crear una comissió permanent de medi ambient.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Si no hi ha torn en contra, passem al posicionament dels grups. Grup Parlamentari Popular: la senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Aquestes iniciatives es basen en la necessitat que té el país de regular el seu propi desenvolupament, que la societat moderna, tant des del punt de vista demogràfic com tecnològic i econòmic, ha comportat sens dubte una important millora de la qualitat de vida dels ciutadans i dels pobles en general. Però també ha tingut uns efectes negatius sobre l'entorn i els recursos naturals de què depenem i que han d'assegurar el futur de les properes generacions.

El Grup Popular coincidim amb aquesta Proposta de resolució presentada per Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republi-

cana de Catalunya, perquè entenem que per tal de conèixer i actuar en aquelles zones que es troben en estat greu de deteriorament i determinar les que s'han de protegir dels processos industrials, ja que són reserva de béns lliures, en la nostra opinió, el concepte de medi ambient està constituït per dos components, el medi natural i el medi social: davant la importància del medi natural, constituït per quatre sistemes interrelacionats —les alteracions físiques relacionades amb la terra, el sòl, el subsòl...; les aigües continentals, les marítimes, les costes, etcètera; la flora i la fauna, i els espais naturals—, hi ha el medi social, definit pel conjunt d'infraestructures construïdes per l'home —per tant, l'ecologia humana i les relacions de producció.

Tenint en compte que pocs béns són tan apreciats en l'actulitat com els béns lliures, provinents de la mateixa naturalesa, aquests contribueixen a millorar substancialment la qualitat de vida dels ciutadans, especialment aquells que per la seva activitat viuen en zones urbanes on existeix un major grau d'industrialització. Estem, doncs, obligats a ser des d'aquí extremament vetlladors en qualsevol intent de deteriorament d'aquest patrimoni, però abans de convertir-nos en guardes de la nostra naturalesa hauríem de conèixer amb exactitud quina és la situació a Catalunya i, veient-ne els resultats, aplicar les mesures més adients per garantir-ne la preservació.

Amb els criteris exposats, el Grup Popular votarem a favor per tal de crear una comissió permanent de legislatura de medi ambient, com molt bé ha exposat l'il·lustre diputat senyor Víctor Gimeno.

Res més, i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Senyor president, senyores i senyors diputats, seré molt breu, en tant que compartim l'argumentació que ja ha donat el diputat Víctor Gimeno, d'Iniciativa per Catalunya, i per tant només posarem l'èmfasi en un parell de punts.

Al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana li sembla de vital importància crear amb la màxima urgència possible una comissió permanent legislativa de medi ambient, i més sabent la importància que ja tenen ara els temes ambientals i la que tindran en el futur; una realitat impossible de negar després de la Segona Conferència de les Nacions Unides per al Medi Ambient i el Desenvolupament. No compartim, doncs, que la realitat dels temes ambientals al Parlament sigui la dispersió absoluta ni el medi ambient del nostre país es pot permetre que això continuï així.

Després de la conferència de Rio, en què s'ha vinculat de manera directa el desenvolupament amb el medi ambient i en què ha quedat clar que res és aliè al medi, s'ha de començar a canviar algunes estructures per tal d'ajustar-les als preceptes que emanen de l'abans esmentada conferència. La formació d'aquesta comissió donaria la justa importància que té al medi ambient i permetria fer un seguiment de les temàtiques ambientals molt més acurat, amb la qual cosa s'incidiria d'una manera important en la millora de la informació i del funcionament.

Si aquesta comissió acabés no aprovant-se, una vegada més —encara que tampoc és qüestió de magnificar aquesta comissió— a Catalunya arribaríem tard respecte als propers canvis que es produiran a Europa i que tindran la importància d'una veritable revolució ecològica en el segle XXI. Ens temem el pitjor per-

què, com malauradament ja ve essent costum —i un exemple, per exemple, podria ser el fet que la Conselleria de Medi Ambient creada, el Departament de Medi Ambient creat aquí a Catalunya és un dels darrers que s'ha format respecte als altres països europeus— els països avançats del món ens solen agafar sempre sense les estructures necessàries per poder continuar la via que ells van obrint.

En el segon punt de la proposta de la creació d'aquesta comissió de medi ambient s'incideix en la necessitat d'atorgar a aquesta comissió la totalitat de competències més directament relacionades amb el tema ambiental, com són els recursos naturals, la política forestal i l'energia. D'aquesta manera es guanyaria en operativitat i globalitat d'enfocament dels temes ambientals. És a dir que, si fem una mica de recopilació de tot el que aniríem guanyant amb aquesta comissió, ens trobaríem que agilitaríem les estructures, milloraríem la informació i el funcionament i milloraríem l'operativitat i la globalitat d'enfocament dels temes ambientals.

La filosofia genèrica d'Esquerra en els temes de medi ambient és que es creï una estructura que realment permeti dictar una política ecològica, i això actualment, amb el Departament de Medi Ambient, no és possible. Per tant, incorporar les competències que incideixen d'una manera més directa en els temes ambientals, considerem que és el primer pas tant a nivell de departament com de comissió al Parlament, i, per tant, com és lògic, perquè som signants d'aquesta proposta, votarem a favor d'ella.

Gràcies, senyors diputats, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista donarà suport a aquesta iniciativa com no podia ser d'una altra manera, perquè nosaltres, quan es va fer la proposta de signar aquesta creació d'aquesta comissió, una comissió permanent, nosaltres vam manifestar que per la importància del tema que... —nosaltres, com és palès en aquesta cambra, sempre hem manifestat la importància que té el tema mediambiental per a Catalunya, la necessitat de tenir uns organismes unitaris que puguin fixar una política per al nostre medi ambient—, vam manifestar que era necessària no una comissió permanent solament, sinó una comissió permanent legislativa que portés el control del Govern, però també que pogués legislar per fer aquesta política mediambiental que no tenim en aquests moments. I és que, els temes mediambientals, no és que nosaltres considerem que tenen una importància cabdal per al nostre país, sinó que a nivell mundial s'ha fet palès que no es pot fer només una política sectorial mediambiental, sinó que s'ha de fer una política que englobi totes les polítiques generals, perquè, realment, les afectacions al medi ambient són globals i no particulars. I després de la Conferència de Rio, jo crec que això no ho pot qüestionar ningú. I com molt bé va posar de manifest el conseller Vilalta dient que era importantíssim per a Catalunya fer que els acords de Rio es puguin desenvolupar en el nostre país, però que això, que manifesta el conseller, difícilment es podrà aplicar, perquè les mateixes competències que té el conseller Vilalta difícilment faran que ell pugui aplicar aquesta política sense tenir en compte les altres conselleries en què estan disperses aquestes competències,

com són Agricultura, Política Territorial i Indústria... I és que aquesta dispersió que es dona en el Govern també després es reproduceix, com aquí s'ha dit, en el Parlament de Catalunya, i és necessari que això es modifiqui perquè es pugui fer una política coherent en els temes mediambientals per poder aplicar la política emanada de Rio, per poder aplicar la política emanada de les directrius europees, si volem realment estar al capdavant dels temes mediambientals.

Però és que, possiblement, vostès, com en el seu dia ja va passar amb la Conselleria de Medi Ambient, que, després d'haver estat demanada reiteradament en el Parlament de Catalunya, vostès la van negar moltes vegades i després va caure pel seu propi pes i es van veure obligats a crear aquesta Conselleria..., igual que ara es neguen, reiteradament, com va passar recentment en una comissió del Parlament, a dotar de competències plenes la Conselleria de Medi Ambient, i l'han negat més de tres vegades, vostès es veuran obligats, d'aquí a un temps, realment, a traspasar-li totes les competències de medi natural, d'indústria i energia que avui dia estan encara disperses. Acabaran fent-ho, possiblement tard i a contracor, però acabaran fent-ho. El mateix passarà amb aquesta Comissió que avui es demana de medi ambient: una comissió que jo crec que tots els grups de la cambra ho reiteren; però no només els grups de la cambra, qualsevol persona amb una mínima capacitat de raonament veu que és necessari avui dia dotar d'aquesta coherència que estem predicant a través del discurs que es fa des de la mateixa Conselleria de Medi Ambient i que després no es pot aplicar perquè no existeixen organismes unitaris per fer aquesta política ni en el Consell Executiu ni en el Parlament de Catalunya.

Per tant, acabaran, vostès, fent els traspassos necessaris a la Conselleria de Medi Ambient i acabaran creant aquesta comissió de medi ambient que demanen avui tots els grups de la cambra. Però jo crec que seria bo que possiblement no haguessin de fer-ho tard i a contracor, sinó que si avui, seguint la petició de tots els grups de la cambra, creéssim aquesta comissió, ens posaríem al davant i no al darrere, com normalment succeeix en aquesta cambra. Jo els demanaria que reflexionessin: el mateix que va passar amb la Conselleria de Medi Ambient, que vostès finalment la van haver de crear forçats, no acabin creant la comissió de medi ambient també forçats, sinó per una petició unànime de tota la cambra, de dintre i de fora —jo crec—, i d'aquesta manera jo crec que ens posaríem al davant dels temes mediambientals no a nivell de Catalunya, sinó a nivell fins i tot europeu.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño.

Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Coll.

El Sr. COLL I BERTRAN: Il·lustre senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, nosaltres tenim dos tipus d'arguments —ja els ho avanço— per votar que no a la creació d'aquesta comissió.

En primer lloc, una raó de caràcter tècnic, però que no és la important. La raó de caràcter tècnic és que nosaltres no veiem possible la creació de comissions permanents legislatives per la via de l'article 47. Nosaltres entenem que això requereix una modificació del Reglament, per la via de l'article 110 i de l'article 111, perquè l'article 41.1, punt sisè, deixa clar que hi ha una

comissió de política territorial que inclou els temes de medi ambient i, per tant, ja els situa expressament en una comissió que tenim en aquests moments al Parlament. Una modificació del Reglament permetria modificar aquesta article 41; la via de l'article 47 ens sembla artificiosa per un tema al qual se li dona la importància que s'ha comentat des d'aquesta tribuna i que jo subscriu, tot i que algunes expressions del caire que «si no fem una comissió permanent legislativa de medi ambient podem perdre el tren d'Europa» em semblen simplement exagerades.

Ara bé, voldria que quedés clar que l'obstacle no és de caràcter tècnic, i amb això, per tant, queda eliminada la sospita que, per via de modificació del Reglament, nosaltres accedís-sim a la creació d'una comissió de medi ambient. Si s'hagués de modificar el Reglament, doncs, hauríem de parlar de modificació del Reglament i, segurament, sortirien moltes altres coses i es veurien quines són les nostres posicions. Hi ha una sèrie de raons de fons que tenen a veure amb els arguments a favor que vostès han exposat des d'aquesta tribuna.

En primer lloc: el medi ambient és un tema important. És evident que per al Govern de la Generalitat el medi ambient és un tema important; és un tema tan important com perquè aquesta legislatura hàgim creat un departament de medi ambient, quan altres parlaven simplement d'una agència del medi ambient. I amb això vull dir de passada al Grup Socialista que el Govern de la Generalitat per descomptat que no es va sentir «apretat» per ningú ni per res per crear un departament de medi ambient. Ho va fer, simplement, perquè creia que era un tema important i ho va convertir en una prioritat política. Està clar, per tant, que és un tema molt important per a nosaltres, no només important, però està clar, també, que molts altres temes i aspectes de govern molt importants no tenen comissió pròpia, simplement per la raó que el Parlament no té perquè emmotllar-se a les decisions del Govern. El Govern és una cosa i el Parlament n'és una altra. I exemple d'això és el cas d'ensenyament, per exemple, que no té comissió pròpia i ningú dubtarà que el tema d'ensenyament és un tema molt important de l'acció del Govern de la Generalitat i està inclòs dintre d'una comissió de cultura, i molt bé, hi està. O el cas de benestar social, que va ser un altre exemple clavat al que estem vivint en el cas del medi ambient: es va donar importància al tema de benestar social des del Govern i no per això el Parlament va haver de crear una comissió legislativa permanent de benestar social; simplement es va incloure junt amb sanitat dintre una comissió que és de política social, i també està molt ben situat allà. Per tant, la via que com que és molt important necessita comissió, això, des del nostre punt de vista, no s'aguanta.

Hi ha una altra qüestió que vostès han plantejat, i és la que hi ha dispersió absoluta. Si hi ha dispersió absoluta, serà perquè vostès mateixos, en tot cas, la provoquen, i això voldria que quedés ben clar. Ho repeteixo, si hi ha dispersió absoluta en els temes de medi ambient al Parlament, serà perquè algú la provoca; en qualsevol cas no nosaltres. El Reglament del Parlament deixa clar a l'article —ho repeteixo— 41, punt sisè, que es crea una comissió de política territorial amb competències sobre medi ambient, i ho diu així: «medi ambient». Quan un grup parlamentari porta una proposició no de llei, aquesta proposició no de llei passa un tràmit a la Junta de Portaveus i allà es decideix a quina comissió es veu. I, per tant, la Junta de Portaveus és la

que pren la decisió. I, si hi ha discrepància, es dona dret de preferència a l'hora de decidir al propietari de la proposició no de llei. Per tant, si les coses no van totes juntes a Política Territorial, que és on es tracten els temes de medi ambient, serà perquè qui presenta coses en qualsevol cas no té les idees clares sobre on cal tractar-les i on cal portar-les; però no és un problema del Grup de Convergència i Unió, perquè, a més, vostès sabran que no es caracteritza precisament com a grup presentador de proposicions no de llei. Per tant, si hi ha dispersió, nosaltres en qualsevol cas no en som responsables a nivell de Parlament.

Quant a la feina, el senyor Gimeno ha fet un càlcul que jo li havia fet, però amb menys temps; en qualsevol cas, em va bé el càlcul de vostè. Jo també m'he entretingut a mirar en els *Butlletins* quina és la feina que cau sobre la Comissió de Política Territorial i quina part d'aquesta feina és un feina que podria entendre's com a feina de medi ambient. Jo he mirat només l'any 92 —no he anat tan a fons com vostè—, i jo he trobat 51 tràmits, dels quals només 17 són de medi ambient —la qual cosa és un terç, eh?, aproximadament, no arriba. És la mateixa proporció que ha trobat vostè analitzant dos anys. Vostè diu que en dos anys n'ha trobat 80, dels quals —també ha dit— més o menys un terç van a medi ambient —vuitanta, que jo crec que aquest número és exagerat, perquè ha parlat de qüestions que usualment van a Indústria o van a Agricultura; però donem-los per bons, vuitanta—: vuitanta en dos anys són quaranta per any; quaranta per any a vuit mesos de feina, són cinc per mes. Els números són així: vuitanta en dos anys, quaranta per any, cinc per mes. La Comissió de Política Territorial es reuneix una vegada al mes, estirant molt; una comissió de medi ambient, doncs, s'hauria de reunir una vegada el trimestre, amb aquesta càrrega de feina, no pas més. I, a més a més, deixariem encara més coixa del que està la Comissió de Política Territorial, que no en necessitaria tres al trimestre, sinó que passaria amb dues.

Per tant, l'argument de la feina tampoc em sembla un argument important, eh? Ho repeteixo: cinc tràmits al mes és insignificant. El tema de si gràcies a això els diputats estarien més concentrats o no, això és artificios, perquè els diputats són els que són, no n'hi ha més. Podem partir les comissions, però no els diputats; per tant, la feina que faríem seria la mateixa. Tot plegat, al nostre entendre, suma zero quant a arguments que vostès han exposat aquí per tal de convèncer-nos de la necessitat que els votem a favor la proposta.

Queda un argument, que és l'argument estètic; aquest és l'únic que entenem que potser aguanta, eh?, un argument estètic: hi ha hagut la Cimera de Rio, no sé qui ha dit que durant un mes els diaris parlen d'això, és un tema important, està bé, és veritat, està de moda, etcètera. Nosaltres no ens podem moure, de tota manera, com a Grup majoritari de la cambra i com a Grup que suporta el Govern, per raons estètiques, i suposo que vostès comprenen el fet. Per tant, ni tan sols per això podem votar-los-la a favor.

Per tot plegat, senyores i senyors diputats, anunciem el vot negatiu sobre aquest tràmit.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll.

Acabat el debat, se sotmet a votació la proposta de constitució de l'esmentada Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Proposta de constitució de la comissió permanent de medi ambient ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi sobre la situació a Catalunya de la immigració de treballadors estrangers, presentada per tots els grups parlamentaris. Qui en fa la presentació? (*Pausa.*) Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Saura.

**Proposta de resolució per la qual es crea
una comissió d'estudi sobre la situació
a Catalunya de la immigració
de treballadors estrangers**

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, en aquest punt de l'ordre del dia presentem a consideració de la cambra la constitució d'una comissió d'estudi sobre la situació dels treballadors estrangers a Catalunya, comissió que la proposem tots els grups parlamentaris de la cambra. També vull dir que fa pocs dies —fa vint o vint-i-cinc dies— el CITE i la UGT van demanar explícitament a tots els grups parlamentaris de la cambra la creació d'una comissió d'estudis en el Parlament, en relació amb aquest tema, i també una manifestació, una declaració del Parlament de Catalunya en relació encara amb les insuficiències de l'actual procés de regularització.

Crec que no és exagerat afirmar que el fenomen dels nous corrents migratoris és un dels conflictes bàsics més importants a què Europa s'haurà d'enfrontar en un futur immediat; tan immediat que ja és present. I diem que és present perquè, quantitativament, avui, en aquests moments, a la Comunitat Econòmica Europea hi ha tretze milions de treballadors estrangers, que en els darrers deu anys, a Espanya, l'increment anual dels corrents migratoris ha estat superior al 30% —el 1990, amb un 100% de creixement— i que, a Catalunya —en les estimacions que tenim—, les xifres més baixes situen en més de 65.000 els treballadors estrangers presents a Catalunya. Però, a part d'aquesta importància quantitativa dels treballadors estrangers a Europa, a Espanya i a Catalunya, crec important també destacar els conflictes que s'han produït arreu d'Europa i les tendències..., determinades tendències europees, i també espanyoles, en relació amb un increment de les actituds racistes, un creixement..., una formació de forces polítiques que basen el seu programa electoral en actituds racistes —forces polítiques que en alguns països europeus han tingut uns resultats electorals notables, positius—, i actes de violència en determinats indrets d'Europa i també a determinats indrets d'Espanya, com hem tingut oportunitat de veure fa molts pocs dies a Fraga.

Aquesta situació actual ens amonina més si considerem quines són les perspectives demogràfiques en relació amb aquest tema en els propers anys. Les perspectives són clares. Es produirà una allau de corrents migratoris, producte —i això cal dir-ho ben alt— d'un sistema econòmic mundial injust. Corrents migratoris del sud: el sud immediat d'Europa, des del nord d'Àfrica fins al golf Pèrsic, té ja un excedent de població en aquests moments, en relació amb la capacitat alimentària i laboral dels propis països, que s'estima en més de 70 milions de persones, 70 milions de persones que totes elles viuen en una

situació d'extrema pobresa i que, amb els actuals índexs de natalitat, d'aquí a trenta anys, Algèria, Egipte o Turquia hauran duplicat la seva població, i el Marroc i Tunísia l'incrementaran de més d'un 50%. Però l'esfondrament dels països de l'Est ha provocat —provocarà, està provocant ja— un nou corrent migratori. En un recent estudi de la Comunitat Econòmica Europea es diu, es fa una hipòtesi que, en els propers cinc anys, de 12 a 15 milions de persones provinents dels països de l'Est estaran en una situació d'atur, sense cap mena de subsidi, i que evidentment aquests 12 o 15 milions d'aturats significaran de 40 a 45 milions de persones en situació també de pobresa. Per tant, estem davant d'una perspectiva de desenes de milions de persones en la perifèria de l'Europa occidental, de l'Europa desenvolupada, en una situació d'absoluta misèria.

Vull tornar a remarcar que l'origen d'aquesta situació són els greus i els grans desequilibris que existeixen en el món; desequilibris que fan que avui un 20% de la població de la terra, més d'un bilió de persones, estigui vivint en absoluta pobresa. Però quan diem «absoluta pobresa» vol dir gent que no pot menjar, que no té aigua, que no té metge i, per tant, que estan als límits de la subsistència: que la renda per càpita d'un país com els Estats Units és trenta vegades superior a la renda per càpita del Marroc, un país molt proper a nosaltres, i d'on vénen una part importantíssima dels treballadors estrangers a Catalunya i a Espanya; que l'esperança de vida, avui, a Espanya, és més de vint anys superior a la del Marroc; que, en definitiva, avui, el 25% de la població del món acumuli el 75% de la riquesa, el 88% de la producció industrial, i més del 96% de la inversió de la investigació científica. I, en aquest sentit, també recentment les Nacions Unides anunciaven que les perspectives no són optimistes. En un recent informe es diu que, l'any 2000, més de la meitat de la població d'Àfrica estarà per sota del límit de la subsistència.

Tota aquesta situació ens fa afirmar, com deia, si no ho recordo malament, el diputat senyor Joan Rigol en un article recent, que el més important de la immigració està per arribar. Només això justificaria, a parer del nostre Grup, la creació de la comissió d'estudi, comissió d'estudi que estic convençut que avui votarem positivament; comissió d'estudi que haurà d'estudiar inicialment com viuen els treballadors estrangers a Catalunya, en quines condicions estan.

Històricament, ser immigrant ha significat el trencament familiar, una sobreexplotació econòmica, el desarrelament cultural, la segregació social, o les pitjors condicions laborals. Sempre, ser immigrant ha significat això. Avui, ser immigrant vol dir tot això més la clandestinitat, sovint la persecució policial i l'administrativa; ens trobem davant, avui, hi insisteixo, de milers de milions de persones que immigren en un acte de reafirmació personal —immigrar és voler viure millor, és, en definitiva, fer una aposta per trencar coses importants de la vida d'un per poder viure dignament—, i es fa aquesta opció, i amb el que es troben la majoria d'immigrants és que se'ls obliga a submergir-se en les societats on van a raure. I tot i que aquesta comissió d'estudi no té competència, ni aquest Parlament, en els temes de la legalització dels treballadors estrangers, aquest és un problema que, d'una o una altra manera, gravitarà, n'estic segur, en els treballs de la Comissió. Són prou conegudes les nostres posicions en relació amb les insuficiències de la Llei d'estrangeria, a les insuficiències del procés de regulació dels

treballadors estrangers, i creiem —hi insistim— que hem perdut, com a Parlament —i ho hem perdut, possiblement, per intentar buscar un consens—..., que abans de tancar aquest període de sessions aquest Parlament hagués fet una proposició no de llei, una manifestació, respectuosa, però al mateix temps instar el Govern central que acceleri aquells tràmits que avui encara fan possible que milers de persones d'aquestes característiques a Catalunya es troben en la illegalitat.

Per tant, una primera part de l'estudi d'aquesta comissió ha de ser les condicions de vida i de treball dels immigrants, però també una segona part és com se'ls viu. En definitiva, quin és el grau, quin és el nivell d'actituds racistes que la població, que qualsevol població pot desenvolupar davant de treballadors estrangers. Des del convenciment que Catalunya ha estat tradicionalment un país acollidor dels immigrants, però també des del dubte mai no resolt que un ciutadà, i fins i tot una societat, a partir d'un determinat estadi pot esdevenir racista. En aquest sentit, una recent enquesta de l'Ajuntament de Barcelona del mes d'abril era preocupant perquè desvetllava tot un seguit d'actituds racistes que caldrà combatre i que, en tot cas, haurien d'estimular el treball d'aquesta Comissió.

Els objectius bàsics, doncs, d'aquesta Comissió, creiem que haurien de ser, en primer lloc, acabar el treball al més aviat possible. No creiem que aquesta Comissió hagi de ser una comissió que estigui treballant quatre anys, i que l'any 1996 presenti el dictamen. Creiem important que en el termini d'un any, d'un any i mig —aquesta ha de ser una decisió de la comissió—, però creiem important que aquesta comissió presenti els seus treballs. Creiem que els treballs de la Comissió, fonamentalment, han de ser una contribució al conjunt de la societat i també un impuls a l'acció de govern, en tres dimensions: en la dimensió cultural, en la dimensió social i en la dimensió política. En la dimensió cultural, en el sentit de relativitzar els valors de la nostra cultura eurocèntrica; en la dimensió cultural, en el sentit d'impulsar la construcció d'una societat pluriètnica i pluricultural; en definitiva, en el sentit d'aprendre a viure la diferència com a riquesa. La segona dimensió seria la dimensió social: creiem que cal transformar en pràctiques socials aquests valors culturals. I la tercera dimensió es tractaria d'impulsar accions polítiques que possibilitessin la realització dels drets democràtics de totes les persones, independentment del lloc de residència.

Senyores i senyors diputats, estem convençuts que, si aquesta Comissió d'Estudi treballa en aquesta direcció, el Parlament de Catalunya haurà fet una contribució positiva i de forma concreta a una política de solidaritat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura.

Si no hi ha torn en contra, passem a la fixació de posicions. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Barceló.

El Sr. BARCELÓ: Molt breument, senyor president. Simplement per anunciar el nostre vot favorable a la proposta de resolució de crear aquesta Comissió, essent lògic amb la nostra signatura en aquesta proposta de resolució.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Barceló.

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, breument, és una proposta amb la

qual estem tots d'acord. Per tant, només per fixar una mica la posició, no reiteraré res del que s'ha dit. El company que m'ha precedit en primer lloc, el senyor Saura, em sembla que ha fixat unes quantes dades que tots coneixem, però que em penso —i no «em penso»: crec que és cert— que, de tant en tant, hauríem de sentir.

Franz Fanon, una mica el líder ideològic de tot el Tercer Món, ja fa trenta anys, anunciava en el seu famós llibre —i ell ja ho havia previst—, anunciava aquesta gran marxa dels condemnats de la terra a la recerca d'un tros de pa i una mica de treball. Tot el món, tot el Tercer Món, que es va anomenar, posterior a ell, caminaria a la recerca del que aquí tenim.

Jo penso que, avui, la creació d'aquest estudi és una necessitat urgent, però que, per urgent que vagi, hem de tenir la convicció, ja, i el coneixement, que arribarà tard; era un fenomen creixent —com dic— i anunciat, ja, i que tendeix al creixement, i en aquest moment no tenim ni dades exactes ni molt menys tenim anàlisis serioses i propostes de capteniment general i de govern.

A Catalunya hi ha una llarga manera de fer pel que fa a la cooptació de mà d'obra forània; cal saber-ne avui l'abast, les reals possibilitats d'estabilitat d'aquesta oferta de la qual gaudim i si el risc d'atzucac és a pocs dies vista. Sobretot Catalunya, que no té cap mena de poder polític —encara— per poder decidir una pròpia normativa adequada a la realitat social vigent sobre immigració.

Això és des del punt de vista econòmic —també ho ha dit el company Saura—, però també hi ha una altra realitat en què en aquest país, i des del punt de vista de grans frases, anem molt ràpidament de dir que no hi ha cap mena de situació racial a dir, de seguida, que hi ha racisme, sense fer-ne una anàlisi prou seriosa, sense haver preparat suficientment el nostre poble per entrar en convivència amb altres cultures i sense veure'n l'abast que hi fem caure sobre la realitat concreta d'un poble.

El que avui hem sentit, aquests dies, el que està passant a Fraga, té una doble lectura, però en cap cas una lectura simple d'aquest fenomen. A Catalunya el nostre Govern no sap —no sap, com dic—, i aquest Parlament no sap, què suposa la immigració en aquest moment; no sap què suposa el *pressing* a Vic o a Palafrugell d'una cultura al costat d'una altra. I d'això no es pot acusar directament el poble que ho sofreix, que no ha estat preparat per a això. No s'hi val a anar tan ràpid a dir que som el millor dels paradisos, a actuar ràpidament, a titllar de xenòfobs o de racistes determinats col·lectius que no han estat preparats per a una convivència amb cultures diferents. Cal un estudi seriós, calen unes anàlisis serioses i calen unes propostes de capteniment públic i una pedagogia pública sobre això.

Jo em remetria al que deia el senyor Saura. Això dels estudis a vegades pot servir per no actuar: amb la idea que ja hem encarregat un estudi, aparquem el problema durant quatre anys. La necessitat d'aquest estudi és urgent perquè —com deia— arribarà tard, ja, però cal fer-lo, i jo demanaria que aquest estudi es fes de manera gradual i s'anés entregant a mesura que els passos, segons s'han programat, ja vagin arribant. I demanaria més: que aquest estudi s'acabés, però que una comissió de seguiment no s'acabés mai a Catalunya, de moment, mentre estiguem en la condició que estem.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, diputades i diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, no és la primera vegada que aquest Parlament aborda el tema important de la immigració de treballadors estrangers, però sí que és la primera vegada que s'aborda d'una manera, jo diria, doncs, responsable, i és intentant, doncs, estudiar quina és la situació en què es troben aquests treballadors estrangers a casa nostra.

I aquesta situació l'ha descrita molt bé el diputat senyor Saura, i jo, doncs, no seré reiteratiu, sols afegiré algunes dades que considero necessàries per acabar de completar aquest panorama que tenim i el panorama que segurament tindrem dintre d'uns anys.

El percentatge de treballadors estrangers és encara avui molt inferior aquí a Catalunya que a d'altres països europeus, com poden ser França, com pot ser Alemanya, Bèlgica i també Itàlia, que té un procés similar al que té Espanya, però el percentatge creixerà degut a diversos factors: a) la lliure circulació, després de l'1 de gener de 1993, amb la baixada de totes les fronteres comunitàries, que portarà aquí treballadors comunitaris i treballadors no comunitaris, però és indubtable que hi haurà, doncs, un flux molt important; b) també per necessitats econòmiques d'aquesta mateixa societat, de la nostra, perquè necessitem una mà d'obra determinada, de determinada qualificació, i c) —la més important—, per unes pressions demogràfiques de països veïns a nosaltres, sobretot del nord d'Àfrica.

Algunes xifres illustraran millor aquesta situació que tenim i que tindrem. Mirin, durant tot el segle XIX, l'Europa llatina —Espanya, França, Itàlia i Portugal— era quatre vegades més poblada que el nord d'Àfrica, incloent Egipte; dintre de trenta anys, aquesta part de l'Àfrica tindrà doble població que l'Europa del sud. I, al mateix temps —al mateix temps—, senyores i senyors diputats, la població d'Europa s'haurà multiplicat per 1,7 i la d'Àfrica per 10 —per 10. I si a això hi afegim que les diferències econòmiques actualment existents entre aquests països i els països europeus encara serà molt més acusada que no és ara, tenim ja descrit el panorama que explica els fluxos majoritaris, importantíssims, que d'aquí en endavant tindrem de treballadors estrangers: ho vulguem o no ho vulguem.

La conseqüència, la principal —n'hi ha moltes més, però la conseqüència principal—, senyores i senyors diputats, és que la societat catalana del futur tindrà un caràcter multicultural i multiracial, com tota l'europea, i ens agradi o no ens agradi, però serà així, i seria bo que tots ho assumíssim, tota la societat.

I, davant d'aquesta situació, hi ha dues actituds bàsiques —davant d'aquesta situació i davant del fenomen immigratori en general—: la filosofia de l'illa, que en una intervenció aquí, en el Parlament, el portaveu de la majoria, el senyor Escudé, va definir amb una altra paraula, va dir —si no ho recordo malament— la «filosofia de l'oasi»... Bé, és indubtable que aquesta seria —aquesta actitud— un greu error polític i un greu error social: primer, per convicció democràtica de tots nosaltres, i també —i també— perquè seria una actitud antihistòrica, perquè —com he dit abans— vulguem o no vulguem, la situació serà la que hem descrit, perquè, a més a més, la intercomunicació actual mundial, d'ordre mundial, doncs, també ens hi duu.

I l'altra actitud, quina és? Doncs, la pròpia d'una societat oberta, però amb unes condicions —aquesta és la que ens queda, però amb unes condicions—, amb unes condicions que ha de tenir l'acolliment. I quines condicions són aquestes? Senyores i senyors diputats, d'acord amb el principi bàsic d'harmonitzar les exigències de la solidaritat i la capacitat d'assimilació de la societat catalana, seria irresponsable no veure-ho d'aquesta manera i no actuar d'aquesta manera, i tenir —tenir— la capacitat d'executar una política d'integració social, realista i justa, perquè tots sabem què és el concepte de «distància cultural» i de «distància social», i com més gran és aquesta distància més difícil és la capacitat d'assimilació d'una societat. Per tant, en la mesura que siguem capaços d'integrar socialment i culturalment aquestes minories i aquests treballadors estrangers, hauréu fet un gran favor a la nostra societat.

I la tercera de les condicions, naturalment, és evitar els conflictes dels veïns. Perquè els conflictes dels països veïns, que tots nosaltres llegim cada dia a la premsa diària, doncs, és, precisament perquè aquests problemes, els problemes que sorgeixen d'aquesta convivència entre treballadors estrangers i societat acollidora, es polititzen, i en el moment que es polititzen és quan sorgeixen els problemes importants, aquests greus conflictes.

La constitució d'una comissió d'estudi, senyores i senyors diputats, és —com ho entén el Grup Socialista, i aquest diputat que els parla— un pas en la bona direcció, perquè conèixer bé el problema, plantejar bé un problema, és tenir ja, com a mínim, la meitat de la solució feta.

Però també s'han de donar unes condicions per fer bo aquest camí. Primer, parlem de l'actitud que ha de tenir el Grup de la majoria, el Grup de Convergència i Unió: sense el seu consentiment, senyors de Convergència i Unió, no seria possible la comissió —això és cert—, però, sobretot, que no sigui per dilatar solucions ni per oferir pretextos al Consell Executiu; que sigui per tenir el convenciment que una política d'integració social dels treballadors estrangers és essencialment una responsabilitat i competència de la Generalitat. Perquè és veritat que totes les administracions hi estan implicades, però diré l'ordre en què hi tenen la seva responsabilitat i la seva competència: Generalitat, ajuntaments i Administració central, perquè, si bé és veritat que l'Administració central té les competències de la política d'immigració, és ben cert que una política d'integració dels treballadors estrangers s'efectua, primordialment, sobre aquells que estan treballant i que tenen la seva situació legalitzada. Per una simple qüestió: perquè tenen un domicili i se sap on són, mentre que els il·legals és indubtable que és molt difícil de poder dur a terme cap política d'integració.

La Generalitat té les competències en les qüestions importants d'integració social d'aquests treballadors estrangers: l'educació —primordial—, la cultura, l'habitatge, els serveis socials, la sanitat... Això són els factors que faran que la integració dels treballadors estrangers vagi per bon camí. Aquests són. Per això hem d'evitar jugar, senyores i senyors diputats, a un joc que a França en diuen el joc del *mistigri* i que aquí a Catalunya en diem el joc de la mona, que consisteix a anar-nos passant una carteta, que és la sota de trèvols, i l'últim que se la queda és el tonto, i és el que està exposat a l'escarni de la majoria. Evitem, doncs, aquest joc i evitem també actituds hipòcrites de dir: «Aquí no passa res, aquesta és una societat estupenda».

Evitem-ho, i evitem també actituds demagògiques. No ho dic ara..., no ho dic perquè el Grup de la majoria les hagi tingut, eh? Col·laboració, col·laboració, senyores i senyors diputats, institucional —important—, i també col·laboració i lleialtat entre tots els partits d'aquesta cambra —tots els partits. Si aquesta és la norma, en sortirem tots molt beneficiats.

I em permetran, finalment, algunes reflexions que vull que siguin optimistes, perquè la qüestió dels treballadors estrangers, la seva integració i la seva convivència entre nosaltres, centrarà —és indiscutible, i s'ha dit, i tothom hi està d'acord— els debats de demà: seria nefast no estar-hi preparats. I les raons per a optimisme: l'exemple dels veïns. És indubtable que l'exemple dels veïns no ens podia induir a optimisme, però sí que nosaltres tenim l'exemple dels veïns i que, per tant, tenint aquest exemple, som persones suficientment responsables i polítics suficientment responsables, com s'ha demostrat durant tots aquests anys de la transició democràtica, doncs, per aprendre del que està passant en els països veïns.

Una altra raó: hi som a temps. Tenim encara aquí, afortunadament, una situació en la qual som a temps perquè no ens passi el que passa en els països veïns. Hi ha hagut alguns casos d'intolerància, però han estat menors i molt aïllats; per tant, hi som a temps.

Una altra raó per ser optimista: cap partit polític parlamentari ha utilitzat irresponsablement els temors subjacents en tota societat, i també en la nostra, sobre la vinguda de treballadors estrangers. Aquesta és una raó molt important per ser optimista.

I una altra raó, molt important: venim, senyores i senyors diputats, d'una dictadura i estem construint i consolidant una societat democràtica i, per tant, els valors vigents i actuals de la democràcia els tenim nosaltres en aquest moment, aquí, vigents, vigents, perquè fa poc que no vivíem una situació com la que tenim.

Finalment, senyores i senyors diputats, construir Europa com un model de civilització a proposar a la resta del món, un humanisme del segle XXI, i aquest humanisme s'ha de basar en la convivència, la tolerància i el respecte del diferent, i cadascú ho ha de fer a casa seva: que aquest sigui el camí que avui emprèn aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Senyor president, senyores i senyors diputats, he pujat a la tribuna per posicionar-me en nom del meu Grup sobre una proposta conjunta de creació d'una comissió d'estudi sobre els immigrants..., perdó, sobre la immigració de treballadors estrangers a Catalunya. De fet ja han sortit pràcticament tots els elements que, des del nostre punt de vista, creiem que eren fonamentals i indispensables que es posessin sobre el debat, al voltant de la problemàtica que ens ocupa, però entenc que encara m'agradaria, si en el temps que m'atorga, doncs, és possible, anunciar aquests punts que nosaltres creiem que també seria interessant de poder-los exposar, no?

Efectivament, un dels principals desafiaments amb què s'enfronten des de fa molts anys, però d'una manera especial en els darrers temps, les democràcies industrials avançades de l'Europa occidental és l'acceptació i la integració dels treballadors immigrants i les seves famílies, especialment els procedents del

Tercer Món. El desafiament és particularment agut perquè posa en entredit molts aspectes que semblaven inqüestionables, com podien ser les nocions vigents a l'Europa sobre ciutadania i la pertinença a una comunitat nacional. Els actuals fluxos migratoris són ben diferents actualment als que es van produir després de la Segona Guerra Mundial, i l'arribada a Europa de refugiats polítics, moltes vegades fugitius de països del Tercer Món, trasbalsats per guerres d'independència, i, fonamentalment, de treballadors immigrants atrets per les ofertes de treball, generades per l'explosió econòmica de l'Europa de la postguerra, ha estat un fenomen massiu, efectivament, sense precedents. La diferència cada cop més gran entre aquesta Europa avançada i els països pobres, juntament amb els canvis polítics i econòmics dels països de l'Est, han augmentat aquest flux. Un problema que s'ha vist agreujat amb la dada, repetidament objectivada, d'uns índexs de natalitat baixíssims a l'Europa desenvolupada, davant el fet contrari en els països emissors d'immigració.

La manca de mà d'obra ha estat sens dubte un revulsiu encara més gran per fer d'aquests països, doncs, una situació realment preocupant, on calculen gairebé..., es parla de xifres diferents —abans em sembla que era el senyor Saura que parlava de tretze milions—, jo tenia una dada d'uns estudis que parlaven ja de vint milions de persones, de molt variats orígens culturals, lingüístics i religiosos, que porten, de fet, a un procés d'integració, d'incorporació, que segurament serà inexorable i irresistible a llarg termini, però que els obstacles culturals, psicològics i polítics són molt més considerables, a curt i a mitjà termini, i de difícil solució, com estem veient. A més, l'assentament de grans quantitats de ciutadans estrangers a l'Europa occidental ha portat el desenvolupament d'extenses xarxes i organitzacions internacionals que fomenten els vincles familiars i els llaços culturals entre països. Aquestes tendeixen a alimentar la creença que la immigració és temporal i que el retorn és possible i fàcil. Els governs dels països d'origen sovint tenen el desig vehement d'animar aquestes creences, perquè en treuen profit de remeses i estalvis per part dels emigrants. També pot ocórrer que no vulguin perdre quantitats apreciables de ciutadans i futurs ciutadans dels seus països. Per això els països exportadors de mà d'obra moltes vegades subvencionen les associacions i escoles d'immigrants als països d'acollida per enfortir els llaços i la consciència nacional entre els seus conciutadans expatriats i els seus fills. També garanteixen que les seves ambaixades i els seus consolats es mantinguin en contacte amb els seus conciutadans residents a l'estranger, i això provoca en algun cas problemes, com han estat recentment —i tots en tenim coneixença— a casa nostra. Però les darreres dades fan pensar, també, el contrari. Més de tres mil infants a Catalunya són escolaritzats a través dels programes d'educació compensatòria.

Aquestes immigracions, en definitiva, han tingut una sèrie de conseqüències que jo voldria aquí assenyalar. Una primera, que ha augmentat molt i molt la població estrangera dels estats de l'Europa occidental —abans s'ha dit—; un segon punt, que els països que fins ara fa poc tenien una imatge d'homogeneïtat a la població o que només tenien minories ètniques assentades des de feia molt de temps s'han vist convertits en estats multirracials amb minories europees molt nombroses..., perdó, amb minories no europees molts nombroses; el problema de determinar què és el que construeix la ciutadania d'un estat modern, quan

molts habitants de les democràcies occidentals no són ciutadans, però són membres d'aquestes societats, participen en el mercat de treball, fan la seva contribució a l'economia, paguen impostos, lloguen o compren «vivendes», funden famílies, envien els seus fills a l'escola i consumeixen béns i serveis, aporten la seva contribució a l'estat assistencial i es beneficien de les seves prestacions, a vegades, i participen en la vida social i cultural de les seves comunitats locals... i, malgrat tot, en la seva qualitat d'estrangers, solen estar exclosos de la presa de decisions polítiques, tant a nivell local com nacional o estatal. Si bé alguns països donen possibilitat al dret del sufragi a les eleccions locals, la conducta general de l'Europa comunitària barra la possibilitat que realment els treballadors estrangers tinguin possibilitat de participació política.

A la darrera cimera de Maastricht hi va haver intents, per part d'alguns països, de trobar una fórmula, una normativa que es pogués aplicar a tots els països europeus, però que va trobar l'oposició de la gran majoria. Els que tenen una pertinença més precària a les societats europees occidentals i gaudeixen de menys drets són els treballadors temporers, els immigrants il·legals i els exiliats polítics que esperen la concessió de l'estatut de refugiats polítics. A aquests, podem afegir els que han entrat legalment en un país, però que romanen en ell més temps de l'autoritzat, i els treballadors sense permís, gent que ha entrat legalment al país, però que treballen sense permís o han violat les condicions autoritzades per gaudir d'una feina.

A l'Europa occidental s'ha produït un ressorgiment del concepte medieval de santuari o asil sagrat en cercar refugi, per part d'aquesta població, a les esglésies, mesquites o altres centres, que acullen immigrants en situació legalitzada amenaçats de deportació.

Senyor Oliart, estigui tranquil: nosaltres, el nostre Grup no va amb cap perjudici. Aquesta és una comissió d'estudi. Ja determinarem, o ja estan determinades, quines són les competències; però em sembla que és important que aquesta comissió d'estudi aprofundeixi en aquells punts que realment ens preocupen, perquè realment la Constitució reserva la capacitat, la competència política d'immigració a l'Estat, però està clar que molt previsiblement ni l'Estat tindrà aquesta competència prou, que ens haurem de moure en un marc molt més gran, i que sí que realment Catalunya té possibilitats i té capacitat de poder intervenir en allò que fa referència a la integració —la integració, no l'assimilació—, la integració, perquè realment Catalunya ha estat un país que mil·lenàriament —no és un triomfalisme—, però s'ha generat, s'ha format, s'ha consolidat a través de la integració del que han estat fluxos migratoris al llarg de la seva història. Caldrà, doncs, que aquesta comissió pugui aprofundir, per exemple, sobre alguns aspectes que em sembla que són importants.

Per exemple, una aparent contradicció, una dualitat existent a l'Europa occidental entre un model capitalista imperant, que reforça aparentment la opressió de classe, però que al mateix temps és la zona del món en la qual es dona un aparell de model assistencial altament desenvolupat —les prestacions socials, les prestacions sanitàries—, que donen gran importància a la protecció de les llibertats individuals i a l'imperi de la llei. Aquesta és una contradicció que haurem també d'analitzar. Però també haurem d'analitzar el greu problema, i també contradicció, que en societats democràtiques visquin quantitats

considerables de residents fixos que treballen, paguen els impostos i sostenen famílies, mentre se'ls neguen drets polítics.

La mala o bona resolució del problema de la immigració ja ha donat els seus resultats en alguns països comunitaris, on la qüestió nacional —que aquesta és una dada que per a nosaltres, com a grup nacionalista, té la seva importància— no ha estat adequadament plantejada pels partits tradicionals i ha permès que sorgissin forces polítiques d'extrema dreta, de caràcter fortament xenòfob i racista, que han canalitzat el malestar de la població autòctona d'aquests països i han fomentat actituds discriminatòries envers la població immigrada.

Bé, a Catalunya, gràcies a la seva tradició mil·lenària —ho han dit tots els grups—, aquest fenomen, gràcies a Déu, no es dona, però es podria donar. Es podria donar si no donem i no som capaços de donar respostes positives: la darrera, el 23 de febrer d'aquest any, en la qual totes les forces parlamentàries van donar suport a una manifestació de caràcter cívic en què, amb el lema «Llibertat per viure, diversitat per conviure», vam expressar clarament quina era la nostra visió sobre aquest tema. I em penso que aquesta és la via que nosaltres hem de funcionar, efectivament, coincidint amb els altres grups. Una constatació com aquesta convida els països europeus, i per tant Catalunya, a la vigilància i al realisme per resoldre les qüestions essencials: clandestinitat, inadequació de la legislació a la flexibilitat del mercat de treball, avaluació de les dades demogràfiques, adequació a llarg termini de la reestructuració industrial, implicació dels ciutadans en la definició de les polítiques d'integració dels ciutadans a què es referia el senyor Rodri, drets polítics dels estrangers, pluralitat cultural i comunitat política, solidaritat davant l'augment de la xenofòbia, formació i reinserció. Programes, alguns d'ells, que ja es diuen —acabo, senyor president—, comencen a ser significatives algunes iniciatives que es fan des d'alguns ajuntaments, des de la mateixa Generalitat: parlava abans dels tres mil infants ja escolaritzats; podria parlar de la xifra de quaranta mil treballadors estrangers que ja han regulat la seva situació a Catalunya. Però, en definitiva, aquesta comissió, que les seves conclusions, que el seu informe final proposin mesures que reforcin i impulsin accions que facilitin aquesta inserció, que facilitin que la població tingui una resposta positiva davant d'aquest fenomen, que segur que ens en trobarem molt més enllà.

Al nostre país, s'ha dit —no sé si s'ha dit aquí, però s'ha dit, doncs, aquests dies— té..., tradicionalment i històricament ha estat un dels països del món amb l'índex de natalitat més baix; per tant, presumiblement aquest és un problema que anirà a més. Però haurem de treballar, també, perquè el marc legislatiu millori, haurem de treballar, també, perquè hi hagi una política de cooperació amb els països emissors del Tercer Món, doncs, també, molt més solidària, molt més coherent. I, en definitiva, senyores i senyors diputats, com deia el senyor Saura, amb aquesta creació, amb aquest vot afirmatiu de tota la cambra a la creació d'aquesta comissió d'estudi, jo penso que estem fent, també, un acte de pedagogia política, un acte positiu, un acte que la nostra societat ha d'entendre de reforçament d'aquella idea que Catalunya és un país integrador, que a Catalunya li preocupa el que poden ser fenòmens de discriminació i que Catalunya no vol, els ciutadans de Catalunya no volen, les forces polítiques representades en aquesta cambra no volen, que Cata-

lunya sigui un país en el qual, doncs, la justícia, l'equilibri, la igualtat d'oportunitats no estiguin reconeguts.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Hem acabat el debat i passem a la votació.

Vots a favor?

La constitució d'aquesta comissió ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi sobre les bosses de pobresa, presentada pels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, Popular, Socialista i d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per presentar la Proposta, té la paraula la diputada senyora Mayol. Deu minuts.

Proposta de resolució per la qual es crea la comissió d'estudi sobre les bosses de pobresa

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, els grups parlamentaris del Partit Socialista de Catalunya, d'Esquerra Republicana, del Partit Popular i d'Iniciativa per Catalunya presentem avui a la consideració d'aquesta cambra la Proposta de constitució, de nou, en aquesta legislatura, d'una comissió d'estudi sobre la situació de la pobresa que existeix avui a Catalunya i les diferents actuacions que s'estan fent o que caldrà fer per fer-hi front.

Crec que no seria necessari utilitzar els deu minuts, els que tindrè, per fer una gran argumentació, com si en anteriors ocasions, com ha passat en anteriors ocasions, tots els grups d'aquesta cambra donessin suport a aquesta iniciativa. Però el fet que el Grup de la majoria no li doni suport fa que haguem de fer un esforç argumental per intentar modificar la seva posició. Jo, la veritat és que començaria la meua intervenció fent referència a les últimes paraules del senyor Padrós, fa escassament un o dos minuts, en relació amb la disposició de la societat catalana, a la voluntat de tots els grups de la cambra, de potenciar una societat més justa, més igualitària. Jo gairebé podria reproduir —segur que ho ha fet millor ell que jo— aquestes paraules i, per tant, m'agafaria en aquestes reflexions per intentar modificar la seva posició.

Hi ha hagut una comissió a l'anterior legislatura que s'ha reunit en cinc ocasions i de la qual hi ha un informe provisional, elaborat pel president de la Comissió, que aporta elements importants que mereixen, al nostre parer, l'atenció d'aquest Parlament i del Govern. Aquest informe provisional que existeix planteja, entre les seves recomanacions, la necessitat de continuar aprofundint alguns aspectes que varen quedar incomplets. Aquesta raó i la importància de la vigència del tema fan que de nou plantejem la necessitat de continuar treballant.

Hem de dir, en relació amb els arguments formals donats pel Grup de la majoria per no signar la sol·licitud d'acord de creació de la comissió, perquè ja hi ha moltes comissions d'estudi, i que aquesta ja va funcionar a l'anterior legislatura molt lentament, hem de dir en relació amb aquests arguments que, encara que ja existeixin altres comissions d'estudi, aquesta té una importància cabdal i per això creiem que s'ha de tornar a plantejar. I és més: s'han constituït de nou comissions com la del Pla

hidrològic, que a l'anterior legislatura es va reunir tres cops —tres cops—, i no hi ha ni tan sols un informe provisional. Per tant, crec que l'argument formal és fàcilment contestable. En qualsevol cas, els arguments que nosaltres voldríem posar a la seva consideració són molt més de fons, són molt més de fons, i crec que les raons que hi ha perquè es creï aquesta comissió són molt més de fons. Jo faré menció de tres raons que em semblen claus, fonamentals, per plantejar-ho.

La primera raó, el primer argument, és que la creació d'una comissió és un estímul que afavoreix que la temàtica de la pobresa estigui molt present, tant com la importància del tema requereix, durant tota la legislatura del Parlament: és un estímul per treballar-hi constantment. Aquesta temàtica hauria de ser un dels temes prioritaris per a tots els grups parlamentaris.

La segona raó, el segon argument de fons, és la preocupació perquè, tot i venint d'una època de creixement econòmic, el procés de béns cap a una societat dual s'ha anat accentuant; per tant, no estem en una època de disminució de la pobresa, sinó d'increment de les desigualtats socials, també a Catalunya. El mapa de la pobresa a Catalunya elaborat pel Gabinet d'Estudis Socials, davant de les conselleries de Treball i Benestar Social, confirmava les desigualtats existents entre els ciutadans de Catalunya: un 10% de la població, amb ingressos més baixos, no arriba al 2,5% de la renda total del Principat, mentre que un 10% de la població, amb ingressos alts, acumula més d'una quarta part de la renda global de Catalunya. Aquest és un procés similar al seguit a països de la resta d'Europa, amb una diferència important, per això: aquests països tenen més prestacions socials, tenen una política social millor desenvolupada, que pal·lia més les conseqüències d'aquestes desigualtats.

L'última raó, l'últim argument de fons que voldríem donar, és la diversitat i la intensitat de situacions de pobresa existents avui a Catalunya. Els «que no segueixen» —com li agrada anomenar-los al president Pujol— són molts i estan en situacions molt diferents, que requereixen actuacions diversificades. Només algunes dades per recordar la situació —són dades prou conegudes i per això hi faré referència molt ràpida—: Catalunya es mou entre les àrees més pobres d'Europa, amb índexs paral·lels al de Grècia i Irlanda, amb un preocupant 15% de famílies pobres —un 15%—, amb xifres totals que permeten parlar de 250.000 famílies pobres, amb un total de 750.000 pobres al conjunt del Principat. El concepte «pobre» —aquest matí hi feia referència la il·lustre diputada del Grup Popular—, segons la CEE —i és amb aquest barem que s'han mesurat aquests números que acabo de donar—, diu que són les persones que no compten amb la meitat d'ingressos mitjans per habitant al seu país. S'ha de dir —i això és una dada especialment significativa— que, d'aquests 750.000 pobres, n'hi ha 80.000 en situació de pobresa severa, és a dir, misèria. I els he de dir —perquè a vegades les informacions que tenim, els estereotips que tenim no es corresponen amb la informació objectiva—, els he de dir que en aquest últim sector, dels més necessitats, els nascuts a Catalunya, la població autòctona, és superior als nascuts fora de Catalunya: per tant, la pobresa està arrelada a casa nostra, també.

La pobresa dibuixa un mapa de desigualtats entre les persones, però també entre les comarques: la distribució de renda mensual a les comarques catalanes és enormement desigual. Posaré només dues xifres: a la Selva, la renda aquesta que deia

ara, la renda mensual, és de 237.000 pessetes; a l'Alta Ribagorça, és de 41.667.

Acompanyant aquestes dades, cal situar-ne altres que posin de manifest que la pobresa avui no només són els captaires o aquelles famílies extremament deteriorades que tots tenim associades amb aquest món; la nova pobresa situa la problemàtica d'aquells sectors socials amb dificultats de participació i integració en la dinàmica social, sectors nombrosos avui i a què no més des de la preocupació conjunta de tota una acció de govern s'hi pot fer front: 25.000 joves —25.000 joves— de catorze a setze anys estan fora del sistema escolar, expulsats del sistema escolar. No cal dir —perquè és una obvietat— que les condicions educatives influeixen enormement en l'evolució de les persones cap a una situació de benestar o de pobresa. El 25% de les persones més grans de 65 anys, a l'àrea metropolitana, estan per sota de les 250.000 pessetes/any; situació molt tractada en aquesta cambra, el tema de la vellesa, i per tant penso que hi ha de continuar estant especialment present.

I vull fer una última referència en relació amb dades, que és una menció especial a la situació de les dones: el procés de feminització de la pobresa. Les dones cobren, en aquests moments, un 26% menys que els homes amb igual ocupació; a l'àrea metropolitana, un 22%, quasi bé una quarta part de les dones, treballen sense contracte —els he de dir, perquè puguin comparar, que en el cas dels homes és un 4% els que no tenen contracte. La problemàtica creixent de les famílies monoparentals només cal veure-la reflectida a les dades que va donar la Conselleria de Benestar sobre la renda mínima d'inserció, sobre el PIRMI: de dones que han sol·licitat la renda mínima, n'hi ha 1.914, de les quals dones soles amb fills són 1.211. Aquestes dades en relació amb els homes són: 1.021 homes que han demanat la renda, i només 63 que es troben sols amb càrregues familiars. Per tant, el tema de les dones en situació de soledat amb atenció dels fills cada vegada serà un problema més present.

Aquesta era la tercera raó que, el nostre Grup, feia que demanéssim la creació d'aquesta comissió. Què hauria de fer, al nostre parer, aquesta comissió, que proposem —tal com diu la proposta escrita— que presenti un informe d'aquí a un any, un any just? Hauria de discutir..., això s'hauria de discutir, òbviament, amb tots els membres, suposant que la creéssim, no?, però nosaltres posem quatre prioritats de temes concrets que a l'anterior comissió no es van treballar prou a fons i que voldríem que aquí, en aquests moments, es treballassin intensament: el primer tema, la pobresa en el món rural —és una gran desconeguda per a molts, i pensem que en aquest Parlament s'hi ha tingut també poca atenció; la pobresa en el món rural—; el segon, tal com deia ara argumentalment fa un moment, el procés de feminització de la pobresa, que ja he il·lustrat a bastament; el tercer punt concret seria la problemàtica de l'habitatge, un dels més greus per a conrear una política social efectiva, i, per últim, el balanç de l'experiència de la renda mínima, recurs important i útil que s'ha dut a terme a Catalunya fins ara, però que cal readequar i, per tant, pensem que seria el quart punt prioritari.

Aquesta és una proposta de treball que suggerim. En qualsevol cas, jo només voldria acabar dient que hi va haver una campanya que van engegar trenta-cinc entitats, abans de les eleccions, que es deia «Fem una Catalunya més justa i més hu-

mana», en la qual demanaven al futur Parlament i al futur Govern que aquest tema estigués permanentment a l'ordre del dia del nostre treball. Al nostre parer, és una demanda justa i oportuna. Creiem que aquesta comissió podria contribuir a avançar en aquesta direcció. Per tot això, demanem el vot afirmatiu a tots els grups de la cambra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Si no hi ha cap torn en contra, passem al posicionament dels grups. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Barceló.

El Sr. BARCELÓ: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, avui dia les distàncies físiques entre pobresa i opulència són, a la nostra societat, molt curtes, perquè al costat dels grans centres comercials i de poder trobem illes de marginació on viuen persones en condicions infrahumanes. No hi ha cap gran ciutat catalana que s'escapi d'aquest problema, que ha esdevingut una realitat endèmica.

Les definicions tradicionals de pobresa han perdut, en bona part, el seu contingut, donat que les transformacions socials que viu el nostre país en el context general de les economies més desenvolupades donen lloc a nous problemes, molts dels quals encara no han estat assumits d'una forma efectiva per les institucions públiques. Abans la pobresa venia definida, bàsicament, per raons de tipus estructural, en funció del baix nivell de desenvolupament econòmic i social; les respostes que es donaven com a reacció a aquest problema tenien una tendència clara i definida a formular-se en termes genèrics, de transferència de recursos per a l'aplicació del principi de justícia distributiva, que era i potser és una versió secularitzada de la caritat cristiana: no es tractava tant d'oferir sortides com de compensar uns problemes estructurals. La situació avui dia és radicalment diferent, donat que les situacions de marginació social no vénen sempre justificades per raó d'una manca de desenvolupament econòmic; a més a més, el món de les noves pobreses conté una gran heterogeneïtat: no podem parlar amb propietat d'una classe social amb una problemàtica comuna, al marge del mateix fet de viure d'esquena al procés general de creació de riquesa.

Llevat d'aquest fet general, poca cosa tenen en comú els diferents sectors del món de les noves pobreses. Això encara dificulta, encara més, la possibilitat d'una acció col·lectiva en defensa dels seus drets dins de l'actual marc constitucional: els marginats són, en principi, els que no parlen i dels quals ningú no parla. La marginació és ara el resultat, principalment, de situacions personals molt individualitzades que porten el subjecte a viure al marge del mercat laboral. La pluralitat d'aquestes situacions i la seva complexitat exigeixen un estudi molt rigorós de les dites noves pobreses, per tal d'evitar caure en fórmules que, malgrat les seves bones intencions, lluny de donar resposta al problema dels marginats, afavoreixen diferents manifestacions de la picaresca col·lectiva, la qual cosa és encara més greu, perquè deixa sense protecció els veritables pobres.

Les noves pobreses són, en cert sentit, menys visibles que la pobresa tradicional, donen menys senyals externs i, per aquesta raó, amb freqüència són ignorades o reben una resposta poc eficient. D'altra banda, l'aplicació del Programa interdepartamental per a la renda mínima d'inserció, donada la complexitat d'un projecte de les seves característiques, exigeix una recollida de dades laboriosa, si en pretenem fer una valoració rigorosa.

Per això, senyores diputades i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular votarà favorablement la proposta de creació d'aquesta comissió d'estudi, confiant que sigui la via per definir els perfils sociològics i territorials de les noves pobreses, mirant d'abordar aquest problema amb una creixent efectivitat. Cal oferir una sortida política, prenent consciència que la ignorància voluntària de la malaltia és un signe perillós del model de desenvolupament social i econòmic que hem assumit.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Barceló. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Bosch.

El Sr. BOSCH: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, surto a manifestar el posicionament positiu d'Esquerra Republicana de Catalunya a la proposta de la comissió d'estudi sobre les bosses de pobresa. Hi estem a favor, de la mateixa manera com hi vam estar a favor a la segona i a la tercera legislatura, i per això, a més a més, formem part dels signants de la proposta, juntament amb la resta dels grups de l'oposició.

Segons el ja esmentat des d'aquesta tribuna *Mapa de la pobresa*, editat pel Gabinet d'Estudis Socials, es demostra que el 15% de les famílies d'aquest país, unes 250.000, estan sota els nivells dels límits de la pobresa; en definitiva, unes 750.000 persones estan per sota d'aquests nivells. Els casos estan repartits per tot el territori, però hi ha certes comarques que ho pateixen d'una manera especial, com pot ser la mateixa àrea metropolitana de Barcelona, les comarques meridionals del Principat, o també algunes comarques de muntanya. I, això, només tenint en compte la pobresa com la gent que cobra la meitat, la gent que ingressa la meitat de la renda mitjana dels habitants d'un país.

Per tant, creiem que cal que la comissió tingui un treball actiu i constant i que no es limiti només a estudiar el fenomen, sinó també a fer propostes per resoldre aquesta greu problemàtica. Creiem que cal que comenci els treballs immediatament i procuri tenir les conclusions al més aviat millor.

En aquest sentit, ens sembla molt positiu que la proposta de creació marqui un termini per presentar les conclusions: juny del 93, un any per presentar la feina feta i no deixar passar tota la legislatura. De ben segur, el treball de la comissió de la legislatura anterior va ser molt interessant, però no va arribar a presentar les conclusions i només en resta un informe provisional, que no deixa de ser això: provisional.

Pensem que si la immigració estrangera, amb tota la seva problemàtica, es mereix que se li dediqui una comissió d'estudi, i a més tenint en compte que és un fenomen relativament nou al nostre país, la pobresa és un fet històric i present a la nostra societat des de sempre, alhora que cada vegada esdevé més complex. En tot aquest temps no hi ha hagut encara cap solució definitiva; per tant, creiem que s'ha de buscar per tots els mitjans possibles les formes de solució i aplicar-les amb tota la seva rigorositat.

Per altra banda, creiem que aquest Parlament no pot donar l'esquena a la munió d'entitats, fundacions, associacions o institucions de tota mena que ja treballen aquest tema, ja sigui estudiant-lo, ja sigui combatent-lo amb els seus propis mitjans. Amb aquestes entitats, la comissió i el mateix Parlament han de treballar per conèixer i combatre les bosses de pobresa.

En definitiva, creiem que si a les dues legislatures anteriors la comissió havia estat necessària, ara ho és i potser més. La pobresa a Catalunya és lluny de reduir-se i, en tot cas, tendeix a estendre's a d'altres àmbits de la societat en els quals potser abans no havia arribat. A més a més, el tema continua essent viu i periòdicament ens ho recorden els mitjans de comunicació, quan, per exemple, certs ajuntaments intenten operacions per tal de fer desaparèixer els pobres més extrems, els captaïres, de la vista dels turistes.

Per estudiar i proposar solucions al tema, al tema de la pobresa, creiem que val la pena la creació d'aquesta comissió. El nostre Grup Parlamentari hi votarà a favor i ens agradaria i proposem que la resta de grups també ho facin.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch.

Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo vull començar recordant que el setembre del 87 —ho han dit ja els diputats que m'han precedit en la paraula— el Parlament de Catalunya va decidir, mitjançant un acord entre tots els grups parlamentaris, constituir aquesta comissió d'estudi de la situació de la pobresa a Catalunya. En aquell moment, i en diverses ocasions, vam veure de quina manera el Parlament s'havia d'organitzar per poder aprofundir en aquests problemes i fer aquelles aportacions que des de la institució parlamentària es poguessin fer per millorar, per solucionar, per avançar en la solució dels problemes derivats de la pobresa. Una de les vies va ser la comissió d'estudi, i crec que és una bona via: ho han vist fa un moment, que hem aprovat la constitució d'una comissió d'estudi, i en l'anterior Ple vam aprovar la constitució de diverses comissions amb aquesta finalitat. Hem de dir, i crec que ha de quedar clar que a Catalunya s'ha treballat molt per fer front a aquestes situacions de desigualtat. Això no vol dir que els problemes no existeixin, encara; els problemes existeixen, i els diputats que acaben de parlar així ho han relatat.

Tenim a hores d'ara, i crec que ho hem de dir, dos instruments directament vinculats a la lluita contra la pobresa: un instrument teòric, que és el *Mapa de la pobresa de Catalunya*, un document de nou toms encarregat per la Conselleria de Treball a la Conselleria de Benestar Social, que ens dona una visió de la situació de la pobresa en el mapa català; tenim un instrument pràctic, la PIRMI, o la renda mínima d'inserció, que és fruit de la negociació, al seu moment, entre les organitzacions no governamentals, els sindicats i el Govern de la Generalitat —aquest instrument, segurament que quan l'avaluem podrem veure si s'ajusta, si serveix i si, en definitiva, és un instrument per lluitar contra la pobresa, però el tenim i s'està aplicant a Catalunya.

Per altra part, els ajuntaments del país, amb dotze anys ja d'experiència en polítiques de benestar social i de serveis socials, estan treballant, també, en aquesta direcció. La comissió que ha treballat durant aquest període legislatiu anterior va poder constatar en algunes de les seves visites fetes a diversos ajuntaments, a diversos ens locals, que aquests coneixien quin era el problema de la pobresa que tenien en el seu territori, i sabien de què venien, com es produïen situacions determinades de precarietat econòmica, de precarietat social. També sabien,

aquests ajuntaments que vàrem visitar, governats per tota la gamma política que en aquest moment hi ha a Catalunya, sabien com fer-hi front d'una manera efectiva, com afinar i ajustar més i millor tots els recursos, les intervencions polítiques, per poder avançar en la solució d'aquestes problemàtiques.

Possiblement, dèiem i diem, i diu l'informe elaborat —informe provisional, evidentment— pel president de l'anterior Comissió, l'ex-diputat senyor Riera, que amb tots els recursos en funcionament a Catalunya es podria fer un abordatge més adequat a les situacions familiars i personals desestructurades i a les situacions d'empobriment social i econòmic de barris i zones geogràfiques. Les dades del *Mapa de la pobresa de Catalunya* ens donen —i crec que aquestes dades són científiques, perquè el mapa crec que ho és— una imatge d'una certa gravetat. Diu: «Un 15% de les llars catalanes estan per sota del nivell considerat com el llindar de la pobresa» —un 15% de les llars catalanes—, «un 2,1 de la població té uns ingressos inferiors a 30.000 pessetes mensuals». Diu també: «A Catalunya, la distribució geogràfica de la pobresa se situa al nord i al sud del país: les comarques del Montsià, del Baix Ebre, de la Ribera de l'Ebre, la Terra Alta, el Priorat» —el sud i el nord—, «el Pallars i l'Alt Urgell són les més afectades». Per altra part, també, i això és una mica preocupant, es detecta en l'estudi una gran dosi d'escepticisme davant la capacitat dels poders públics per equilibrar Catalunya, és a dir, per fer front a aquestes situacions de desequilibris socials i econòmics, excepte en algunes comarques meridionals lleidatanes. D'això n'hem de prendre, crec jo, bona nota, i hem de veure que hem de fer un esforç molt més fort encara per poder demostrar que des de l'Administració pública, des de les institucions catalanes, tenim instruments per lluitar contra els problemes que deriven de la pobresa.

Sabem que aquestes situacions de desigualtat social i territorial que fins ara no s'han pogut superar, a pesar de conjuntures econòmiques anteriors, generalment favorables a Catalunya, poden augmentar encara més —s'ha dit fa un moment, quan s'estava explicant i argumentant la necessitat de creació de la comissió sobre el tema de les migracions. Com a conseqüència, per aquestes raons, i per les situacions derivades de la precarietat en l'ocupació, de l'atur de llarga durada, de l'envelliment de la població i de moltes d'altres, es poden agreujar les situacions de pobresa en el nostre país. Per això es important el paper de les institucions catalanes, de totes. En aquest marc és important el paper del Consell Executiu, és important el paper de les administracions locals, és important el paper de les organitzacions no governamentals i és important el paper del Parlament de Catalunya. És per aquest motiu, creiem, igual que els grups que han parlat anteriorment, per l'envergadura del problema, per la situació que hi ha a Catalunya, i que queda definida d'alguna manera a través d'aquest instrument que és el *Mapa de la pobresa*, que demanem la constitució d'aquesta comissió.

Lamentarem de veritat que el Grup majoritari no voti favorablement aquesta iniciativa, i ho lamentarem per una raó fonamental: perquè el 1987 hi va haver un acord, que es va materialitzar en la constitució d'aquesta creació de la Comissió d'Estudi de la Situació de la Pobresa a Catalunya; aquest acord encara no s'ha acabat, l'estudi no l'hem acabat de fer, des del Parlament de Catalunya, malauradament, lamentablement, però hi ha aquí explicitades les voluntats dels grups parlamentaris de l'oposició, que demanen continuar treballant per acabar aquest

treball iniciat i per aprofundir en la situació de la pobresa a Catalunya.

Deia que lamentarem veritablement que el Grup de la majoria no aprovi aquesta proposta, aquesta iniciativa que d'aquí a uns moments posarem a votació. Crec que, si no s'aprova, els grups parlamentaris, evidentment —i s'ha dit abans—, podem emprendre altres vies parlamentàries, però molt millor —i vostès ho saben— és poder posar en comú d'una manera al màxim d'esforçada per tots els grups amb ànim de consens i amb ànim d'acord, un conjunt de propostes que puguin anar a enriquir el cos polític de les línies generals per fer front a la situació de la pobresa.

La senyora Mayol, fa un moment, parlava d'algunes raons per les quals també demanava que vostès reconsideressin la constitució d'aquesta comissió, i parlava de la societat dual, i parlava de la diversitat i de la intensitat que properament, que possiblement es produirà en el nostre país, no com a conseqüència únicament nostra, sinó pel conjunt de factors i de situacions socials, econòmiques i polítiques que tenim en el nostre entorn. Per aquestes raons, senyores i senyors diputats, nosaltres els demanem que reconsiderin, que reconsiderin l'acord i el pacte que vàrem fer el 1987. El vàrem fer tots els grups parlamentaris, creant aquesta comissió d'estudi sobre la situació de la pobresa de Catalunya; nosaltres hi volem continuar treballant, l'estudi no l'hem acabat, malauradament, però hi volem continuar treballant.

És per aquest motiu, senyores i senyors diputats, que els demanem el vot favorable, especialment a la majoria.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys.

Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Senyor president, senyores i senyors diputats, he pujat a la tribuna per posicionar-me en nom del meu Grup Parlamentari, el Grup de Convergència i Unió, sobre la proposta de creació d'una comissió d'estudi sobre les bosses de pobresa. He escoltat molt atentament les argumentacions esgrimides pels diferents oradors i oradores que m'han precedit en l'ús de la paraula sobre la conveniència de crear aquesta comissió. No puc més que expressar l'acord general que em mereixen aquests diferents aspectes exposats i que, a més a més, reforcen una idea que jo volia exposar aquí a la cambra, per justificar el nostre posicionament, i és que al llarg de les seves exposicions, l'exposició de la senyora Imma Mayol, l'exposició del senyor Bosch, l'exposició de la senyora Barenys, especialment, també la del senyor Barceló, han tingut un denominador comú, que ha estat que s'han basat, bàsicament, en estudis, en dades objectives, contrastades, en les quals no hi ha discussió. És a dir, que ve a dir d'alguna manera que els estudis ja són fets. El mapa de la pobresa ja existeix, senyora Mayol, els estudis són fets; al que ens hem de posar, potser, és a treballar o a mirar, o a intensificar, o a buscar quins són aquells aspectes de la pobresa o de la marginació que ens interessa desenvolupar, conèixer més aprofundidament en aquesta cambra, per poder generar iniciatives legislatives o d'impuls al Govern, etcètera.

Jo potser dissentiria —no és aquí tampoc el moment— sobre alguns conceptes que s'han dit aquí, de definició de la pobresa, no? Perquè és cert que el tema de la definició de la pobresa tenia en el seu si una definició bàsicament de caràcter economi-

cista, no?, però està clar que per a nosaltres —i també suposo que per a vostès— la definició de pobresa no la podem reduir només al concepte que inicialment la Comunitat Econòmica Europea va aplicar per definir el que havia de ser pobresa quan parlava de les rendes per càpita: el concepte de pobresa és molt més integral. Podríem parlar de molts tipus de pobresa i molts tipus de marginació, i no sempre —ho comentàvem abans amb companys del meu Grup Parlamentari—, no sempre marginació i pobresa van necessàriament aliades. I aquest és un tema que també necessita un cert aprofundiment.

Efectivament, el tema de la pobresa encara al nostre país és un greu problema, que afecta segments importants de la població, persones i famílies que viuen per sota dels mínims de què la majoria gaudim. Amb aquesta consciència de percepció i de diagnòstic ens hem trobat plegats en nombroses ocasions —la senyora Barenys ho recordava—, l'any 87, l'any 88..., fins i tot ens vam trobar d'acord... Quan es diu «el Parlament ha fet poques iniciatives», en aquest cas, home, jo recordaria una resolució que va aprovar aquesta cambra a proposta del Grup de Convergència i Unió l'any 89, que instava a posar en marxa el programa de la renda mínima d'inserció, que ha estat la iniciativa més aplaudida, no solament a Catalunya —i amb això no vull fer triomfalisme, però vostè ho sap—, aplaudida per les entitats que hi treballen, aplaudida pels agents socials que treballen en el camp de la pobresa en tot l'Estat, com deia.

Amb aquesta coincidència, doncs, de diagnòstic, no es troba, per tant, i no hi és, la coincidència en l'estratègia de com abordar aquesta comissió. Estudis com el que va realitzar l'extingida Corporació Metropolitana de Barcelona, o, per ser més completa i exhaustiva, el del mapa de la pobresa, que va ser encarregat per la Generalitat de Catalunya, com bé deia la senyora Barenys —en això volia corregir el senyor Bosch, quan deia que això havia estat elaborat o que havia estat confeccionat pel Gabinet d'Estudis Socials: és cert, ho va fer, però per encàrrec de la Generalitat, és a dir, el titular d'aquest estudi és la Generalitat de Catalunya, i és l'estudi que ens ha permès poder fer diagnòstics fins i tot per poder justificar el posicionament de la majoria dels grups que han parlat fins ara—, la majoria d'aquests estudis els vam conèixer a través d'aquesta comissió, que va existir i que va funcionar amb més o menys sort la legislatura passada, bé, fonamentalment, a través de compareixences, de les cinc sessions que van haver-hi, que feien que també tinguéssim coneixement, també, d'altres aproximacions fetes per altres grups, en altres compareixences que també vam tenir, que treballaven en aquest camp. I aquesta visió diagnòstica general que, doncs, ja manifesto aquí que hi és, coincident, i que a més a més ja es va fer, amb dades objectives, no hi havia possibilitat de disparitat, la comissió aquesta esmentada no va emetre el seu dictamen o informe final; no és qüestió tampoc de parlar-ne aquí, però de fet hi va haver un treball, més o menys afortunat, que per a tots els grups parlamentaris ens ha de servir per poder avançar en la recerca de possibilitats de puntuals solucions. Però el Parlament de Catalunya no en pot gaudir, i ens hem de remetre a llavors.

Però nosaltres hem de parlar d'ara, i del que ara ens interessa per ser eficaços, per ser generadors d'iniciatives que tinguin realment una eficàcia, una traducció que per a nosaltres ens pugui semblar que té un interès en els grups de població afectades per aquests problemes.

Nosaltres pensem que amb l'aprovació de la comissió d'estudi sobre la problemàtica dels immigrants treballadors estrangers donem, de forma coherent, una resposta positiva al que poden ser sectors especialment afectats pels problemes de pobresa. D'aquesta manera, el nostre Grup Parlamentari no vol tancar les portes perquè el tema pugui ser abordat, el tema de la pobresa, abordat i estudiat mitjançant sectors especialment afectats per incidències específiques, com ha estat l'exemple aquest que acabem just d'aprovar, de la comissió d'estudi dels treballadors estrangers. Ens sembla que aquesta és una iniciativa molt més eficaç, molt més dinàmica, i que ens sembla que ens ho agrairan, perquè també podria passar que el Parlament, a força de fer comissions d'estudi, però que després no acaben fent informes, com va passar en la legislatura, també nosaltres acabéssim perdent la nostra capacitat d'interpellar la societat o el mateix Govern per generar iniciatives positives.

A nosaltres ens sembla que aquesta és una iniciativa —la que nosaltres proposem— molt més eficaç, i no descartem, per tant, que al llarg de la present legislatura proposem nosaltres, conjuntament o sols, la creació d'alguna altra comissió d'estudi sobre altres aspectes que puguin tenir relació amb la marginació o la pobresa, no ho descartem, si ens sembla que això pot tenir una traducció en l'eficàcia i una intervenció que serveixi per impulsar polítiques que vagin en aquesta línia, doncs, d'avançar, d'abordar els problemes de la pobresa. Però s'ha de fer d'acord amb la complexitat diferent: no tota la pobresa és igual, no afecta a tots els sectors iguals, no tots els grups de població són iguals, i ens sembla que és molt més eficaç ara per ara votar sobre aquesta Proposició.

Tampoc és cert, tampoc no es pot dir, que el Parlament no hagi generat iniciatives: les hem dit abans. I iniciatives —a part de la de Catalunya—, ja, bàsicament, el Parlament ha generat la renda mínima de reinserció, amb el seu suport al Govern al llarg dels pressupostos, la qual s'ha dotat i s'ha confirmat com una de les iniciatives més importants que s'ha fet a l'Estat espanyol —com deia abans—; iniciatives que aniran, doncs, que la tardor, com vostès..., alguns de vostès ja saben, se celebraran unes jornades importants, jornades sobre el tema de la pobresa a Catalunya, en el qual, doncs, estan especialment implicats tots els agents socials. I aprofito també per dir a la senyora Barenys que tenim altres instruments, a part dels que ha dit, per lluitar contra la pobresa, perquè la mateixa política social del Govern de la Generalitat és l'instrument més important que tenim per lluitar contra la pobresa.

Els serveis d'atenció primària dels ajuntaments també són un bon instrument, com s'ha demostrat, com no ha estat enlloc de l'Estat, per també abordar situacions de pobresa. I altres polítiques sectorials que ajuntaments, governs municipals, però fonamentalment també el Govern de la Generalitat, han posat en marxa. Això, senyores i senyors diputats, em referma la convicció que en aquest punt molt probablement ens separen més aspectes d'ordre estratègic que no pas conceptuals; el tema de la pobresa és per a tots una prioritat política legislativa i de govern, però per a nosaltres el seu tractament no hauria de passar ara ja per estudis genèrics, sinó per treballs més sectorialitzats.

És per tot això, senyores i senyors diputats, senyor president, que votarem en contra d'aquesta Proposta de creació d'aquesta comissió, convençuts que en haver donat suport a la creació de

l'anterior comissió estarem aplicant coherentment aquesta línia de treball eficaç sobre la complexa problemàtica de la pobresa.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Se sotmet a votació la Proposta de constitució de l'esmentada Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La proposta de constitució d'aquesta Comissió ha quedat rebutjada per 32 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Alteració de l'ordre del dia

La presidència demana l'assentiment del ple perquè les interpellacions que figuren en l'ordre del dia amb els números 15, 16, 17, 19, 23 i 24 siguin posposades fins demà. *(Pausa.)*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de residus industrials

La interpellació número 25 ha estat retirada.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'implantació de grans superfícies comercials a Catalunya

De manera que passarem ara al número 18 de l'ordre del dia, que és interpellació al Consell Executiu sobre la política d'implantació de grans superfícies comercials a Catalunya, que formularà el diputat senyor Víctor Ros, del Grup Popular. Té la paraula.

El Sr. ROS: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el motiu fonamental d'aquesta interpellació és la preocupació que el nostre Grup Parlamentari té per la situació de la petita i mitjana empresa del comerç a Catalunya. Preocupació que, estic convençut, comparteixen tots els altres grups de la cambra.

Actualment en el món del comerç a Catalunya hi ha una gran preocupació per la forta penetració de capital estranger, fonamentalment en hipermercats, i pel creixement exagerat de noves implantacions de grans superfícies comercials, tant en hipermercats com en cadenes sucursalistes de supermercats, molts dels quals no compten amb els recursos propis suficients per fer front a les seves inversions. I això suposa una forta dependència del sector distributiu al capital i, per tant, el poder de decisió estranger enfront del comerç tradicionalment autòcton, i a la vegada una pèrdua important de la capacitat d'absorció del mercat per part del nostre comerç.

Si es manté aquest panorama, la situació comercial de Catalunya pot canviar bruscament en els propers mesos. El creixement desmesurat de les grans superfícies comercials, sense un creixement paral·lel de la demanda global, fa que l'oferta no rendibilitzi les seves inversions de forma adient.

Això podria crear —i de fet està creant ja— un desequilibri de la xarxa comercial existent a Catalunya, i podríem arribar a la conclusió que tots els esforços fets en els darrers anys quant a transformació i modernització del comerç català no haurien servit de res, tant les inversions públiques com les privades. I jo li

reconec, senyor conseller, que en les inversions públiques el Departament ha fet un esforç important, com per exemple en els plans Simec, Fimec i altres. Aquesta situació s'agreuja encara més quan actualment a Barcelona i a la seva àrea d'influència està prevista la implantació de diversos grans projectes de noves estructures comercials, ja en forma de centres comercials o de grans superfícies. Cal destacar, entre els més importants, la Vila Olímpica, Mercasa, Montigalà, Continente, Sant Quirze i Sant Boi, Alcampo, Sant Joan de Déu, Winterthur, Renfe Meridiana, Polígon Padrosa, Aeroport, Port Vell... Suposen en total més de dos-cents mil metres quadrats a Barcelona i al seu entorn.

El petit i mitjà comerç i la distribució tenen un tractament que no s'equipara a altres sectors econòmics en matèria d'integració comunitària, i les diferències estructurals detectades exigeixen un més gran esforç en l'execució de programes i accions dirigides a les petites i mitjanes empreses del comerç. El comerç, fonamentalment el petit, constitueix avui un factor determinant per revitalitzar els centres urbans, i el comerç s'ha beneficiat molt poc dels suports del Fons europeu de desenvolupament regional, el Feder. Moltes iniciatives de joves candidats a establir-se en el sector comercial es veuen frustrades perquè els interessats no poden tenir accés als crèdits de finançament necessaris, donat que no disposen de cap tipus de patrimoni real susceptible de ser acceptat com a aval, tal com està configurat en el nostre sistema financer. En alguns països, per exemple Alemanya, s'han constituït fons per a dotacions especials amb càrrec als pressupostos públics, amb mutualitats de garantia de comerç, amb la finalitat de proporcionar als joves candidats creadors d'empreses la cobertura que necessiten.

És necessària l'existència de programes de suport a aquells projectes presentats per les associacions de comerciants d'àmbit local i els projectes de cooperació entre empreses situades a les zones de tradició comercial dels centres urbans. La manca de models legislatius eficaços ha determinat en alguns països la desaparició de moltes Pime, i han ocasionat un gran perjudici tant en les zones rurals com en els centres urbans.

I això ha estat el resultat de la implantació desordenada de les grans superfícies en alguns països; creiem que cal fer una anàlisi sobre la situació actual del comerç a Catalunya; sobretot cal tenir molt en compte els desequilibris que es poden produir al nostre país, si el que ara són projectes es transformen en realitats.

Ara bé, la primera conclusió seria relativament senzilla: cal aturar el creixement desaforat i poc realista de l'oferta, i cal també aconseguir el creixement de la demanda, sobretot l'externa i la internacional, que ens permeti rendibilitzar els esforços de modernització que Catalunya ha realitzat en el camp del comerç.

El problema que es planteja a molt curt termini és el de la dispersió de la demanda com a conseqüència de l'excessiva oferta comercial per un creixement desmesurat excessivament ràpid en el temps.

En definitiva, la redistribució de la demanda entre una oferta excessiva farà que l'oferta de tot tipus, a més a més de no rendibilitzar les inversions, no pugui absorbir les despeses de funcionament i provoqui unes crisis de greus conseqüències. Cal controlar el creixement de l'oferta en aquells sectors en què els darrers anys han fet de coixí a la crisi del sector industrial.

L'any 91, la desacceleració de rendes comercials va ser d'un 28,6% respecte a l'any 90; el ritme de creixement de llocs de treball s'ha reduït i això repercuteix directament en el comerç. Darrerament s'han pogut veure les notícies que en aquests últims mesos més de 110.000 llocs de treball, a nivell de tot l'Estat, s'han perdut, i això també repercuteix directament en el comerç.

És important assenyalar que el comerç és un dels sectors que dona més ocupació. A més a més, és un sector que dona ocupació a aquells grups que més dificultats tenen a l'hora de trobar feines, principalment les dones i la gent jove que va a la recerca de la seva primera ocupació.

L'activitat comercial a Catalunya és una de les principals fonts de riquesa del país, en la qual estan ocupades més de 600.000 persones com a empleats o empresaris, i aporten un 30% del PIB català, del qual un 12% prové del comerç i el 18% dels serveis personals; mentre que a la resta d'Espanya, el sector del comerç és un 12% del PIB, significa un 12% del PIB, la qual cosa posa de manifest el pes comparatiu que aquest àmbit de l'activitat econòmica representa a casa nostra.

A Catalunya, els comerciants es troben desencisats per crear noves empreses en aquest sector, i fins i tot m'atreveiria a dir que per mantenir les existents els manca el fonamental: la il·lusió, que ha potenciat fins ara l'esperit emprenedor a casa nostra, i això no només per l'existència d'una pressió fiscal gairebé confiscatòria, sinó també perquè viu sota l'amenaça permanent que l'endemà s'installi al voltant del seu comerç, del seu comerç autòcton, una gran superfície comercial, la major part de les vegades integrada en una gran multinacional, amb la qual no pot competir al mercat i davant la qual es troba desemparat per l'Administració catalana.

Tal com està evolucionant l'estructuració del nostre comerç, no podem deixar passar més temps sense portar endavant un estudi rigorós de les necessitats tant espacials com sectorials de la demanda, i realitzar una programació d'actuacions que amb la participació de les associacions més representatives d'aquest sector ens permetin prendre les mesures necessàries per tal d'evitar la desaparició del petit i mitjà comerç a Catalunya.

No vull acabar la meua intervenció sense fer esment d'una altra de les greus conseqüències que es deriven de la instal·lació incontrolada de grans superfícies comercials, com ho és el canvi de l'estructura tradicional dels pobles i ciutats, que hem vist sempre en el seu carrer comercial l'eix de relacions de la vida ciutadana. Recentment, la premsa es va fer ressò del cas de Perpinyà, on el centre de la ciutat ha quedat pràcticament mort en anar desapareixent els petits botiguers o centres comercials degut a les instal·lacions de les grans superfícies comercials als afores. Aquesta desertització està començant a produir-se també en algunes poblacions, algunes ciutats del nostre país.

Senyor conseller, el perill de desaparició del petit comerç de Catalunya és un problema greu i cal resoldre'l amb urgència.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Lluís Alegre.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre): Molt honorable president, senyor interpellant, senyores i senyors diputats, em complau veure el fil vertebrador

d'aquesta interpellació, en la qual jo penso que hi ha una coincidència plena –i per altra banda així ho valoro, i ho agraeixo– amb el que el Govern de la Generalitat ha estat desenvolupant els últims anys.

Des de fa molts anys, pràcticament ha sigut un dels comuns denominadors de l'acció del Departament de Comerç, Consum i Turisme –per tant, vol dir del Govern de la Generalitat–, aquesta política de modernització, de millora de tot el que és una part important de la nostra economia, una part important del nostre teixit econòmic i social que és el món del comerç. Això ha portat, fins i tot, que en alguns moments algunes determinades opcions polítiques ens hagin –diríem– volgut insultar dient «vostès són el partit dels botiguers», per aquesta política que hem anat desenvolupant, que veig que en aquest moment vostès també tenen aquesta sensibilitat, cosa que, evidentment, veure que hi ha uns grups parlamentaris que coincideixen en aquesta acció, és un motiu de satisfacció.

Per fer-ho d'una manera global, vostè ara em parla de tot el que realment és important, que és aquesta modernització i l'aparició..., per altra banda, perquè estem en un món econòmic, actiu, en el qual veiem com van apareixent nous esquemes i el de les grans superfícies n'és un de molt concret, però també d'altres.

Prova que la nostra preocupació és global va precisament en aquesta Llei que va ser discutida aquí, en el Parlament de Catalunya, la Llei del comerç interior. El comerç és evidentment l'activitat comercial, el comerç és una activitat que vertebrava l'acció dinàmica de moltes petites economies, des de tot el que representa la seva creació, tot el que representa el seu funcionament, passant, per exemple, pels horaris, en els quals nosaltres entenem que convé que hi hagi un equilibri –i aquí, malauradament, penso que possiblement acabin coincidint amb nosaltres, però de moment, per part del seu Grup, alguna diferència, en aquest tema, també l'han mantinguda.

Però, bé, el tema de la interpellació, és a dir, quins són els propòsits de capteniment, els propòsits de capteniment pel que fa a les grans superfícies, doncs, escolti'm, seria una descortesia, però jo li contestaria amb una frase: seria el compliment del mandat de la Llei que aquest Parlament en el seu moment va aprovar, la Llei 3/1987, d'equipaments comercials. Els acords, en aquells moments, vàrem ser la primera comunitat, el primer Govern, el Govern de Catalunya, que, en el conjunt de tot el que és l'Estat espanyol, va tenir la valentia de, precisament, veure que era necessari per una banda estar oberts al procés dinàmic de la nostra societat –d'una manera molt concreta, l'econòmica–, però per altra banda introduir uns determinats conceptes de planificació; conceptes que els dos no són contradictoris quan es posen precisament al servei i al desenvolupament i a l'apuntament d'una part important de la nostra economia.

Això ens ha portat... Penso que aquesta Llei, que en aquell moment va ser innovadora, doncs, ha donat uns bons resultats. Això ha permès que tot... –i després, evidentment, el desplegament posterior d'aquesta Llei, a través del Decret, del Decret 139/87, pel qual es regulava el procediment administratiu sobre el qual les comissions territorials d'equipaments comercials havien de funcionar–, ens ha permès que molts dels projectes que en aquest moment, al llarg de la història de vigència d'aquesta Llei, han anat sorgint, molts d'ells, com a conseqüència –com

dic– d'aquest diàleg, d'aquesta necessitat de motivar el perquè i en quines condicions s'installa la superfície comercial, molts d'aquests projectes hagin decaït, molts hagin estat denegats. I aprofito, de passada, per dir que la llista que vostè ha dit no és completa i alguns dels possibles equipaments que vostè menciona, en aquest moment, han estat ja..., diríem, han desaparegut, eh?, del mapa, de la llista, perquè precisament han vist que era difícil la implantació perquè hi havia aquest procés. Aquest procés en el qual nosaltres el que busquem és que hi hagi un equilibri, un equilibri entre grans i petits, i, a més, que no sigui una acció negativa, sinó que, tot al contrari, sigui una acció positiva de suport, perquè entenem que l'activitat comercial a part de ser una unitat econòmica és una necessitat social. És a dir, el comerç, el que fa és acostar el que necessiten els consumidors i que és produït per les diferents indústries, tant de tipus estrictament industrial com també des del punt de vista agroalimentari. I, per tant, aquest buscar aquest acomodament...

Naturalment, vostè diu: «És necessari un estudi.» Estudi que ja tenim fet. Suposo que vostè coneix –i, si no, jo ara l'informo– que fa poc temps, farà aproximadament mig any, el Departament, a través de la Direcció General de Comerç Interior i Serveis, va fer una avaluació de quina era la despesa, la despesa que..., la despesa comercialitzable que hi havia a Catalunya, estimant-la en aquell moment en una quantia del bilió i prop de tres-cents milions de pessetes, i això ja ens dona, evidentment, una xifra de quina és la necessitat de la demanda. Si aleshores creuem, evidentment, aquesta xifra, que és la necessitat de la demanda, amb quina és la potència de l'oferta a través de petites i grans superfícies, veiem que naturalment, comarcalitzant i, per altra banda, analitzant també tot el que són aquelles àrees d'influència de les diferents localitats que hi ha a Catalunya de les diferents comarques, ens permet precisament tenir aquest equilibri que ha portat que dels prop de vuitanta i escaig projectes que han aparegut en els últims anys, una part important, una part important, hagin estat denegats. I, a més, denegats per raons objectives, que és precisament per al que la Llei ens va facultar a través del seu article 12. Raons objectives en funció de l'urbanisme, raons objectives en funció de la xarxa viària, raons objectives en funció de l'equipament a nivell de pàrquings, a nivell de condicionants que poden tenir, i, naturalment, també raons objectives en funció de l'aportació, de l'aportació que tota nova empresa comercial entenem que ha de donar en el teixit en el qual vol anar a donar un servei.

I, tot això, penso que ha estat fet en un clima com..., no sé, aprofito també per dir-li..., de molt consens, molt consens, en aquests equipaments, en aquestes comissions d'equipaments territorials, i, per altra banda, amb una bona comunicació, amb una bona comunicació amb els sectors a través del Consell Assessor de Turisme, Consell Assessor que té una vida dinàmica i en el qual hi estan representats, a part de les forces sindicals, les entitats associatives més representatives de Catalunya, les cambres de comerç i també els municipis, a fi i efecte que tot el que és aquesta anàlisi que vostè demana, que ja s'està fent, es porti amb aquest consens ampli que representa per un cantó l'opció territorial, l'àmbit local, per altra banda tot el que són els agents econòmics –sindicats, empreses i l'acció institucional de les cambres de comerç.

Em sembla que el resultat que estem tenint és positiu, és positiu, com ho demostra el bon diàleg que hi ha amb totes les as-

sociacions de comerciants. I, d'altra banda, acomboiar aquesta preocupació que compartim amb altres accions que precisament ens porten que això que ara en alguns indrets d'Europa veuen que s'estan quedant amb centres de ciutats en ocasions com despoblats —«desertitzats», fins i tot diuen—, per l'esforç erosionador de l'aparició de nuclis comercials en determinats indrets fora d'aquests centres, en el cas concret de casa nostra això ho estem treballant; ho estem treballant amb dues accions, accions que vénen a acomboiar precisament aquesta presència de les superfícies comercials.

Per una banda, és a través de la col·laboració amb els municipis, restaurant, millorant i donant una nova empenta, donant una nova actualitat a aquests centres històrics de determinades ciutats o de determinades localitats, a través de zones de viants, a través de desenvolupar un urbanisme comercial que permeti que el petit comerç se senti ben assentat en aquests nuclis de ciutats, que, si no hi ha tot aquest grapat d'illes de viants i d'accions concretes en col·laboració amb els municipis i amb un esforç pressupostari important per part del Govern de la Generalitat... Sens dubte en altres indrets això no s'ha fet. I, aleshores, aquesta acció, més pel que fa referència a una part important —que suposo que compartim la preocupació— de tot el comerç, evidentment són diverses les ofertes que dintre l'activitat comercial es donen i una part important que, evidentment, ens preocupa, perquè ha sigut una de les que en els últims temps —diríem— ha estat més amenaçada, és la dels queviures; doncs, bé, a través, per exemple, d'una acció molt concreta, com és la rehabilitació dels mercats municipals, ha permès que hi pugui haver una sèrie d'inversions d'equipaments públics en els quals ajuntaments i Govern de la Generalitat hi han col·laborat i, aleshores, aquests equipaments a nivell públic, tots els programes de modernització que veig que coneix i que ha reconegut com a positius, més l'acció de la Llei d'equipaments comercials, penso que es pot afirmar, que podem afirmar, que la història dels últims anys ha permès que hi hagi un diàleg important amb els estaments econòmics i socials, que hi hagi hagut una cura d'aquest desenvolupament i que estem cercant el canvi que hi ha d'haver. Perquè, per altra banda, penso que coincidirem que no podem fer un tractament —diríem— no raonat, sinó que el que hem de buscar és que hi hagi aquesta flexibilitat i permetre que l'activitat comercial, que els petits comerços continuïn sent a Catalunya font de diversitat, font de millora de serveis, font d'un comerç plural i, a més, arrelat arreu del territori, cosa que dona un equilibri que ens complau i, sens dubte, poder anar avançant de cara a la competitivitat dels temps que se'ns acosten.

Moltes gràcies, molt honorable president; gràcies, senyor diputat; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor diputat vol fer rèplica? (*Pausa.*) Té cinc minuts.

El Sr. ROS: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats... Senyor conseller, en primer lloc li agraeixo el to amb el qual s'ha manifestat en la seva intervenció.

Nosaltres, evidentment, estem molt preocupats per la situació del comerç a Catalunya, per aquestes 130.000 famílies que viuen del comerç, perquè aquí estem discutint, fins i tot, un model de societat —jo diria—, en el fons hi ha una discussió de model de societat. Però vostè m'ha parlat de la Llei d'equipaments comercials, d'aquesta Llei d'equipaments comercials que no

s'està desenvolupant del tot, vull dir que no..., hi ha una manca d'un mapa d'ordenació espacial de localitzacions de superfícies comercials. Vostè diu que s'han denegat unes superfícies comercials, que se n'havien demanat més de vuitanta, però que se n'han denegat algunes. Bé, la veritat és que cada dia en veiem més i la gent no sap allà on van localitzades aquestes superfícies comercials. I aquesta és una preocupació que vostè entendre perfectament que el petit comerciant, que el botiguer..., que el Departament fa esforços ajudant, col·laborant en inversions, però el dia de demà, doncs, moltes vegades ni s'atreveix a demanar aquestes subvencions, aquestes ajudes, perquè és que no ho sap, que hi ha aquesta preocupació de les grans superfícies comercials.

Perquè, per exemple, jo li parlaré de la comarca en la qual jo visc, que és el Maresme, en què hi ha tres o quatre grans superfícies comercials, i, vull dir, fa uns anys n'hi havia una.

Vull dir, s'estant implantant d'una manera molt de pressa. Això crea una psicosi, fins i tot, doncs, dintre de la classe comercial, i estan en aquest moment «desincensats». (*Remor de veus.*) Li ho dic sincerament... No em surt, la paraula: estan...

El Sr. PRESIDENT: Desencisats.

El Sr. ROS: Desencisats... Han de pensar que jo sóc un «diputadet», que deia, i és la primera intervenció, eh? (*Rialles.*)

Bé, també nosaltres creiem que hi ha una manca de coordinació entre les administracions locals i el Departament. O sigui, alguns ajuntaments hem de contractar *consultings* per agafar i portar endavant un treball per veure quines necessitats de comerç hi ha a cada població. I avui dia les administracions locals cada vegada, cada vegada menys, doncs, tenen possibilitats econòmiques de portar a terme treballs d'aquests, i seria interessant que el Departament, doncs, col·laborés amb aquestes administracions locals, que sembla ser, doncs, que en aquests moments no hi ha la col·laboració que hi hauria d'haver.

També el tema de la formació comercial. Vostè sap que la professionalitat dintre del món del comerç és fonamental, i en aquest sentit els ajuntaments serien una via a través de la qual el Departament, treballant i col·laborant conjuntament, podria portar a terme..., amb la qual facilitaria el fet de donar-li qualitat al comerç, que és una de les úniques possibilitats que té de competència el petit comerç —l'especialització, la professionalitat— amb la gran superfície comercial.

El nostre Grup Parlamentari presentarà una moció en la qual farem una sèrie de propostes respecte al petit i mitjà comerç i a la qual esperem que tots els grups parlamentaris hi donin suport, perquè nosaltres volem el mateix que vol vostè: que el petit i mitjà comerç, que és un pilar fonamental socio-econòmic del nostre país, continuï tirant endavant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. El senyor conseller pot fer la contrarèplica... (*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*)

El senyor Camps... Per què demana la paraula, senyor Camps?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Si em permet, el senyor president, només un segon. Sé que és una afluïó molt suau, però em permetrà rectificar un error meu anterior, si em donés la paraula mig segon.

El Sr. PRESIDENT: Allò del «diputadet»? Ja se sap. El senyor Ros, tota la cambra sap que no és un «diputadet».

El Sr. CAMPS I ROVIRA: No, però..., perdó, voldria... Jo, abans, en el fragor de la batalla, no m'he excusat d'una frase desafortunada. Certament jo volia dir en la meua intervenció —i agraeixo i estic content que hi hagi la senyora Rosa Martí aquí—, quan jo he parlat abans de «diputadet», m'estava referint a mi mateix comparant-me amb la prestància i prestigi que tenien els altres ponents, no pas jo mateix, i m'estava referint a la importància parlamentària que tenia el president Barrera, en Pere Ayguadé..., en fi, en Maties Vives, etcètera. I m'estava referint a mi mateix com a «diputadet». No m'he explicat bé, però fins i tot amb aquesta explicació...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies...

El Sr. CAMPS I ROVIRA: ...la frase és desafortunada, i en demano excuses. Només hi ha diputats i diputades. (*Crits de «Molt bé!» i alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Ara no em demanin la paraula per acceptar les excuses! (*Rialles.*)

Pot fer la contrarèplica el senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Gràcies, molt honorable president, i senyor interpellant. Bé, en primer lloc, mantenir i agrair el to amb el qual aquesta interpellació ha estat feta, positiva, i, a més, amb contingut i ben preparada, i bé. Si és la primera, la meua felicitació.

Dit això, li prego que m'accepti que no li accepti que vostè digui que la Llei d'equipaments comercials no funciona. Va funcionant, i bé, des de l'any 87, i la bona prova és que s'ha endegat tot un procés de bona vertebració amb una sèrie de sectors com són, per un cantó, les associacions de comerciants, els municipis, entitats públiques com són les cambres de comerç, els sindicats, i tot això ha permès que, precisament, hi hagi hagut un procés de diàleg que jo almenys valoro com a positiu.

En segon lloc, el que penso..., fins i tot m'estranya que surti del seu Grup, que demani una planificació estàtica i rígida. Nosaltres el que hem endegat és un procediment continu de coneixement de quines són les necessitats del territori, perquè fer una fotografia i dir, això, «ara que ningú es bellugui, perquè, si no, no surt a la foto», això ja ho havíem sentit temps enrere. Em sembla que no és la seva voluntat. El que sí que cal és tenir un seguiment dia a dia, perquè les evolucions canvien. Quan s'impulsa una determinada infraestructura viària, introdueix un eix de comunicació que potser apropa unes comarques i realment crea una dinamització comercial que en ocasions fa que el petit comerç o una altra fórmula de comerç s'hi implanti. I vostè s'ha referit a una comarca, la del Maresme, que precisament en els últims temps ha tingut un dinamisme, i aleshores admetin-me que nosaltres... Evidentment que hi ha una bona collabore-

ció! El que nosaltres mai —mai— podríem ni voldríem fer és haver de baixar a prioritzar quines són accions que són els mateixos municipis els que han de decidir. I, per tant, els municipis són els que dintre de les seves accions prioritzen, i aleshores posen..., subratllen amb més força una determinada acció que una altra. El que sí que hi ha són aquests estudis que nosaltres hem anat fent a nivell comarcal i, evidentment, a nivell comarcal vol dir que és la suma de totes les localitats, de tots els pobles que hi ha dins d'una comarca, per tenir-ne un coneixement. Tots sabem que aquests estudis són estàtics i més aviat nosaltres ens inclinem per poder fer-ne un seguiment continu.

Participo amb vostè, i a més és un dels nostres lemes, que el comerç és una part important. Precisament, el comerç dèiem fa uns anys que portava mil anys d'història a Catalunya; després vàrem dir que era necessari posar el comerç al dia, i avui, en aquests temps, estem dient que tenim un comerç europeu. Un comerç europeu que, per altra banda, els he de manifestar que en presència, en contacte amb altres àrees d'Europa, amb les quals hem intercanviat experiències, ells valoren com a positiu. I que, per altra banda, tot el que estem fent amb satisfacció, puc dir-li que el Dictamen de la Comissió de les Comunitats Econòmica i Social, que va treure el mes de desembre de l'any 91, recomanava als estats que fessin tota una sèrie d'accions que jo li diria que fil per randa són les que nosaltres venim fent com a mínim en els últims cinc anys; senyal, doncs, que la política de comerç interior que el Govern de la Generalitat, que el Govern de Convergència i Unió, està desenvolupant. Evidentment amb els problemes que té tota activitat econòmica, en la qual veiem que hi ha canvis, veiem com hi ha una translació dels centres de gravetat, de... Temps enrere tothom treballava en l'agricultura, després es va passar a una potenciació del sector industrial, i avui —com vostè bé ha dit— hi ha tot un procés de reacomodació a través del terciari d'una part important de la població activa. I tot això comporta que —com dic, i em sembla que en això estarem d'acord— no hi ha d'haver una planificació rígida i estàtica; el que sí que hi ha d'haver és una proximitat en els problemes, un bon diàleg, com mantenim i continuarem mantenint, i, naturalment, a través d'aquí, cercar aquells punts de competitivitat que ens puguin permetre l'afiançament d'un sector important econòmicament i socialment, com he dit al principi de la meua intervenció, com és l'activitat comercial.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

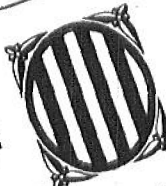
El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(*És un quart de deu del vespre i set minuts.*)

SUBSCRIPCIÓ

**BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

**DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per (gir/sec al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 19

Signatura

**BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA**

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Din. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

